

ROMANIA
CURTEA DE APEL CLUJ
SECTIA PENALĂ ȘI DE MINORI

Decizii penale relevante
pronunțate în perioada aprilie-mai 2009
ale Curții de Apel Cluj

A. APELURI

1. DREPT PROCESUAL PENAL. DECLARAȚIILE INculpATULUI.
VALOARE PROBANTĂ.

Potrivit art. 69 C.proc.pen., declarațiile inculpatului făcute în cursul procesului penal, pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în speță. Așa fiind, declarațiile inculpatului trebuie să se coroboreze cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză, fiind necesar ca verificarea susținerilor inculpatului să se facă în raport de ansamblul probelor existente în cauză. Ca atare, nu se cere coroborarea acestora cu proba în întregul ei, ci, doar cu , anumite fapte sau împrejurări ce se pot desprinde din analiza acesteia, iar acele fapte și împrejurări să se regăsească în cea mai mare parte din probe, să aibă un caracter de repetabilitate.

Chiar și în acest context, instanța are facultatea, iar nu obligația de a reține declarațiile inculpatului, câtă vreme legiuitorul a folosit sintagma „declarațiile pot servi” iar nu „servesc” doar această ultimă expresie fiind cea care imprimă un caracter imperativ.

Așadar, declarațiile de nerecunoaștere ale inculpatului, nesprijinite de alte probe și infirmate de dovezi convingătoare de vinovăție, reprezintă doar simple afirmații, care au ca scop doar disculparea acestuia de consecințele penale ale faptei sale, fiind vădit pro cauza, motiv pentru care trebuie înlăturate.

DECIZIA PENALĂ NR. 52/A/19.05.2009

Tribunalul Cluj prin sentința penală nr.1 din 6 ianuarie 2009 a condamnat pe inculpatul :

- B.C.C., în baza art.183 C.pen., cu aplicarea art.74 lit.a C.pen. și art.76 alin.2 C.pen., pentru săvârșirea infracțiunii de loviri cauzatoare de moarte, la pedeapsa de 4 (patru) ani închisoare.

S-a facut aplicarea art.71 alin.2 și art.64 lit.a, teza a II-a C.pen.

Potrivit art.88 C.pen. s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului timpul detenției preventive începând cu data de 09.11.2006 și până la data de 14.11.2006.

În temeiul art.86/1 C.pen. s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate inculpatului, pe durata termenului de încercare prev. de art.86/2 C.pen., respectiv acela de 7 ani.

Conform art.86/3 alin.1 C.pen., a fost obligat inculpatul să se supună, pe durata termenului de încercare, următoarelor măsuri de supraveghere date în competența Serviciului de probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj :

a) să se prezinte, în prima zi de joi a fiecărui trimestru, la Serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj;

b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

Conform art.86/3 alin.3 C.pen. a fost obligat inculpatul să nu frecventeze, pe durata termenului de încercare, nici un club, club de noapte sau discotecă de pe raza municipiului Cluj-Napoca.

Potrivit art.359 C.proc.pen. s-a atras atenția inculpatului asupra cazurilor de revocare a suspendării sub supraveghere a executării pedepsei prev. de art.86/4 C.pen.

S-a făcut aplicarea art.71 alin.5 C.pen.

În temeiul art.14 și 346 C.proc.pen. comb. cu art.998, art.999 C.civ. a fost obligat inculpatul la plata despăgubirilor civile în sumă de 63.500 lei (din care 50.000 lei reprezintă daune morale iar 13.500 lei daune materiale) către partea civilă G.A.

S-au respins restul pretențiilor civile formulate de partea civilă G.A..

Potrivit art.193 alin.1 și 2 C.proc.pen. a fost obligat inculpatul la plata sumei de 2000 lei reprezentând cheltuieli de judecată (onorariu avocațial) către partea civilă G.A..

Conform art.191 C.proc.pen. a fost obligat inculpatul la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, în sumă de 1200 lei.

II. a). În baza art.11 pct.2 lit.b rap. la art.10 lit.h C.proc.pen. s-a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatului F.F.A., pentru săvârșirea infracțiunii de lovire și alte violențe, prev. de art.180 alin.2 C.pen. față de partea vătămată S.C., respectiv pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe, prev. de art.180 alin.1 C.pen. față de partea vătămată T.R., ca urmare a retragerii plângerilor prealabile de către părțile vătămate.

b). În baza art.11 pct.2 lit. b rap. la art.10 lit.h C.proc.pen. s-a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatului C.M.V., pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe, prev. de art.180 alin.1 C.pen. față de partea vătămată T.R., ca urmare a retragerii plângerii prealabile de către partea vătămată.

Potrivit art.192 pct.2 lit.c C.proc.pen. au fost obligate părțile vătămate T.R. și S.C. la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, în sumă de 500 lei fiecare.

S-a respins cererea formulată de inculpatul C.M.V. privind obligarea părții vătămate T.R. la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de soluționarea procesului.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj au fost trimiși în judecată inculpații B.C.C., pentru săvârșirea infracțiunii de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte, prev. de art.183 C.pen., F.F.A., pentru săvârșirea infracțiunilor de loviri și alte violențe, prev. de art.180 alin.2 C.pen. (față de partea vătămată S.C.) și loviri sau alte violențe, prev. de art.180 alin.1 C.pen. (față de partea vătămată T.R.), aflate în concurs real conform art.33 C.pen. și C.M.V., pentru săvârșirea infracțiunii de loviri sau alte violențe, prev. de art.180 alin.1 C.pen. (față de partea vătămată T.R.).

În sarcina inculpatului B.C.C. s-a reținut în esență că, la data de 7 noiembrie 2006, în jurul orelor 3,00, i-a aplicat o lovitură de pumn victimei G.C.A. pe str. R. din municipiul Cluj-Napoca, în fața clubului O., acesta căzând pe asfalt și suferind o hemoragie, contuzie și dilacerare cerebrală, leziuni în urma cărora a decedat.

În sarcina inculpatului F.F.A. s-a reținut că, în noaptea de 7 noiembrie 2006, i-a aplicat lovituri părții vătămate S.C. care a suferit leziuni vindecabile în 5-6 zile de îngrijiri medicale și, cu aceeași ocazie, a aplicat lovituri și părții vătămate T.R. care a suferit leziuni neconstatate în vreun certificat medico-legal, astfel încât să se poată aprecia asupra numărului de îngrijiri medicale necesare pentru vindecare.

În sfârșit, în sarcina inculpatului C.M.V. s-a reținut că, în noaptea de 7 noiembrie 2006, i-a aplicat lovituri părții vătămate T.R. care a suferit leziuni neconstatate în vreun certificat medico-legal, astfel încât să se poată aprecia asupra numărului de îngrijiri medicale necesare pentru vindecare.

În data de 6 noiembrie 2006 victima G.C.A., domiciliat în Zalău, student în municipiul Cluj-Napoca, și-a sărbătorit ziua de naștere împreună cu mai mulți colegi și prieteni. În jurul orelor 22,00, victima și prietenii săi s-au deplasat în clubul O. de pe str. R. din Cluj-Napoca, unde au ocupat o masă, au consumat băuturi alcoolice și au dansat.

Aproximativ la aceeași oră, în clubul O. s-au deplasat împreună inculpatul B.C.C., inculpații F.F.A. și C.M.V., precum și martorul D.C..

La un moment dat, în cursul serii, a intervenit un conflict verbal între inculpatul F.F.A. și partea vătămată S.C., acesta din urmă susținând că inculpatul l-ar fi prins de fund sau l-ar fi lovit în zona spatelui.

Au intervenit inculpații B.C.C. și C.M.V. în favoarea prietenului lor, respectiv victima G.C.A., partea vătămată T.R. și martorii B.V. și S.L.V. în favoarea lui S.C..

Au avut loc discuții contradictorii între cele două grupuri, iar la un moment dat inculpatul B.C.C. i-a turnat bere în cap victimei G.C.A..

Inculpatul C.M.V. a chemat bodyguardii localului, dintre care îl cunoștea pe martorul C.M., partea vătămată S.C. fiind evacuat din local și condus până la ieșire, astfel încât nu a apucat să își ia de la garderobă geaca cu care era îmbrăcat.

În timp ce S.C. era condus spre ieșire, inculpatul B.C.C. a ieșit afară din discotecă și s-a deplasat în dreapta intrării, înspre parcare din spate, pentru a fuma o țigară.

Inculpații F.F.A. și C.M. s-au deplasat și ei la garderobă cu intenția de a pleca din discotecă.

Inculpatul F.F.A. a luat-o puțin înainte și, în timp ce urca scările, care au la mijloc o balustradă metalică, l-a observat pe partea vătămată S.C. care stătea lângă ușa de la intrarea în discotecă, așteptându-l pe prietenul său T.R. să-i aducă geaca și să plece împreună spre casă.

Între inculpatul F.F.A. și partea vătămată S.C. a avut loc un schimb de replici, inculpatul aplicându-i peste balustradă o lovitură cu pumnul în zona bărbiei, incidentul fiind observat de către martorii G.F.I., C.C.G. și B.V., care au declarat că s-au dus înspre ieșire pentru a vedea dacă nu pot să îl reintroducă în local pe S.C..

Văzând că inculpatul F.F.A. îl lovește pe partea vătămată S.C., martorii G.I., B.V. și C.C.G. au pornit în urmărirea inculpatului F.F.A., fiind urmați imediat de părțile vătămate T.R. și S.C.. Cu toții au fugit înspre strada R., prin parcare din fața clubului.

În timp ce fugeau după inculpatul F.F.A., partea vătămată S.C. și martorul G.F.I. au fost loviți, din spate, cu pumnul, de către inculpatul B.C.C., acesta din urmă, potrivit declarațiilor sale, auzind scandalul de pe scări și fugind din locul în care se afla înspre zona unde ceilalți se urmăreau. Partea vătămată a căzut la pământ în urma loviturii primite și a rămas aproximativ 30 de secunde în stare de inconștiență, iar

martorul, lovit în zona arcadei ochiului stâng, a început să sângereze, având și el nevoie de câteva secunde pentru a se dezmetici.

În același mod a fost lovit și martorul C.C.G., fie de către inculpatul C.M.V, fie de către inculpatul B.C.C., lovitură în urma căreia a căzut la pământ, după care s-a ridicat și a intrat în club, nemaivăzând ceea ce s-a întâmplat în continuare. De precizat că inculpatul B.C.C., a fost persoana care s-a manifestat cel mai agresiv din grupul inculpaților, împrejurare recunoscută de altfel chiar de către acesta, care confirmă faptul că a lovit cu pumnul 4 sau 5 persoane din grupul victimei G.C.A..

După ce i-a lovit pe partea vătămată S.C. și pe martorul G.F.I., inculpatul B.C.C., s-a întors în direcția din care venise, încercând să-l lovească cu pumnul și pe martorul B.V., însă acesta s-a ferit și a luat-o la fugă către intrarea în discotecă.

Ulterior acestui moment, în stradă s-a creat o învâlmășeală, însă din coroborarea declarațiilor persoanelor implicate în incident a rezultat că, la un moment dat, pe str. R., existau două zone distincte unde aveau loc conflicte fizice, concomitente, respectiv o zonă în care erau implicați inculpații C.M.V și F.F.A. părțile vătămăte T.R. și S.C., și o alta în care era implicat inculpatul B.C.C. și victima G.C.A., care ieșise și el între timp din local pentru a sări în ajutorul prietenilor săi. De menționat că martorul D.C., persoană care i-a însoțit pe inculpați la discotecă, nu a fost implicat în nici un fel în evenimentele care au avut loc în incinta discotecii sau afară în stradă, împrejurare recunoscută de toți participanții la evenimentele din noaptea respectivă.

După cum vom arăta în continuare, inculpatul B.C.C., a fost cel care, în împrejurările menționate, l-a lovit cu pumnul în figură pe victima G.C.A., lovitură în urma căreia victima a căzut pe asfalt, lovindu-se la cap și suferind leziuni craniene care i-au provocat decesul.

Astfel, partea vătămată T.R. arată că a luat-o la fugă pe str. R. înspre str. O., cu intenția de a ajunge în stația de taximetre pentru a pleca acasă (văzând însă, în timp ce alerga, cum inculpatul B.C.C. îi lovește din spate pe S.C. și G.F.I., dar s-a împiedicat de bara de protecție a unei mașini în alergare, după care a fost „luat în primire”, respectiv agresat de către inculpații C.M.V și F.F.A., care au început să-l lovească cu pumnii și picioarele, partea vătămată fiind nevoită să se ghemuiască la pământ și să-și apere fața cu ambele mâini, după care le-a cerut celor doi inculpați să nu-l mai lovească, ceea ce s-a și întâmplat, inculpații C.M.V și F.F.A. încetând agresiunea și luând-o la fugă spre str. O. Partea vătămată precizează că i-a avut tot timpul în câmpul vizual pe inculpații C.M.V și F.F.A. și poate afirma cu certitudine că aceștia nu l-au lovit pe victima G.C.A., pe care de altfel nici nu l-a văzut până în momentul în care, încetând agresiunile exercitate de cei doi inculpați menționați, s-a ridicat și a constatat că acesta era căzut pe asfalt, în stare de inconștiență, înconjurat de mai multe persoane. Mai arată partea vătămată că, la câteva zile de la incident, s-a întâlnit cu martorul ocular G.C.V., care este taximetrist și se afla în parcare de pe str.R. în noaptea respectivă, acesta spunându-i că aceeași persoană care i-a lovit pe G. și S. l-a lovit și pe victima G.C.A., martorul precizându-i totodată că l-a văzut la televizor, la știri, pe inculpatul B.C.C. și l-a recunoscut ca fiind agresorul victimei G.C.A.

Martorul G.F.I. arată că, după ce și-a revenit în urma loviturii primite în arcada ochiului stâng, l-a văzut pe partea vătămată S.C. la o distanță de aproximativ 4-5 m în fața sa, spre str. O., stând ghemuit și sprijinindu-se de un taximetru, în timp ce era lovit cu picioarele de doi indivizi (pe care nu i-a putut identifica), iar în același timp l-a văzut pe victima G.C.A., la o distanță de aproximativ 10 m în direcția opusă, victima fiind lovită de o a treia persoană, lovitură în urma căreia a căzut pe asfalt și ulterior a decedat. Deși martorul nu l-a putut identifica nici pe agresorul victimei, din

cauza faptului că era încă amețit în urma loviturii primite și sângera la ochiul stâng, depoziția sa este importantă sub aspectul localizării în spațiu a celor trei agresori (inculpați) în momentul lovirii victimei, respectiv doi agresori erau împreună și îl loveau pe partea vătămată S., iar un al treilea era la o distanță de peste 10 m de ei, înspre centrul orașului, și îl lovea pe victima G.C.A.

Inculpații F.F.A. și C.M.V. au recunoscut agresarea lui T.R. și S.C., precizând că ei doi erau împreună în momentele respective iar inculpatul B.C.C se afla undeva mai în spatele lor, la o distanță de cel puțin 15 m înspre centrul orașului, implicat în altercații cu alte persoane. Cei doi inculpați au fugit la un moment dat înspre str. O. fiind ajunși din urmă de către B.C.C pe care l-au și auzit strigând „vedeți să nu-și înghită limba”. Au presupus și atunci, dar și ulterior că B.C.C a fost implicat separat în lovirea altor persoane, însă au arătat că inculpatul nu a recunoscut fața de ei lovirea victimei G.C.A.. Inculpatul C.M.V. a precizat că „B.C.C nu era sigur că el l-a lovit pe tânărul care a căzut jos” și a mai arătat că inculpatului B.C.C i-a aparținut și ideea de a se întoarce la fața locului pentru a vedea ce s-a întâmplat cu tânărul căzut.

Inculpatul C.M.V susține, de asemenea, că nu l-a văzut pe victima G.C.A. (pe care l-a remarcat în cursul incidentului petrecut în discotecă) în timpul evenimentelor desfășurate afară în stradă și nu a avut vreun contact fizic cu acesta, el apărându-se de loviturile aplicate, respectiv lovind pe părțile vătămate T.R. și S.C. și pe alți doi tineri care se aflau lângă părțile vătămate, fără ca loviturile să fie de mare intensitate sau vreunul din tinerii loviți să cadă la pământ. Inculpatul F.F.A. recunoaște și el agresarea părților vătămate T. și S. precizând că, după ce partea vătămată T. le-a cerut lui și inculpatului C.M.V. să nu-l mai lovească, au luat-o la fugă amândoi spre str. Observator, imediat după ei venind și inculpatul B.C.C pe care l-au auzit strigând „vedeți să nu-și înghită limba”, moment în care s-a oprit pentru câteva secunde și a privit în urmă, văzând la mare distanță, dincolo de inculpatul B.C.C, doi tineri care se uitau în jos, spre asfalt, fără însă să mai apuce să vadă dacă cineva este căzut, din cauza faptului că era foarte agitat și speriat.

Au existat însă și martori oculari care nu au făcut parte din cele două grupuri implicate în incident și care au observat, din diverse poziții, cele întâmplate afară în stradă.

Dintre aceștia, martorul G.C.V., taximetrist care staționa cu mașina în zonă, la ora respectivă, l-a indicat cu ocazia unei recunoașteri din grup pe inculpatul B.C.C. ca fiind cel care i-a aplicat o lovitură cu pumnul în zona feței victimei G.C.A., acesta căzând pe spate și rămânând pe asfalt. Martorul a susținut că a văzut scena de la o distanță de 4-5 metri, că l-a recunoscut pe agresor după fizic (respectiv după înălțime, constituție fizică subțire și athletică) și nu după fizionomie sau îmbrăcăminte. De altfel, și în fața instanței de judecată, văzându-i pe inculpații C.M.V, F.F.A. și B.C.C., martorul a declarat, fără nici o ezitare, că, dintre cei trei, cel care a lovit victima cu pumnul nu putea fi decât inculpatul B.C.C., având în vedere caracteristicile fizice ale agresorului menționate mai sus. Martorul confirmă cele relatate de partea vătămată T.R., pe care-l știa dinainte de incident, cu privire la împrejurarea că l-a văzut la televizor, la știri, pe inculpatul B.C.C. și l-a recunoscut ca fiind agresorul victimei G.

Un alt martor ocular care a observat cele întâmplate a fost I.S.B. (care s-a aflat și el în club în noaptea respectivă, însă în momentul incidentului era afară, în partea stângă a scărilor de la intrarea în club și vorbea la telefon), acesta declarând că cel care a lovit victima a fugit pe lângă el, s-a implicat puțin în locul unde avea loc conflictul cu S.C., dar apoi s-a îndreptat către victima G.C.A., pe care l-a lovit cu pumnul în piept și în bărbie, fără ca victima să mai poată riposta (cel lovit căzând pe asfalt, cu picioarele sub un taximetru), după care a fugit de la fața locului spre str. O.

Martorul l-a descris pe agresor ca fiind de înălțimea victimei (aproximativ 181 cm.), era îmbrăcat în blugi rupți, tricou de culoare neagră și geacă de culoare deschisă și a precizat, totodată, că l-a văzut pe agresor pe caseta prezentată la știri, a doua zi după incident, ieșind singur din discotecă și urcând scările de la intrare în club. Or, inculpatul B.C.C. nu a contestat nici un moment că el este persoana care a apărut pe caseta difuzată la televizor, fiind surprins de camerele de supraveghere ale clubului în timp ce ieșea singur din discotecă, dimpotrivă a recunoscut că, fiind îmbrăcat în blugi de culoare închisă, tricou negru și geacă albastră de fâș, a ieșit singur din discotecă pentru a fuma o țigară, cu câteva minute înainte de a izbucni incidentul de afară, mergând în dreapta intrării înspre parcare din spate și, apoi, auzind strigăte în afara discotecii, a fugit spre str. R. (unde, precizează inculpatul, a constatat că două trei persoane îl fugăreau pe inculpatul F.F.A., la rândul lui fiind atacat de mai multe persoane, pe care le-a lovit cu pumnul pentru a se apăra, fără să poată preciza dacă printre aceste persoane lovite se afla și victima).

Ceilalți martori oculari, cum ar fi B.O.C., P.A. și G.D.R. nu au observat foarte bine momentul agresării victimei, având obiecte interpușe între ei și locul unde se desfășura conflictul fizic, sau fiindu-le distrasă atenția în momentul respectiv, astfel că nu l-au putut recunoaște pe autorul agresiunii, însă precizează că a fost un singur agresor care a lovit victima cu pumnul în față (lovitură în urma căreia aceasta din urmă a căzut pe asfalt și ulterior a decedat), după care agresorul a fugit spre str. O., împreună cu alți doi tineri. Or, chiar inculpatul B.C.C., recunoaște că el este cel care a fugit de la fața locului, după inculpații C.M.V. și F.F.A., spre str. O.

Referitor la declarațiile inculpatul B.C.C., s-a precizat că acesta este singurul dintre inculpați care a recunoscut faptul că a lovit cu pumnul 4 sau 5 tineri, dar pentru a se apăra (afirmând chiar că este posibil ca vreuna din persoanele lovite de el să fi căzut), fără însă să poată preciza dacă l-a lovit și pe victima G.C.A. sau nu. Mai arată că, în acest timp, niciunul dintre ceilalți doi inculpați nu se afla cu el, fiind implicați într-o altercație cu alt grup, el fiind totodată singurul dintre inculpați care a observat că o persoană cade pe asfalt, moment în care a strigat către cei din jur „vedeți să nu-și înghită limba”, după care a fugit înspre ceilalți doi inculpați, care se îndreptau și ei în fugă către str.O.

Mai mult, este important de precizat că inculpatul B.C.C. este cel care a avut conflict cu victima în interiorul localului, turnându-i bere în cap, iar după fuga de la fața locului, tot acest inculpat a avut inițiativa reînțoarcerii la locul incidentului, manifestându-și îngrijorarea cu privire la situația unei persoane care căzuse la pământ. Singura explicație pentru „grija” inculpatului față de victimă este aceea că el i-a aplicat lovitura și a observat faptul că victima a căzut și s-a lovit cu capul de asfalt.

Pe de altă parte, este cert faptul că inculpatul B.C.C. s-a manifestat cel mai agresiv dintre toți inculpații, aplicând lovituri de o intensitate deosebită, în urma cărora persoanele lovite au căzut ori s-au dezechilibrat, împrejurare care rezultă din declarațiile părții vătămate T.R., martorului B.V. și inculpatului F.F.A., declarații din care mai rezultă și faptul că inculpatul B.C.C. a aplicat unele lovituri venind în fugă, din spate, fiind exclusă astfel apărarea inculpatului B.C.C., conform căreia a lovit alte persoane dar numai pentru a se apăra.

De asemenea, martorii G.C.V. și I.S.B., care au văzut momentul agresării victimei de către inculpatul B.C.C., precizează că inculpatul este cel care a lovit primul cu pumnul, fără a fi atacat de victimă, care nici măcar nu a avut timp să riposteze, căzând în urma loviturii primite, în figură.

Cu privire la sinceritatea declarațiilor inculpatului B.C.C. trebuie menționate și concluziile testului poligraf efectuat în cauză, din care rezultă că acest inculpat a

fost nesincer la întrebările relevante (respectiv acelea dacă știe cine a lovit victima, dacă el a lovit victima și dacă el a omorât victima).

Așadar, a rezultat clar din probele directe și indirecte menționate mai sus că victima G.C.A. a căzut pe asfalt în urma loviturii aplicate cu pumnul în figură de către inculpatul B.C.C., a reușit cu greu să se ridice, a mai făcut câțiva pași „împleticindu-se și ținându-se cu mâna dreaptă de ceafă”, potrivit declarației martorului P.A., după care s-a prăbușit pe carosabil, lângă taximetrul aparținând martorului G.D.R. Deși s-a încercat resuscitarea victimei de către persoanele aflate în apropiere, eforturile au fost zadarnice, în scurt timp intervenind decesul acesteia.

Din raportul de constatare medico-legală întocmit în cauză a rezultat că victima G.C.A. a prezentat două leziuni traumatiche, respectiv echimoză paramentonier stâng și echimoză parietal drept, echimoza paramentonieră producându-se prin lovire activă, iar echimoza parietală în urma căderii victimei pe un plan dur. Moartea victimei a fost violentă și s-a datorat hemoragiei, contuziei și dilacerării cerebrale, între leziunea craniană și deces existând legătură de cauzalitate.

Partea vătămată S.C. a suferit leziuni corporale vindecabile în 5-6 zile de îngrijiri medicale, în urma loviturilor descrise în starea de fapt, însă a declarat în cursul judecății că înțelege să-și retragă plângerea prealabilă formulată împotriva inculpatului F.F.A.

De asemenea, partea vătămată T.R., care a suferit și el leziuni corporale în cursul incidentului menționat în starea de fapt, leziuni care nu au fost constatate însă într-un certificat medico-legal, a declarat că își retrage plângerea prealabilă formulată împotriva inculpaților F.F.A. și C.M.V.

Faptele descrise mai sus se probează prin: procesul-verbal de cercetare la fața locului și actele premergătoare întocmite de organele de poliție, raportul de constatare medico-legală întocmit de I.M.L. Cluj-Napoca, declarațiile părților vătămate S.C. și T.R., declarațiile martorilor audiați în cauză; procesele-verbale de confruntare dintre inculpații C.M.V. și F.F.A., pe de o parte, și inculpatul B.C.C., pe de altă parte; procesele-verbale de prezentare pentru recunoaștere din grup și planșele foto anexe, rapoartele de constatare tehnico-științifică asupra comportamentului simulat, coroborate cu declarațiile date de cei trei inculpați.

În drept, fapta inculpatului B.C.C. care, la data de 7 noiembrie 2006, în jurul orelor 3,00, i-a aplicat o lovitură cu pumnul în față victimei G.C.A., pe str. R. din municipiul Cluj-Napoca, în fața clubului O., în urma căreia victima a căzut pe asfalt și s-a lovit la cap, suferind leziuni craniene în urma cărora a decedat (datorită hemoragiei, contuziei și dilacerării cerebrale), întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de lovire cauzatoare de moarte prev. și ped. de art.183 C.pen.

În ceea ce privește cererea de schimbare a încadrării juridice formulată de apărătorul părții civile G.C.A., din infracțiunea sus-menționată în infracțiunea de omor calificat, tribunalul a considerat că este total nefondată și urmează să o respingă, din probele administrate în cauză rezultând în mod cert că suntem în prezența unei infracțiuni praeterintenționate, fiind exclusă intenția inculpatului, chiar și indirectă, de a suprima viața victimei, întrucât lovitura în figură aplicată de inculpat victimei nu era aptă prin ea însăși să producă moartea, decesul victimei datorându-se căderii acesteia și lovirii cu capul de asfalt (fapt care rezultă din raportul de constatare medico-legală), împrejurare pe care inculpatul trebuia și putea să o prevadă, dat fiind și faptul că victima se afla sub influența băuturilor alcoolice.

La individualizarea pedepsei care urmează a fi aplicată inculpatului, instanța a luat în considerare gradul de pericol social concret, foarte ridicat, al infracțiunii comise, atitudinea parțial sinceră avută de inculpat pe parcursul procesului penal,

precum și faptul că inculpatul, în vârstă de 23 de ani la data săvârșirii faptei, se afla la prima confruntare cu legea penală și este încadrat în muncă, lucrând ca gestionar la firma S.C. „T.S.C.” S.R.L.

În consecință, făcând și aplicarea dispozițiilor art.74 lit.a C.pen. și art.76 alin.2 C.pen. raportat la faptul că inculpatul nu posedă antecedente penale, tribunalul a considerat că o pedeapsă de 4 ani închisoare aplicată inculpatului B.C.C. pentru săvârșirea infracțiunii de loviri cauzatoare de moarte, va fi în măsură să contribuie la reeducarea lui.

S-a făcut aplicarea art.71 alin.2 și art.64 lit.a, teza a II-a C.pen.

Potrivit art.88 C.pen. s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului timpul detenției preventive începând cu data de 09.11.2006 și până la data de 14.11.2006.

Apreciind totodată că scopul pedepsei poate fi atins fără privare de libertate (fiind vorba totuși de o infracțiune praeterintenționată comisă de o persoană aflată la prima confruntare cu legea penală, încadrată în muncă și care avut o bună conduită și după săvârșirea faptei) și fiind îndeplinite condițiile prev. de art.86¹ C.pen., tribunalul a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate inculpatului, pe durata termenului de încercare prev. de art.86² C.pen., respectiv acela de 7 ani.

Conform art.86³ alin.1 C.pen., inculpatul va fi obligat să se supună, pe durata termenului de încercare, următoarelor măsuri de supraveghere date în competența Serviciului de probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj :

a) să se prezinte, în prima zi de joi a fiecărui trimestru, la Serviciul de probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj;

b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

Conform art.86³ alin.3 C.pen. inculpatul va fi obligat să nu frecventeze, pe durata termenului de încercare, nici un club, club de noapte sau discotecă de pe raza municipiului Cluj-Napoca.

Potrivit art.359 C.proc.pen. s-a atras atenția inculpatului asupra cazurilor de revocare a suspendării sub supraveghere a executării pedepsei prev. de art.86/4 C.pen.

S-a făcut aplicarea art.71 alin.5 C.pen.

În ceea ce privește latura civilă a cauzei, partea civilă G.A. (tatăl victimei) a solicitat obligarea inculpatului la plata despăgubirilor civile în sumă totală de 115.000 lei, din care suma de 100.000 lei reprezintă daune morale pentru suferințele îndurate de părinții victimei ca urmare a morții premature a fiului lor, iar suma de 15.000 lei reprezintă daune materiale constând în cheltuieli de înmormântare, masa de pomenire după înmormântare, cheltuieli cu amenajarea locului de veci și cu slujbele de parastas la 6 luni și la 1 an de la decesul victimei.

Referitor la daunele materiale solicitate de partea civilă, tribunalul constată că, pe baza probelor scrise și testimoniale administrate în cauză, aceasta a dovedit efectuarea unor cheltuieli în sumă totală de 13.500 lei, din care 7000 lei reprezintă cheltuieli de înmormântare, inclusiv masa de pomenire după înmormântare, 3.500 lei cheltuieli cu amenajarea mormântului victimei și monumentul funerar, iar 3000 lei constituie cheltuieli cu parastasele la 6 luni și la 1 an de la moartea victimei.

Cu privire la prejudiciile de ordin moral suferite de părinții victimei, este evident că moartea prematură și violentă a fiului lor le-a cauzat suferințe psihice intense, pe o durată îndelungată de timp, impunându-se astfel acordarea unei sume de bani cu titlu de daune morale în favoarea acestora. În lipsa unor criterii legale de

determinare a cuantumului daunelor morale, tribunalul apreciază că suma de 50.000 lei acordată părinților victimei cu acest titlu este în măsură să asigure o reparație justă și echitabilă a suferințelor de ordin psihic suportate de aceștia ca urmare a infracțiunii comise de inculpat. Este cunoscut faptul că, în privința daunelor morale nu se poate apela la probe materiale, judecătorul fiind singurul care, în raport cu consecințele în plan nepatrimonial suferite de părinții victimei (și fără a se ajunge la o îmbogățire fără just temei a acestora în detrimentul inculpatului), trebuie să stabilească o sumă globală care să compenseze, pe cât posibil, durerile psihice încercate de aceștia în urma dispariției tragice a fiului lor.

În consecință, în temeiul art.14 și 346 C.proc.pen. comb. cu art.998, art.999 C.civ. inculpatul B.C.C. a fost obligat la plata despăgubirilor civile în sumă de 63.500 lei (din care 50.000 lei reprezintă daune morale, iar 13.500 lei daune materiale) către partea civilă G.A..

Totodată, pentru considerentele sus-expuse, au fost respinse restul pretențiilor civile formulate de partea civilă G.A..

Potrivit art.193 alin.1 și 2 C.proc.pen. inculpatul a fost obligat la plata sumei de 2000 lei reprezentând cheltuieli de judecată (onorariu avocațial) către partea civilă G.A.

Conform art.191 C.proc.pen. inculpatul a fost obligat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, în sumă de 1200 lei.

În altă ordine de idei, având în vedere manifestările exprese de voință ale părților vătămate S.C. și T.R., în baza art.11 pct.2 lit.b rap. la art.10 lit.h C.proc.pen. s-a dispus încetarea procesului penal pornit împotriva inculpatului F.F.A., pentru săvârșirea infracțiunii de lovire și alte violențe, prev. de art.180 alin.2 C.pen. față de partea vătămată S.C., respectiv pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe, prev. de art.180 alin.1 C.pen. față de partea vătămată T.R., ca urmare a retragerii plângerilor prelabile de către părțile vătămate.

De asemenea, în baza art.11 pct.2 lit.b rap. la art.10 lit.h C.proc.pen. s-a dispus încetarea procesului penal pornit împotriva inculpatului C.M.V., pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe, prev. de art.180 alin.1 C.pen. față de partea vătămată T.R., ca urmare a retragerii plângerii prelabile de către partea vătămată.

Potrivit art.192 pct.2 lit.c C.proc.pen. părțile vătămate T.R. și S.C. au fost obligate la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, în sumă de 500 lei fiecare.

În conformitate cu dispozițiile art.193 alin. ultim C.proc.pen. s-a respins ca neîntemeiată cererea formulată de inculpatul C.M.V., aflat în culpă procesuală, privind obligarea părții vătămate T.R. la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de soluționarea procesului (partea vătămată T.R. retrăgându-și plângerea prelabilă din motive care nu privesc vinovăția inculpatului C.M.V., vinovăție dovedită prin probele administrate în cauză).

Împotriva soluției instanței de fond au declarat apel Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj; partea civilă G.A. și inculpatul B.C.C.

Prin motivele scrise și orale ale căii de atac declarate, parchetul a solicitat desființarea sentinței primei instanțe ca netemeinică și pe cale de consecință înlăturarea circumstanțelor atenuante prev.de art.74, 76 C.pen., condiții în care apreciază că se impune sancționarea inculpatului cu o pedeapsă cuprinsă între limitele legale și față de poziția inculpatului a se dispune executarea acesteia prin privare de libertate.

Partea civilă, prin scriptul depus, a solicitat admiterea apelului, înlăturarea circumstanțelor atenuante reținute eronat în favoarea inculpatului, aplicarea unei pedepse cu închisoarea în regim de detenție între limitele cuprinse de la 5 la 15 ani, iar sub aspect civil obligarea inculpatului la plata sumei de 15.000 lei cu titlu de

daune materiale și 100.000 lei daune morale, învederând că prin probele scrise și testimoniale existente la dosar s-au dovedit în întregime pretențiile sale.

Apărătorul ales al inculpatului B.C.C. a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței tribunalului și judecând în fond cauza, pronunțarea unei soluții de achitare în temeiul art.10 lit.c și art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen. întrucât nu el este autorul infracțiunii deduse judecării, prezumția de nevinovăție nefiind înfrântă în prezenta cauză.

Curtea, examinând apelurile declarate prin prisma motivelor invocate ajunge la următoarele constatări:

Conform art.1 din Codul de procedură penală român, scopul procesului penal îl constituie constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept, la apărarea persoanei, a drepturilor și libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor precum și la educarea cetățenilor în spiritul legii.

Pentru aceasta, procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecării, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege.

În desfășurarea procesului penal trebuie să se asigure aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana făptuitorului.

Legea obligă organele de urmărire penală și instanțele de judecată să aibă rol activ și pe întreg cursul procesului penal să respecte dreptul de apărare garantat de stat învinutului, inculpatului și celorlalte părți, în procesul penal, obligație respectată în prezenta cauză conform speței (cauza Dănilă contra României).

Orice persoană, bucurându-se de prezumția de nevinovăție, este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale, printr-o hotărâre penală definitivă. Învinutul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție și nu este obligat să-și dovedească nevinovăția.

Având în vedere apărarea formulată de inculpatul B.C.C., în cursul urmăririi penale și al judecării, curtea reține că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat în sensul că: "principiul prezumției de nevinovăție reclamă, printre altele, ca sarcina probei să revină acuzării și ca dubiul să fie profitabil acuzatului. Acuzării, îi revine obligația de a arăta învinutului care sunt acuzațiile cărora le va face obiectul și a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție. Statul este obligat să asigure acuzatului dreptul la apărare (el însuși sau cu asistența unui avocat) și să-i permită, să interogheze sau să pună să fie audiați martorii acuzării. Acest drept, nu implică numai un echilibru între acuzare și apărare, ci, impune ca audierea martorilor să fie în general, în contradictoriu. Elementele de probă trebuie să fie în principiu, produse în fața acuzatului în audiență publică și în vederea unei dezbateri în contradictoriu". (plenul Hotărârii nr.6 din decembrie 1988 Barbera, Messegue și Jabardo versus Spania).

Vinovăția nu se poate stabili decât în cadrul juridic procesual penal, cu probe, sarcina administrării acestora revenind organului de urmărire penală și instanței judecătorești.

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Raportând conținutul apelurilor parchetului, părții civile și al inculpatului, motivele invocate, la actele și probele din dosar, la modul de administrare, prin prisma principiilor procesual penale enumerate, curtea constată că apelurile declarate

de parchet și partea civilă împotriva sentinței tribunalului sunt fondate, urmând a fi admise pentru următoarele considerente:

Inculpatul B.C.C. nu a recunoscut infracțiunea reținută în sarcina sa, astfel că în stabilirea vinovăției acestuia, instanța de judecată a avut în vedere întregul material probator administrat în cauză, nu numai declarația sa.

Inculpatului i s-a respectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin respectarea principiului egalității de arme, promovat de CEDO. Astfel, cu privire la acest principiu, CEDO precizează că „exigența egalității armelor, în sensul unui echilibru just între părți, implică obligația de a oferi fiecărei părți o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza, inclusiv probele, în condiții care să nu o plaseze într-o situație de dezavantaj net în comparație cu adversarul său. Obligația de a veghea în fiecare caz la respectarea condițiilor unui proces echitabil revine autorităților naționale”. (a se vedea hotărârea nr.27 din oct.1993 *Dombo Beheer Bv versus Olanda*).

Mai mult, aceeași Curte, a statuat obligativitatea comunicării pieselor dosarului, „în măsura în care presupune un proces echitabil și în contradictorialitate”. (hotărârea din 24 februarie 1994 *Bendenoun versus Franța*). De asemenea, „respectarea dreptului la un proces echitabil, presupune dreptul de a avea acces la toate dovezile strânse de procuror” (a se vedea hotărârea CEDO *Edwards versus Marea Britanie* din 16 dec.1992).

Ca atare, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, astfel că nu se poate reține vreo cauză de nulitate absolută, dintre cele prevăzute de art.197 alin.2 C.proc.pen.

Având în vedere criticile aduse de inculpat, parchet și partea civilă hotărârii tribunalului, instanța de apel ținând cont de efectul devolutiv al căii de atac promovate, a efectuat o nouă judecată în fond a cauzei prin reexaminarea probatoriului deja administrat.

Potrivit art. 345 al.1 C.,proc.pen., asupra învinuirii aduse inculpatului, instanța hotărăște prin sentință, pronunțând după caz condamnarea, achitarea sau încetarea procesului penal.

Art. 345 al.2 din același Cod, precizează că soluția de condamnare a inculpatului se pronunță numai dacă instanța constată că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

Din economia acestor texte de lege, rezultă, cu claritate, că instanța de judecată pronunță condamnarea inculpatului numai în situația în care probele strânse în cursul urmăririi penale și verificate în cursul cercetării judecătorești, dovedesc în mod cert, printre altele, că fapta a fost săvârșită de inculpat.

Potrivit art. 200 din Codul de procedura penală, „urmărirea penală are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptuitorilor și la stabilirea răspunderii acestora pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată.

Art. 289 C.proc.pen. dispune ca „judecata cauzei se face în fața instanței constituită potrivit legii și se desfășoară în ședință, oral, nemijlocit și în contradictoriu”.

Astfel, probele strânse în cursul urmăririi penale servesc numai ca temei pentru trimiterea în judecată.

Pentru a servi drept temei de condamnare, probele strânse în cursul urmăririi penale trebuie verificate în activitatea de judecată de către instanță, în ședință publică, în mod nemijlocit, oral și în contradictoriu.

Numai după verificarea efectuată, în aceste condiții, instanța poate reține motivat, că exprimă adevărul, fie probele de la urmărire penală, fie cele administrate în cursul judecății.

Pe de alta parte, în raport de dispozițiile art. 62, 63 C.proc.pen., cu referire la art. 1, art. 200, art. 289 C.proc.pen, hotărârea prin care se soluționează cauza penală dedusă judecății trebuie să apară ca o concluzie, susținută de materialul probator administrat în dosar, constituind un lanț deductiv, fără discontinuitate.

Ori, în cauză, probele strânse în cursul urmăririi penale și care au servit drept temei de trimitere în judecată, precum și probele administrate în faza judecății, dovedesc, în mod cert, ca autorul infracțiunii de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte prev. de art.183 C.pen. este inculpatul B.C.C. și că fapta a existat în realitate.

Toți martorii indicați în rechizitoriul parchetului au fost audiați nemijlocit de către Tribunalul Cluj, existând un martor direct, ocular al infracțiunii comise de inculpat acesta fiind G.C.V., acesta arătând în declarația sa textual: "precizez că pe agresor l-am recunoscut atât la urmărire penală, cât și azi în fața instanței după fizic, după înălțime..."; „văzându-i astăzi în instanță pe cei trei inculpați, C., B. și F.F.A., declar fără nici o ezitare, că, având în vedere împrejurările pe care le-am arătat mai sus, și anume înălțimea și constituția fizică, agresorul celui căzut pe asfalt și ulterior decedat, nu putea fi decât inculpatul B.C.”; „cei doi tineri se aflau față în față și nu pot să afirm cu certitudine că și victima a încercat să îl lovească pe agresor, dar cert este că acesta din urmă l-a lovit cu pumnul în față pe victima G.C., care a căzut pe spate, pe asfalt cu piciorul sprijinit de ușa unui taximetrist având o mașină Dacia Solenza de culoare albă, tot de la firma N.T.”. Martorul G.C.V. mai precizează că „pe str.R. în fața mea, la o distanță de aproximativ 4-5 metri, am văzut doi tineri care se aflau față în față, unul cu fața spre str. O., iar celălalt cu fața spre Centrul orașului. Am văzut apoi, cum tânărul care era orientat cu fața spre centrul orașului, l-a lovit cu pumnul în zona feței pe băiatul aflat în fața sa, acesta din urmă retrăgându-se doi pași în spate, după care, s-a răsucit și a căzut pe asfalt, cu piciorul sprijinit de ușa unui taximetru. Agresorul a luat-o la fugă pe str. O., iar de cel căzut pe asfalt s-au apropiat mai multe persoane pentru a-i acorda primul ajutor. Cred că victima a fost lovită cu mâna dreaptă de către agresor și după ce a căzut, nu s-a mai ridicat de jos.

Pe lângă aceste surse directe, instanța, la stabilirea vinovăției inculpatului, a luat în considerare și probele indirecte, acestea fiind constituite din declarațiile martorilor I.S.B., D.C., V.O., B.V., coroborate cu declarațiile părții vătămate S.C. și T.R., precum și cu declarațiile inculpaților F.F.A., F.A. și C.M.V..

Întrucât martorii G.D.R. și P.A. nu au mai putut fi audiați nemijlocit de către tribunal, judecătorul fondului a făcut aplicarea disp. art.327 alin.3 C.proc.pen. în privința declarațiilor acestor martori și a ținut cont de cele relatate de aceștia, la pronunțarea soluției.

În declarația sa, martorul I.S.B. arată textual: "am observat la un moment dat un tânăr care a trecut pe lângă mine în fugă, venind dinspre intrarea în discotecă, s-a îndreptat spre str. R. direct spre un tânăr pe care mai întâi l-a lovit cu pumnul în piept și apoi cu pumnul în bărbie, fără ca cel lovit să mai poată riposta. Din câte îmi amintesc, l-a lovit cu aceeași mână mai întâi în piept și apoi în bărbie, cel lovit căzând pe asfalt cu picioarele sub un taximetru”.

Verificând în mod nemijlocit conținutul declarațiilor martorilor, a părților vătămate T.și S. și a inculpaților F.F.A. și C.M.V., rezultă fără echivoc că inculpatul este autorul agresiunii comise asupra victimei G.C.

Astfel, în declarația sa, partea vătămată S.C. arată că „am văzut personal cum inculpatul B. i-a turnat bere în cap lui G.C. dintr-o sticlă de bere pe care o ținea în mână...prietenui meu T.R., mi-a spus că cel care m-a lovit a fost inculpatul B.”. La

dosarul tribunalului, se află declarația părții vătămate T.R. care precizează textual „după ce am urcat scările de la ieșirea din discotecă am observat afară în parcare mai mulți băieți fugind în toate direcțiile, atât dintre prietenii mei cât și din gașca din care făcea parte inculpatul B. Primul meu gând a fost să mă îndrept spre stația de taxiuri pentru a pleca de acolo, astfel că m-am îndreptat către acea direcție, în drum, văzându-l pe inculpatul B.C. lovindu-i din spate cu pumnul atât pe victima S.C., cât și pe martorul G.I. Eu am luat-o la fugă pe str. R. spre O., dar am fost ajuns din urmă de către inculpații C. și F.F.A., care au început să mă lovească cu pumnii și picioarele...pe inculpatul B.C. l-am văzut la un moment dat foarte aproape de mine, la aproximativ un metru în momentul în care eu eram agresat de inculpații C. și F.F.A. și de aceea am presupus că m-a lovit și pe mine în timpul în care îmi acopeream fața cu mâinile...când eu am ajuns lângă victima G.C., am văzut că inculpații B., C. și F.F.A. fugeau spre str. O. ...eu am fugit spre locul în care se aflau S.C. și G.I., pentru a vedea ce se întâmpla acolo și inculpatul B. fugind și el a ajuns înaintea mea la partea vătămată S. și la martorul G. pe care i-a lovit cu pumnul din spate în zona feței....revin și arăt faptul că inculpatul B.C. i-a lovit practic fără motiv pe martorul G. și partea vătămată S. deoarece în acele momente nu se desfășura nici un contact fizic, ceilalți doi inculpați C. și F.F.A. aflându-se la aproximativ 5 metri de S. și G...în opinia mea am stat ghemuit apărându-mă de loviturile lui C. și F.F.A. timp de un minut, iar la un moment dat când mi-am ridicat privirea din palme, l-am văzut pe inculpatul B.C. în apropierea mea. Eu mă aflam în acel moment la o distanță de 15-20 metri de locul în care l-am văzut pe victima G.C., căzut la pământ. Cunosc din spusele martorului G.C. care este taximetrist și se afla în parcare în acea seară că, inculpatul B. e cel care a agresat victima G.C.. Martorul G.C. mi-a spus că aceeași persoană care l-a lovit pe partea vătămată S. și martorul G. cu pumnul în față, l-a lovit și pe victima G.C., mi-a comunicat că l-a recunoscut atât după fizionomie, cât și după îmbrăcăminte, iar în zilele următoare incidentului văzându-l la televizor, l-a recunoscut că acesta i-a aplicat lovituri victimei G.C.. Nu în ultimul rând în aceeași declarație, partea vătămată T.R. arată că „deși nu am văzut acest lucru, arăt că agresorul victimei G.C., putea fi doar inculpatul B.C.. Pe inculpații C. și F.F.A. i-am avut tot timpul în câmpul vizual, în acest interval de timp și știu că nu l-au lovit pe victima G.C. Din moment ce, cu cei trei inculpați am avut noi altercația în discotecă, logic este ca cel de al treilea inculpat și anume B.C. să-l fi lovit pe victima G. De altfel, când eu mă îndreptam spre partea vătămată S. și martorul G., am fost depășit de inculpatul B.C. prin fugă, prin dreapta mea, pe str. R.

Atitudinea violentă și provocatoare a inculpatului B.C. este pusă în evidență și prin declarația martorului B.V. care în declarația sa precizează: „când am ajuns pe str.R. l-am văzut trecând pe lângă mine pe inculpatul B., care s-a îndreptat spre partea vătămată S.C., pe care l-a lovit cu pumnul în față, acesta din urmă căzând pe asfalt și pierzându-și cunoștința....după ce inculpatul B.C. l-a lovit pe partea vătămată S. am văzut că a fugit în continuare pentru a-l ajunge pe martorul G.I. și pe inculpatul F.F.A. și am văzut cum l-a lovit cu pumnul și pe G. în momentul în care l-a ajuns din urmă”. Nu în ultimul rând, martorul B. afirmă că în interiorul discotecii a observat cum inculpatul B.C. i-a turnat bere în cap victimei G.C., fără ca aceștia să se fi cunoscut anterior sau să fi fost în relații de prietenie”.

Atât martorul B.V. cât și partea vătămată T.R. au precizat că inculpatul B. în seara incidentului era îmbrăcat într-o bluză de culoare neagră și în pantalon de blugi de culoare închisă, afirmații care se coroborează și cu cele ale martorului G.C. care arată că inculpatul era îmbrăcat cu blugi.

Violența deosebită a inculpatului B.C., precum și atitudinea pașnică a victimei G.C. au fost puse în evidență și prin declarațiile martorilor D.C., V.O., și P.R. Astfel,

martorul D.C. precizează textual „acea persoană despre care spun că ar putea fi inculpatul B. știu că era îmbrăcată cu o bluză sau un tricou de culoare neagră, iar între această persoană și cei care au ieșit din parcare au avut loc schimburi de lovituri în urma cărora a căzut acel băiat pe care eu l-am trimis acasă”.

Martora P.R. în declarația din fața tribunalului, arată că „din discuțiile purtate afară în stradă, am înțeles că cel care l-a lovit pe G.C., lovitură în urma căreia acesta a căzut, l-a mai lovit o dată în timp ce G. încerca să se ridice. Din câte îl știam eu pe victima G.C., pot să afirm că acesta era un tip pașnic, nu era bătauș, așa că nu-mi explic de ce tocmai el a fost agresat cu mai multă violență de către o persoană din acel grup de 3 sau 4 bărbați”.

În același sens, declară și martorul V.O.: „este posibil ca aceste persoane să se fi lovit, dar cert este că la un moment dat un tânăr din grup a căzut lângă un taximetru, iar alți 3-4 tineri au luat-o la fugă pe str. R. înspre O.”.

Inculpatul C.M.V. în declarația din fața tribunalului, arată că el a încercat să aplaneze conflictul iscat între cele două tabere, apelând și la oamenii de ordine din discotecă, dar în toată această altercație, care a durat 3 minute, și el a fost atacat de vreo 4 tineri, victima G.C. nu se afla printre persoanele agresive și nici nu a provocat vreun incident în interiorul discotecii. „Reușind să ne eliberăm de atacatori eu și F.F.A. am luat-o la fugă pe str. R. în sus spre O. cu intenția de a ajunge la taximetre, fiind ajunși din urmă de către inculpatul B.C. pe care îmi amintesc că l-am auzit strigând „vedeți să nu-și înghită limba”. Inculpatul C.M. în aceeași declarație arată că „în momentul în care eu și F.F.A. am reușit să scăpăm de agresori și să o luăm la fugă, toate celelalte persoane se aflau în josul străzii R. spre discotecă, acesta fiind motivul pentru care noi am luat-o la fugă în partea opusă spre str.O., respectiv în ideea de a evita orice alte conflicte. Nu am văzut nici o persoană căzută pe asfalt în acele momente. Despre acest lucru am aflat de abia în taximetru de la inculpatul B.C., care ne-a spus că a văzut o persoană căzută fără să facă nici o altă precizare despre cine l-ar fi lovit pe acel tânăr, căzut la pământ. De asemenea, arăt că tot B. este cel care a spus mai întâi și lui i-a venit ideea de a ne întoarce la fața locului pentru a vedea ce s-a întâmplat cu tânărul căzut la sol”.

În declarația din fața tribunalului și inculpatul F.F.A. reliefează violența inculpatului B., din acea seară și care învederează că „martorul G.I. a fost ajuns de inculpatul B.C., acesta lovindu-l cu pumnul pe G.I., care a căzut într-o parte. Si din declarațiile acestui inculpat, rezultă că direcția de deplasare a inculpatului B.C. a fost de pe str. R. spre str. O.

Agresivitatea excesivă și fără motiv, decât consumul de băuturi alcoolice, a inculpatului B.C. este reliefată și prin declarația martorului G.F.I. din fața tribunalului, care precizează textual: „actele de agresiune asupra părții vătămate S. și asupra victimei G. s-au produs aproape concomitent la o distanță apreciabilă de cel puțin 10 metri. L-am văzut pe victima G.C. când era căzut pe carosabil și se deplasa pe mâini și pe genunchi în josul străzii R., încercând să-și găsească echilibrul. Tânărul care a încercat să mă lovească după ce am primit prima lovitură și mi-am revenit, venea de undeva dinspre str.O.”.

Declarațiile constante ale martorilor din faza de urmărire penală C.C.G., G.F.I., B.V., V.O.I., B.O., P.A., G.D., I.S., B.F., G.C., D.C., atât a celor direcți cât și a celor indirecti se coroborează perfect cu cele date de aceștia în fața instanței de fond cât și cu actele medico-legale depuse la dosarul cauzei, cu raportul de expertiză medico-legală al victimei cât și cu concluziile raportului de constatare tehnico-științifică asupra comportamentului simulat efectuat asupra inculpatului.

Din vastul material probator existent la dosar, rezultă că declarația inculpatului B.C.C. este nesinceră, ea necoroborându-se cu vreun alt mijloc de probă, condiție în care va rămâne fără valoare sub aspectul aflării adevărului.

Potrivit art. 69 C.proc.pen., declarațiile inculpatului făcute în cursul procesului penal, pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în speță. Din analiza textului de lege se desprind mai multe concluzii: în primul rând declarațiile inculpatului trebuie să se coroboreze cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză. Ca atare, nu se cere coroborarea acestora cu proba în întregul ei, ci, doar cu , anumite fapte sau împrejurări ce se pot desprinde din analiza acesteia. În al doilea rând, se cere ca verificarea susținerilor inculpatului să se facă în raport de ansamblul probelor existente în cauză. Cu alte cuvinte, acele fapte și împrejurări să se regăsească în cea mai mare parte din probe, să aibă un caracter de repetabilitate.

Chiar și în acest context, instanța are facultatea, iar nu obligația de a reține declarațiile inculpatului, câtă vreme legiuitorul a folosit sintagma „declarațiile pot servi” iar nu „servesc” doar această ultimă expresie fiind cea care imprimă un caracter imperativ.

Așadar, declarațiile de nerecunoaștere ale inculpatului sunt simple afirmații, care au ca scop doar disculparea acestuia de consecințele penale ale faptei sale, fiind vădit pro cauza, motiv pentru care curtea le va aprecia ca atare.

Dispozițiile art.63 alin.2 C.proc.pen. exclud o ordine de preferință, nefăcându-se distincție în ceea ce privește valoarea în stabilirea adevărului, în raport de faza în care au fost administrate, criteriul determinant în aprecierea probelor constituindu-l forța acestora de a exprima adevărul, indiferent de momentul procesual căruia aparține sau de organul care le-a administrat.

Dând sens și dispozițiilor art.3 din C.proc.pen. privind aflarea adevărului, normă cu valoare de principiu în procesul penal, instanțele de fond și apel au reținut și apreciat numai acele probe care reflectă adevărul, ținând seama de întregul material administrat în cauză.

Cum, potrivit art.64 C.proc.pen. nu se face distincție între valoarea probantă a mijloacelor de probă administrate în faza urmăririi penale și a judecății, se poate concluziona că nu există un temei legal pentru a se crea o ordine de preferință între declarațiile inculpatului.

Pe de altă parte, declarațiile inculpatului date în faza judecății și în faza de urmărire penală pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care se coroborează cu alte probe.

Coroborând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal, curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a respectării tuturor prevederilor legale (a se vedea cazul Sunday Times din 26 mai 1979 de la Curtea Europeană de la Strasbourg).

În speță, se observă că dosarul a fost judicios soluționat de către prima instanță, avându-se în vedere și principiul procesului echitabil din punct de vedere al garanțiilor procesuale.

Tribunalul Cluj a concluzionat că probele administrate conduc, cu certitudine la stabilirea situației de fapt expusă în considerentele hotărârii și a vinovăției inculpatului.

Au fost avute în vedere: procesul verbal de cercetare la fața locului, procesul-verbal de consemnare a denunțului oral; raportul de expertiză medico-legală al victimei; procesele-verbale de confruntare între inculpatul B.C.C. și inculpatul C.M.V.; și dintre inculpatul B.C.C. și inculpatul F.F.A. și declarațiile martorilor din

faza de urmărire penală, raportul de constatare tehnico-științifică asupra comportamentului simulat al inculpatului B.C.C., declarațiile aceluiași martori din fața instanței – Tribunalul Cluj și declarațiile inculpaților din faza de urmărire penală și din fața instanței.

Curtea de Apel analizând probele administrate constată că acestea conduc, fără dubii, la concluzia primei instanțe cu privire la situația de fapt și vinovăția inculpatului sub aspectul comiterii infracțiunii de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte.

Deși inculpatul a negat constant comiterea faptei, afirmând că a fost condamnat pe nedrept, susținerile acestuia nu au suport probator.

Simpla afirmație a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpat, respectiv negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

Vinovăția inculpatului rezultă fără putință de tăgadă din declarațiile constante ale martorilor G.C.V., ale părții vătămate T.R., B.V., I.S.B., D.C., V.O., ale martorilor G.D.R., P.A. și ale inculpaților F.F.A., C.M.V. care se coroborează perfect cu raportul de expertiză medico-legală al victimei din care rezultă că moartea acesteia a fost violentă, s-a datorat hemoragiei, contuziei și dilacerării cerebrale, iar leziunile s-au produs prin lovire activă, urmată de cădere pe un plan dur, iar între leziunea craniană și deces s-a stabilit o legătură de cauzalitate, cu raportul de constatare tehnico-științifică asupra comportamentului simulat din care rezultă că inculpatul nu a fost sincer în răspunsurile date la întrebările relevante ale cauzei care vizau tocmai împrejurarea agresării victimei, cu procesele verbale de confruntare dintre inculpatul B.C. și inculpații F.F.A. și C..

Inculpatul în mod constant în faza de urmărire penală și în faza de judecată nu a recunoscut săvârșirea infracțiunii, susținând că nu a lovit victima, de remarcat fiind însă că declarațiile sale nu se coroborează cu celelalte probe existente la dosar.

Este de relevat că martorul G.C.V. atât în faza de urmărire penală cât și în fața Tribunalului Cluj l-a recunoscut personal pe inculpat ca fiind agresorul victimei G.C., a confirmat că acesta era îmbrăcat cu blugi, susținerile sale fiind confirmate și prin declarațiile părții vătămate T.R. care reliefează comportamentul agresiv și provocator avut în noaptea incidentului de către inculpat. Este demn de reținut că martorul G.C.V. a văzut întregul incident dintre inculpatul B.C. și victima G. de la început, și chiar arată în detaliu modul în care cei doi se aflau față în față, respectiv victima se afla poziționată spre str.O., pe str.R. din Cluj-Napoca, iar inculpatul B.C. era așezat cu fața spre centrul orașului, după care fără nici un dubiu martorul G. arată că inculpatul B. l-a lovit cu pumnul în zona feței pe băiatul aflat în fața sa, victima retrăgându-se doi pași în spate, după care s-a răsucit și a căzut pe asfalt, cu piciorul sprijinit de ușa unui taximetru.

Cu aceeași precizie martorul G. învederează că agresorul a luat-o la fugă spre str.O., iar victima a rămas la pământ. Același martor, arată că nici un moment nu s-a pus problema vreunui gest agresiv din partea victimei ci, cel care a provocat incidentul a fost inculpatul B..

De altfel, atitudinea provocatoare a inculpatului B. a fost pusă în evidență și prin declarațiile martorului B.V., care a precizat că inculpatul B. îi turna bere în cap victimei, cât și prin declarațiile părții vătămate T.R., care în mod constant a descris faptul că inculpatul s-a apropiat de grupul victimei iar acesteia i-a turnat bere în cap, fără să aibă vreun motiv.

Agresivitatea neîntemeiată, manifestată în mod excesiv de către inculpatul B. în noaptea incidentului, este demonstrată și de inculpații F.F.A. și C.M. care au arătat

textual că au văzut când inculpatul B.C. le-a aplicat lovituri martorului G.I. și părții vătămate S.C., parte vătămată care de asemenea a relevat violența inculpatului B., suportată personal.

Este stabilit în afara oricărui dubiu că după o primă fază a incidentului provocat de inculpat în interiorul discotecii în care acesta i-a turnat bere în cap victimei G.C. fără să-l cunoască anterior și fără ca victima să-l fi provocat, ajunși în stradă, a pornit în urmărirea victimei fiind dovedit prin depoziția martorului G.C., că pe str.R. din Cluj-Napoca fiind față în față cu victima G.C. care stătea cu fața spre str.O., iar inculpatul B. cu fața spre Centrul orașului, i-a aplicat fără nici un motiv o lovitură cu pumnul în zona feței, în urma căreia victima s-a dezechilibrat și a căzut la sol.

Mai presus de orice îndoială s-a dovedit că la data incidentului inculpatul B. purta haine de culoare închisă și blugi, împrejurări atestate prin declarația martorului G.C. a părții vătămate T.R., a martorului B.V. Aceiași martori atestă că inculpatul B.C. după agresarea victimei G.C. a luat-o la fugă de pe str.R. spre str.O., împrejurare dovedită și prin declarațiile inculpaților C.M. și F.F.A., persoane ce făceau parte din grupul inculpatului B., ceea ce pune în evidență de asemenea, prezența inculpatului B. lângă victimă, în momentele premergătoare incidentului.

Probațiunea testimonială, respectiv declarațiile părții vătămate S.C. și a martorului G.I., învederează că inculpatul B.C. la acea dată a avut un comportament agresiv față de ei fără nici un motiv, iar martorul G. afirmă că actele de agresiune asupra părții vătămate S. și asupra victimei G. s-au produs aproape concomitent, ori s-a dovedit prin celelalte probe testimoniale că partea vătămată S. și martorul G. au fost loviți în mod cert de către inculpatul B.C..

Prin această susținere a martorului G., s-a dovedit astfel în mod indirect că inculpatul B.C. la data incidentului s-a aflat în apropierea victimei G., pe care a lovit-o, după care, le-a aplicat lovituri și părții vătămate S. și martorului G..

Inculpații F.F.A. și C. au arătat că de la inculpatul B.C. au aflat în timp ce fugeau pe str.Observator, despre împrejurarea agresării victimei G.C. de către o persoană necunoscută și a faptului că acesta a rămas căzut la pământ, context în care trebuie interpretată și poziția psihică a inculpatului B. care se arăta preocupat de soarta victimei, solicitându-le celorlalți doi inculpați să-l acompanieze și să se reîntoarcă la locul incidentului, pentru a vedea consecințele acestuia.

Câtă vreme însă, în acea seară inculpatul B.C. s-a dovedit că, fără nici un motiv a fost foarte agresiv față de mai multe persoane, se naște justificat întrebarea, ce anume l-a determinat brusc pe acesta să-și schimbe atitudinea, de nepăsare, într-una a unui cetățean care manifesta un ascuțit simț civic, decât –vinovăția - în săvârșirea faptei deduse judecății.

Din raportul de expertiză medico-legală al victimei, rezultă că aceasta a suferit o singură acțiune de lovire activă, urmată de căderea pe un plan dur.

Concluziile actului medico-legal sunt confirmate de declarațiile martorilor la care s-a făcut referire mai sus.

Inculpatul apelant a încercat să plaseze asupra altor persoane vinovăția săvârșirii faptei, susținând că nu el a lovit victima, fără a putea indica vreo altă persoană din incinta sau afara discotecii care să o fi putut săvârși. În fața instanței de fond și a celei de apel, nu a recunoscut nici faptul că a avut inițiativa revenirii la locul săvârșirii infracțiunii, arătând că inculpații C. și F.F.A. i-au solicitat acest lucru, și tot nesincer învederează că pe parcursul serii a fost atacat permanent de 3 sau 4 persoane și el nu a făcut altceva decât să se apere, însă nu a putut justifica în mod plauzibil un asemenea comportament din partea celorlalți.

În raport de starea de fapt prezentată mai sus, este exclusă posibilitatea acceptării achitării inculpatului, în baza art. 10 lit. c și art.11 pct.2 lit. a C.proc.pen., deoarece evidența identității dintre autor și persoana inculpatului este indubitabilă.

În concluzie, rezultă fără echivoc că victima a primit din partea inculpatului o singură lovitură în zona feței în urma căreia căzând, s-a lovit cu capul de beton.

Probațiunea științifică și testimonială reliefează că doar inculpatul a lovit victima, martora P.R. și inculpatul C.M. arătând că victima G.C. nu a avut o atitudine provocatoare și nu a fost implicat în nici un mod în agresiunea declanșată în interiorul și în afara discotecii.

Întrucât condamnarea inculpatului s-a făcut pe baza unor dovezi convingătoare de vinovăție, nu se poate vorbi de constatarea încălcării art.6 paragraf 2 din CEDO cu referire la art.66 și art.5/2 C.proc.pen. care reglementează prezumția de nevinovăție, garanție specifică a unui proces echitabil recunoscută persoanei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni.

Față de modalitatea concretă de săvârșire a faptei și de totala nesinceritate a apelantului B.C.C. nu se impune recunoașterea în favoarea acestuia a circumstanțelor atenuante, cum eronat a apreciat Tribunalul Cluj.

Deși instanța de fond a stabilit în mod corect vinovăția inculpatului, pedeapsa aplicată acestuia nu reflectă pericolul social sporit al faptei și al făptuitorului apărând ca netemeinică alături de modul de individualizare al executării sancțiunii.

Actul de violență comis de inculpat îndreptat fiind împotriva valorii sociale supreme – viața –, atrage în numele dreptului inviolabil la viață, la integritatea fizică, psihică și materială a oricărei ființe, pedepsirea corespunzătoare a făptuitorului.

Atitudinea inculpatului și modul de comitere al faptei, nu pot fi omise, ele nefiind corect evaluate de tribunal, în alegerea pedepsei și a modului de executare al acesteia.

Nu se poate ca, pentru faptele săvârșite împotriva altor semeni de ai săi și cărora a încercat să le curme viața, sau să le distrugă bunurile, răspunderea sa penală să nu fie corespunzătoare încălcărilor grave aduse ordinii sociale, vieții.

Potrivit art.72 din C.pen. la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de individualizare a pedepsei înseamnă consacarea explicită a principiului alegerii sancțiunii, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și atitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența sancțiunii.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Actele de violență exercitate de inculpat în comiterea faptei sunt elemente care nu pot fi omise și care trebuiesc bine evaluate de către instanța de apel, în alegerea pedepsei.

Așa fiind, inculpatul trebuia să știe că, pe lângă drepturi, are și o serie de datorii, obligații, răspunderi, care caracterizează comportamentul său în fața societății.

Sub aspectul individualizării pedepsei în speță, trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptei comise agravat de circumstanțele reale ale săvârșirii ei, dar și de circumstanțele personale ale inculpatului, care a avut o atitudine nesinceră cu privire la fapta comisă, nu posedă antecedente penale, așa cum rezultă din fișa de cazier.

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și făptuitorului, condiționează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărimea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție al făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în C.pen. român, art. - 52 alin.1 - , potrivit căruia “scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni”.

Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.72 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și făptuitorului.

Fapta este neîndoielnic gravă, astfel că în operația complexă a individualizării tratamentului penal, curtea va ține seama că acțiunea violentă a inculpatului a avut drept consecință pierderea unei vieți omenești, împrejurare care coroborată cu totala nesinceritate a inculpatului demonstrează că resocializarea sa viitoare pozitivă nu este posibilă decât prin aplicarea unei pedepse ferme care să fie în deplin acord cu dispoz.art.1 din C.pen., ce prevăd că “legea penală apără...persoana, drepturile și libertățile acesteia, proprietatea precum și întreaga ordine de drept”.

Atitudinea sfidătoare avută de inculpat față de instanța de judecată pe întreg parcursul procesului penal unită cu împrejurarea că nu a manifestat nici cel mai mic regret față de fapta comisă, de neplata niciunei sume la care a fost obligat în favoarea părții civile îndreptățeste convingerea instanței că reeducarea sa nu poate fi realizată decât prin aplicarea unei pedepse de 8 ani închisoare prin privare de libertate pentru fapta comisă.

Față de cele expuse mai sus, apar ca fondate apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj și partea civilă G.A., fiind admise în întregime în baza art.379 pct.2 lit.a C. proc.pen., sentința apelată desființându-se atât sub aspectul laturii penale, cât și a celei civile și judecând în fond cauza, s-a pronunțat o nouă hotărâre conform art.345 și următ. C.proc.pen., prin reaprecierea probelor administrate în faza de urmărire penală și confirmate în fața instanței de fond în mod nemijlocit, oral și în contradictoriu.

Curtea, în baza art.71 C.pen. a interzis inculpatului exercitarea drepturilor prev. de art.64 lit. a și b C.pen. de la rămânerea definitivă a hotărârii și până la terminarea executării pedepsei.

În privința pedepselor accesorii respectiv a interzicerii dreptului de a alege, curtea a apreciat că acesta a fost corect aplicat deoarece în cauză inculpatul a comis o infracțiune contra vieții. Gravitatea faptei relevă că inculpatul nu are capacitatea de a aprecia asupra unor valori fundamentale cum este viața.

Este adevărat că, într-o societate democratică, și dreptul la alegeri libere este o valoare fundamentală.

Din moment ce inculpatul nu are maturitatea de a respecta dreptul la viață al celor mai apropiați semeni, acesta fiind unul din motivele pentru care va fi lipsit de libertate până la executarea pedepsei, se impune în mod rezonabil concluzia că inculpatul nu este în măsură să aprecieze asupra modului cum este guvernată țara și să-și exprime opinia cu privire la alegerea corpului legislativ.

Prin urmare, este proporțională și justificată măsura interzicerii drepturilor sale electorale de către instanță pe durata executării pedepsei.

Prin aplicarea în acest mod a pedepsei accesorii s-a respectat un procedeu rezonabil care este și în acord cu decizia CEDO din cauza Hirst contra Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, care impune ca aplicarea pedepsei accesorii a interzicerii drepturilor electorale să fie realizată numai în baza hotărârii definitive a instanței, după ce în prealabil această pedeapsă accesorie este pusă în discuție în fiecare caz în contradictoriu și după examinarea împrejurării dacă interdicția respectă principiul proporționalității.

S-au înlăturat din sentința penală apelată disp.art.86¹ – 86³ C.pen., art.359 C.proc.pen. și art.71 alin.5 C.pen. privind suspendarea sub supraveghere a pedepsei.

În baza art. 381 C.proc.pen. și art.88 C.pen. s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului reținerea și arestul preventiv din 9 noiembrie 2006 – 14 noiembrie 2006.

Având în vedere că față de inculpatul B. C.C. la data de 14 noiembrie 2006, Curtea de Apel Cluj, a luat măsura preventivă a obligării de a nu părăsi localitatea, conform art.145/1 alin.1 C.proc.pen., instanța a menținut până la rămânerea definitivă a hotărârii această măsură.

Critica părții civile referitoare la modul de soluționare a laturii civile a cauzei este fondată, pentru următoarele considerente:

Partea vătămată G.A. s-a constituit parte civilă în fața instanței de fond la f.55, solicitând daune materiale cât și daune morale, cuantumul acestora fiind precizat la fila 134 din fața instanței de fond în sensul că daunele materiale sunt în cuantum de 15.000 lei compuse din cheltuieli aferente înmormântării, cheltuielile efectuate cu deplasările la organele judiciare – poliție, parchet, instanță, amenajarea locului de veci, masa de pomenire de după înmormântare, parastasele organizate la 6 luni și 1 an de la decesul victimei, și suma de 100.000 lei cu titlu de daune morale, justificată de trauma psihică încercată prin dispariția prematură a fiului lor. Partea civilă a solicitat și obligarea inculpatului la plata sumei de 3000 lei cheltuieli judiciare reprezentând onorariu avocațial în fața curții.

Examinând solicitările părții civile, așa cum s-a arătat mai sus, acestea sunt fondate, soluția Tribunalului Cluj fiind eronată și netemeinică, urmând a fi admise în totalitate, pentru următoarele considerente:

Verificând declarațiile martorilor V.R., P.I. precum și actele scrise depuse la dosarul cauzei rezultă fără putință de tăgadă că doar costul meselor de pomenire – parastase - se ridică la suma de 15.000 lei daune materiale fără a lua în calcul contravaloarea monumentului funerar și actele scrise existente, precum și masa de pomenire organizată imediat după înhumarea victimei.

În aceste condiții, solicitarea părții civile de a fi obligat inculpatul la plata sumei de 15.000 lei cu titlu de daune materiale este perfect justificată, corespunzând cerințelor impuse de legislația europeană ca magistrații să motiveze hotărârile judecătorești, așa cum se statuează în spețele (Boldea c. României-Tatishvili contra Rusiei; Fouquet contra Franței).

În privința daunelor morale sunt de remarcat următoarele:

Cerințele legii impun ca persoana care a săvârșit o faptă ilicită să repare integral toate prejudiciile ce au rezultat din săvârșirea acesteia, indiferent de caracterul lor, ceea ce rezultă din însăși redactarea art.998 și 999 din Codul civil, care folosesc termenul general de „prejudiciu”, fără a distinge în raport cu caracterul material sau moral al acestuia, ceea ce înseamnă că trebuie reparate atât prejudiciile materiale cât și cele morale cauzate prin orice fapte ilicite, deci, și a celor cu caracter penal.

Dacă în cazul răspunderii civile patrimoniale, stabilirea prejudiciului este relativ ușoară, întrucât acesta este material, evaluabil în bani, iar criteriile de fixare a pagubei materiale sunt tot de natură patrimonială, în cazul răspunderii civile nepatrimoniale pentru daunele morale, dimpotrivă, prejudiciile sunt imateriale, nesuscetibile, prin ele însele de a fi evaluate în bani.

În sistemul de drept românesc nu sunt precizate criteriile pentru stabilirea cuantumului daunelor morale, judecătorul fiind singurul care, în raport de consecințele pe orice plan, suferite de partea vătămată, trebuie să aprecieze o anumită sumă globală care să compenseze prejudiciul moral cauzat.

Pe de altă parte, această compensație materială trebuie să fie echitabilă și proporțională cu întinderea pagubei suferite.

În prezenta speță este vorba de repararea unui prejudiciu de afecțiune invocat de victimele indirecte, prejudiciu care trebuie reparat de către persoana culpabilă, sens în care, s-a dispus și prin Rezoluția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr.75 adoptată la 14 martie 1965 în materia prejudiciului corporal care statuează expres că „în caz de deces, reparația pentru prejudiciul de afecțiune trebuie acordată părinților, soțului și copiilor victimei pentru că doar în aceste cazuri reparația este supusă condiției ca aceste persoane să fi avut legături de afecțiune strânse cu victima, în momentul decesului”.

Despăgubirile solicitate în prezentul dosar și care sunt considerate întemeiate de către instanță, au scopul de a alina suferința pricinuită părinților, prin moartea victimei, de care erau legați afectiv.

În prezenta speță, s-a dovedit mai presus de orice dubiu că partea vătămată a suferit o traumă psihică de excepție, determinată de fapta săvârșită de inculpat, - moartea fiului - astfel că daunele morale în cuantum de 100.000 lei vor reprezenta o compensare a prejudiciului afectiv cauzat părinților, de care victima era legată printr-o relație afectivă de natură familială. Prin stabilirea daunelor morale la suma de 100.000 lei curtea apreciază că soluția va fi conformă atât cu interpretarea tradițională a jurisprudenței române cât și cu interpretarea constantă a jurisprudenței europene (P.Tercier, Op.cit.p.268).

În sinteză, existând raport de cauzalitate între activitatea delictuală a inculpatului și prejudiciul nepatrimonial încercat de partea civilă, curtea a apreciat că soluția pronunțată este corespunzătoare principiilor răspunderii civile delictuale stabilite prin dreptul intern și exigențelor art.3 din Protocolul nr.7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Așa fiind, ca efect al admiterii apelului părții civile, așa cum s-a învederat mai sus, inculpatul B. C.C. în baza art.14, 346 C.proc.pen.și art.998 C.civ., a fost obligat să

achite părții civile G.A. suma de 15.000 lei daune materiale și 100.000 lei daune morale.

Prin chitanțele depuse la dosar partea civilă a făcut dovada cheltuielilor judiciare reprezentând onorarul de apărător astfel că în baza art.193 C.proc.pen. inculpatul a fost obligat să achite aceleași părți civile suma de 3000 lei cheltuieli judiciare în apel.

S-au menținut restul dispozițiilor sentinței apelate.

Cheltuielile judiciare au rămas în sarcina statului în apelul parchetului și al părții civile, în baza art.192 pct.3 alin.3 C.proc.pen.

Revenind la apelul inculpatului, curtea a constatat că apărarea sa vizând achitarea în baza art.10 lit. c nu poate fi primită, probațiunea științifică și testimonială dovedind pe deplin că el este autorul agresiunii comise asupra victimei.

Inculpatul în fața Curții, a invocat că s-a aflat în legitimă apărare și că datorită tulburării sau temerii a depășit limitele unei apărări proporționale cu gravitatea pericolului și cu împrejurările în care s-a produs atacul, fiind incidente disp.art.44 alin.1 și 44 alin.3 C.pen.

Față de această apărare de circumstanță a inculpatului, curtea a reținut că nici o probă a dosarului nu a dovedit împrejurarea ca victima să-l fi provocat sau atacat pe inculpat, din contră, s-a relevat că inculpatul a avut o atitudine provocatoare și violentă asupra victimei, inculpatul C. M. și martora P.R., alături de toți ceilalți martori învederând că victima nu a avut nicicând o atitudine agresivă și nici nu se afla în grupurile de tineri care au luat parte la bătaia efectivă.

Așa fiind, apărarea inculpatului fiind făcută doar cu scopul de a se disculpa de răspunderea penală ce-i incumbă va fi înlăturată ca nesinceră și de complezență, necoroborându-se cu probele dosarului.

Pentru motivele pe larg expuse în considerentele deciziei, și răspunzând celor două critici formulate de către inculpat, s-a respins ca nefondat apelul acestuia în baza art.379 pct.1 lit. b C.proc.pen. împotriva aceleiași sentințe.

Văzând disp.art.192 alin.2 C.proc.pen., inculpatul a fost obligat la plata în favoarea statului 500 lei cheltuieli judiciare.

2. INFRAȚIUNEA DE LUARE DE MITĂ ȘI CEA DE PRIMIRE DE FOLIOASE NECUVENITE. DEOSEBIRI.

Luarea de mită este o infracțiune instantanee, care se consumă în momentul în care funcționarul a primit, pretins, a acceptat sau nu, a respins banii, sau alte foloase necuvenite, în scopul de a nu îndeplini sau a întârzia efectuarea unui act la care era obligat potrivit îndatoririlor sale de serviciu, ori a efectuat un act contrar acestor îndatoriri, fiind lipsită de relevanță împrejurarea dacă fapta a fost sau nu urmată de primirea folosului sau banilor pretinși sau promiși

Atâta vreme cât infracțiunea de luare de mită se consumă în momentul acceptării de către funcționari a promisiunii unor sume de bani sau alte foloase, în scopurile arătate mai sus, este lipsită de relevanță faptul că banii sau foloasele promise, au fost date după efectuarea actului. Orice activitate ulterioară momentului consumării nu are nici o influență asupra existenței infracțiunii sau caracterului unitar al acesteia

Ce deosebește infracțiunea de primire de foloase necuvenite de cea de luare de mită este împrejurarea că fapta este comisă după ce funcționarul a îndeplinit un act în virtutea funcției sale și la care era obligat în temeiul acesteia, iar pe de altă parte, infracțiunea este necesar să fie săvârșită fără să fi existat o înțelegere sau acceptare anterioară a unei promisiuni de foloase necuvenite.

Nu în ultimul rând pentru existența intenției de a primi foloase necuvenite, mai este necesară și o cerință negativă respectiv, să nu fi existat vreo înțelegere sau vreun acord prealabil cu cel de la care inculpatul primește folosul necuvenit.

În speță, s-a dovedit indubitabil că inculpatul a pretins și primit de la denunțator sume de bani în scopul îndeplinirii atribuțiilor de serviciu. Împrejurarea că banii au fost primiți cu mai multe ocazii, suma pretinsă și promisă nefiind precizată în totalitate la momentul inițial, însă viza același scop urmărit, atât de mituitor cât și de către cel mituit, respectiv, aceleași atribuții de serviciu ale inculpatului, nu face ca infracțiunea să constituie primire de foloase necuvenit și nu este de natură să afecteze unitatea infracțională.

DECIZIA PENALĂ NR. 51/A/12.05.2009

Deliberând reține că Tribunalul Cluj prin sentința penală nr.217/D din 17 aprilie 2008, a condamnat pe **inculpatul C.P.** în temeiul art.254 al.1 și 2 C.pen. rap. la art.7 al.1 din Legea 78/2000, cu aplicarea art.74 al.1 lit.a și art.76 al.1 lit.c C.pen., la pedeapsa de 2 (doi) ani și 10 (zece) luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită.

În baza art.76 al.3 C.pen. s-a înlăturat pedeapsa complementară privativă de drepturi.

În temeiul art.86¹ C.pen. s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, pe durata termenului de încercare prev. de art. 86² C.pen., stabilit de instanță la 5 ani și 10 luni (2 ani și 10 luni pedeapsa + un interval de timp de 3 ani.

În baza art.86³ C.pen., pe durata termenului de încercare, condamnatului i s-au stabilit următoarele măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj la datele fixate de consilierul de probațiune, dar nu mai puțin de odată pe trimestru;

b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În temeiul art.359 C.proc.pen. s-a atras atenția inculpatului asupra cazurilor de revocare a suspendării sub supraveghere a executării pedepsei prev. de art.86⁴ C.pen..

În baza art.71 al.1 C.pen. s-a interzis inculpatului, pe durata executării pedepsei, exercitarea drepturilor prev. de art.64 al.1 lit.a-c C.pen..

În temeiul art.71 al.5 C.pen., pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei închisorii, s-a suspendat și executarea pedepsei accesorii a interzicerii unor drepturi.

În temeiul art.88 C.pen. s-a scăzut din durata pedepsei pronunțate, timpul reținerii și arestului preventiv începând cu data de 27.07.2007 și până la data de 24.01.2008.

În baza art.19 din Legea nr.78/2000 s-a dispus confiscarea sumei de 10.000 euro, ce a făcut obiectul, infracțiunii de luare de mită, și care a fost ridicată de la inculpat, în temeiul art.97 C.proc.pen., de către organele poliției judiciare din cadrul D.N.A. - Serviciul Teritorial Cluj, la data de 27.07.2007.

În temeiul art.14 al.3 lit.b rap. la art.346 al.1 C.proc.pen., din art.19 Legea nr.78/2000 a fost obligat inculpatul să-i achite părții vătămate M.P.A. suma de 3000 euro, sau echivalentul în lei, la cursul BNR din ziua plății efective.

În baza art.357 al.2 lit.c C.proc.pen. s-a menținut măsura sechestrului asigurator luată asupra unor bunuri ale inculpatului C.P., prin ordonanțele din dosarul de urmărire penală, bunuri identificate conform proceselor verbale din dosarul de urmărire penală, și anume teren arabil în suprafață de 0,87 ha, situat pe

raza com. J., având o valoare de circulație de 20.000 euro, sechestrul fiind luat până la concurența sumei de 2900 euro și suma de 328 lei, consemnată la CEC la dispoziția instanței, conform recipisei nr.503140/1 din data de 31.07.2007.

În temeiul art.191 al.1 C.proc.pen. a fost obligat inculpatul C.P. să plătească în favoarea statului cheltuieli judiciare în sumă de 6000 lei.

În temeiul art.11 pct.2 lit.a rap. la art.10 lit.d C.proc.pen. a fost achitat **inculpatul P.I.** pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prev. de art.254 al.1 rap. la art.6 din Legea 78/2000, deoarece fapta nu întrunește elementele constitutive ale acestei infracțiuni.

S-a respins cererea de restituire de către inculpat a sumei de 1500 euro, formulată de partea vătămată M.P.A..

În baza art.357 al.2 lit.c C.proc.pen. s-a ridicat măsura sechestrului asigurator aplicată prin ordonanța din dosarul de urmărire penală și luată asupra unui depozit bancar, cu nr. de cont RO50BRDE130SV22882271300 deschis la Banca Română pentru Dezvoltare - Groupe Societe Generale, pe numele inculpatului P.I., pentru suma de 1500 euro.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Cluj înregistrat la Tribunalul Cluj sub nr.3703/117/2007 la data de 21 august 2007 s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului C.P. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prev. de art.254 alin.1 și 2 C.pen. raportat la art.7 alin.1 din Legea nr.78/2000 și punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a inculpatului P.I. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prev. de art.254 alin.1 C.pen. raportat la art.6 din Legea nr.78/2000.

În fapt, s-a reținut, în esență, că inculpatul C.P., în calitate de primar al comunei J. și președinte al Comisiei de fond funciar din această comună, în perioada noiembrie 2006 – iulie 2007 a pretins de la denunțatorul M.P.A. suma de 18.000 euro, din care a și primit efectiv 13.000 euro, în scopul de a îndeplini un act privitor la îndatoririle sale de serviciu, și anume, de a semna punerea în posesie pentru un teren aflat pe raza comunei J., jud.Cluj, teren în care denunțatorul avea un interes financiar.

În privința inculpatului P.I. s-a reținut că, în calitate de membru al comisiei de fond funciar din comuna J., în perioada noiembrie - decembrie 2006, a pretins și primit de la denunțatorul M.P.A., în mod direct și prin intermediul lui M.N., suma de 1.500 euro, pentru ca în calitate pe care o avea să procedeze la întocmirea cu precădere a actelor de punere în posesie privitor la un teren de pe raza comunei J. unde făptuitorul M.P.A. avea un interes material direct.

Inculpații audiați în fața organelor de urmărire penală și în faza de judecată, nu au recunoscut săvârșirea faptelor. Inculpatul C.P. a arătat că a primit efectiv suma de 10.000 euro și a acceptat promisiunea de oferire a sumei de 15.000 euro făcută de denunțatorul M.P.A., însă numai la insistențele acestuia, dar nu a primit niciodată suma de 3.000 euro despre care M. afirmă că i-a achitat-o în două tranșe. Inculpatul P.I. a arătat că a primit de la denunțatorul M.P.A. suma de 1.500 euro, însă remiterea acestei sume nu a avut nicio legătură cu îndeplinirea ori neîndeplinirea vreunei atribuții de serviciu, ci i-a fost dată pentru activitatea pe care inculpatul a desfășurat-o pentru efectuarea unor măsurători de terenuri și pentru individualizarea unor suprafețe de pământ pe care proprietarii doreau să le vândă.

Din probele administrate în cauză, instanța a reținut următoarea stare de fapt:

Începând cu anul 2004 inculpatul C.P. a ocupat funcția de primar al comunei J. În conformitate cu ordinul nr.367 din 12 iunie 2006 al Prefectului Județului Cluj, inculpatul ocupa și funcția de președinte a Comisie locale de fond funciar, activitate desfășurată în conformitate cu reglementările din art.2 din H.G.890/2005 privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, punerea în posesie a proprietarilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate. Conform ordinului prefectului județului Cluj nr.367 din 12 iunie 2006, din aceeași comisie locală de fond funciar făceau parte și inculpatul P.I. – în calitate de inginer agronom, precum și martora P.T., în calitate de specialist în măsurători topografice.

În cursul anului 2006 partea vătămată M.P.A. și-a manifestat interesul pentru achiziționarea unor terenuri pe raza comunei J. Având în vedere că acesta deținea o fermă de animale intenționa să cumpere terenuri cu destinație de pășune. În acest sens partea vătămată și soția sa au achiziționat în septembrie 2006, mai precis în data de 12 o suprafață de teren de 12.400 mp. de la numitul P.I., tatăl inculpatului P.I.

În același context partea vătămată a achiziționat și alte terenuri de la mai mulți proprietari însă a cedat drepturile obținute în baza unor astfel de convenții, ținând seama că aceste terenuri aveau o situație juridică destul de complicată.

Partea vătămată era prieten cu martorul M.N., care la rândul său îl cunoștea pe viceprimarul comunei J., numitul P.I.D.. Viceprimarul comunei J. i l-a prezentat pe martorul M.N. inculpatului P.I. De la inculpat, martorul a aflat că pe raza comunei J. ar exista o suprafață de teren ce urma să-i fie restituită unui singur proprietar și anume martorul L.P., teren cu destinație de pășune situat aproximativ în același loc în care partea vătămată achiziționase anterior terenuri. Despre aceasta martorul M.N. l-a informat pe partea vătămată M.P.A..

Astfel, în perioada noiembrie 2006 - martie 2007, partea vătămată a încheiat promisiuni de vânzare-cumpărare de terenuri pe raza comunei J. cu numitul L.P., care urma să fie pus în posesie cu o suprafață destul de însemnată de teren. Prima promisiune de vânzare-cumpărare, datată 23 noiembrie 2006 a fost încheiată cu privire la o suprafață de teren de 45 ha situată în locul denumit „Prodaia”, în tarla 45, pentru prețul de 1 euro/mp.

Așa cum reiese din declarațiile martorului L.P., de toate demersurile legate de obținerea actelor necesare punerii în posesie, cu finalitatea eliberării titlului de proprietate urma să se ocupa partea vătămată M.P.A..

Din declarațiile părții vătămate M.P.A. reiese că pentru a se asigura de urgentarea lucrărilor desfășurate în vederea punerii în posesie a numitului L.P., la sfârșitul anului 2006 a avut o discuție cu primarul comunei J., inculpatul C.P., în sensul că urmează ca L.P. să fie pus în posesie cu o suprafață de 32 ha teren pe raza comunei J.. Din aceleași probe rezultă că la sfârșitul lunii noiembrie 2006, ca urmare a ședinței Comisiei locale de fond funciar, inculpatul C.P. i-a înmănat părții vătămate procesul verbal al acelei ședințe. Se pare că această ședința a avut loc, mai precis, la data de 24 noiembrie 2006. Cu acea ocazie inculpatul l-a asigurat pe partea vătămată că îl va pune în posesie pe L.P., și i-a cerut a-l ajuta pe acesta, exprimându-se în continuare că „trebuie să trăim și noi”.

Din cele declarate de partea vătămată rezultă că prin expresia redată mai sus, acesta a înțeles că ar fi oportun să-l „stimuleze” pe inculpat pentru a pune în practică asigurările pe care i le-a dat. În acest context, partea vătămată i-a dat inculpatului suma de 1.000 euro.

În zilele următoare partea vătămată s-a întâlnit din nou cu inculpatul, iar acesta i-a spus că sunt persoane care sunt dispuse să dea zeci de mii de euro pentru terenuri similare, sugerându-i totodată părții vătămate că ar fi ceva probleme cu

punerea în posesie a lui L.P., deoarece terenurile pretinse de acesta se află în administrarea A.D.S. Totodată, inculpatul i-a spus părții vătămate că va încheia un protocol cu A.D.S. cerându-i acestuia din urmă să se deplaseze la București la sediul acestei instituții, după care ar fi posibilă punerea în posesie a lui L.P. cu o suprafață de 50 ha teren. Din relatările părții vătămate rezultă că această discuție a avut loc cândva la începutul lunii decembrie 2006

Pentru a-i înmâna protocolul întocmit pentru A.D.S. inculpatul i-a pretins părții vătămate suma de 2.000 euro, sumă remisă de către partea vătămată. După momentul dării și primirii sumei în discuție inculpatul i-a înmânat părții vătămate protocolul și o delegație de deplasare a acestuia la București. În același timp inculpatul i-a sugerat părții vătămate că ajungând la A.D.S. să caute o anumită persoană, al cărei nume partea vătămată nu și l-a amintit.

Partea vătămată a făcut deplasarea la București și la A.D.S. s-a adresat persoanei indicate de către inculpat, iar persoana respectivă i-a spus la rândul său părții vătămate că trebuie să revină la Cluj unde să-l caute pe un anume M. Partea vătămată s-a conformat, iar M. i-ar fi spus să se ducă la primar, deoarece acesta știe ce are de făcut.

La începutul anului 2007, după sărbătorile de iarnă, în comună a început să circule zvonuri legate de intenția Companiei „N.” de a investi acolo. În acest context, inculpatul, i-a spus părții vătămate că prețurile terenurilor cresc, că vin oameni chiar de la București care le cumpără pe zeci de mii de euro. În aceeași perioadă inculpatul l-a anunțat pe partea vătămată că nu-l poate pune în posesie pe L. decât cu o suprafață de 26 ha., dar partea vătămată a fost de acord și cu punerea în posesie pentru suprafața amintită. Cu aceeași ocazie, inculpatul, i-a sugerat să se gândească la o altă sumă, iar după ceva timp i-a spus părții vătămate că numai cu 17 ha va putea pune în posesie pe L.P.. Și această variantă a fost acceptată de către partea vătămată.

Cu toate asigurările ce i-au fost date, partea vătămată a constatat că s-a tergiversat punerea în posesie a lui L.P.. Din declarațiile părții vătămate rezultă că și martorul L.P. a constatat personal această situație și a făcut o plângere la Prefectura Cluj, ceea ce a declanșat un control la Primăria J. cu privire la punerea în posesie a numitului L.. Partea vătămată mai arată că după acest control inculpatul C.P. s-ar fi exprimat de maniera că „oricâte controale vor fi, tot nu-i va da terenul lui L.”

În acest context partea vătămată a formulat un denunț la D.N.A.- Serviciul Teritorial Cluj. După formularea denunțului partea vătămată împreună cu martorul M.N. s-a întâlnit cu inculpatul P.I., la un local din Cluj-Napoca, unde inculpatul P.I. l-a contactat pe inculpatul C.P., și a intermediat o întâlnire între acesta și partea vătămată.

Personal partea vătămată a stabilit cu inculpatul C.P. să se întâlnească a doua zi la restaurantul „K.”. Cu ocazia acestei întâlniri inculpatul C.P. i-a pretins părții vătămate pentru punerea în posesie a lui L.P., suma de 15.000 euro, din care 10.000 euro urma să primească atunci, iar restul după punerea în posesie a lui L.P., ce urma să aibă loc în luna următoare.

Partea vătămată s-a dus acasă pentru a face rost de suma de 10.000 euro iar cu banii respectiv s-a deplasat la D.N.A. unde au fost marcați. După acest moment, telefonic, partea vătămată și inculpatul C.P. au stabilit să se întâlnească în jurul orei 19,00, la o benzinărie de la intrarea în com. J., și prezentându-se la întâlnire a constatat că în parcare, întâmplător, se afla o mașină a poliției ce efectua controale radar. Partea vătămată l-a întrebat pe inculpat dacă poate să-i dea banii, iar el a răspuns că nu e nicio problemă zicând „dă-i încoace”- cei 10.000 euro se aflau într-o pungă pe care i-a dat inculpatului.

După aceea au venit organele judiciare.

Relativ la declarația părții vătămate, inculpatul C.P. a arătat că îl cunoaște pe M.A. din anul 2006, fiind cunoscut în J. ca ciobanul din Savadisla. Primul contact cu acesta l-a avut în decembrie 2006, când s-au întâlnit pe coridorul primăriei, și partea vătămată i-a spus inculpatului că vine de la Camera Agricolă. Fără să fi discutat ceva cu acesta despre un protocol între primărie și A.D.S., partea vătămată i-a spus inculpatului că urmează să plece la București, și s-a oferit să ducă la A.D.S. protocolul respectiv, totodată afirmând că are ceva cunoștințe la această instituție, și spunându-i că duce niște bani la cineva. Ulterior inculpatul a aflat că despre existența protocolului respectiv partea vătămată știa de la P.T., care de altfel a întocmit acel protocol. Deoarece înainte de acest moment inculpatul C.P., în calitate sa de primar al comunei J., trimisese către această agenție un protocol prin poștă, fără să primească vreun răspuns, și s-a gândit să dea curs cererii lui M., astfel a pus protocolul într-un plic sigilat, pe care i l-a înmănat lui M.A. Totodată secretara primăriei a întocmit o delegație pentru acesta, delegație pe care inculpatul C. a semnat-o. Inculpatul a mai arătat că și plicul sigilat cu protocolul i-a fost înmănat lui M. tot de către secretară, la dispoziția primarului.

Ulterior aceluși moment, inculpatul nu l-a mai văzut pe partea vătămată M. până în primăvara lui 2007. Acesta nu a mai dat nici un semn de viață, cu toate că inculpatul l-a sesizat în scris, pentru a-i restitui protocolul. A sesizat și verbal organele de poliție în legătură cu această problemă.

După aceea partea vătămată M.A. a apărut la o ședință a consiliului local, încercând să-i determine pe consilieri să-i vândă 5 hectare de teren. După dezbateri aprinse cererea a fost respinsă. După această întâlnire inculpatul nu l-a mai văzut pe M. până în 27 iulie 2007.

A mai precizat inculpatul că în noiembrie 2006, într-o ședință a comisiei de fond funciar s-a hotărât restituirea către L.P., a unei suprafețe de 45 hectare teren, pe diferite amplasamente, din care 32 hectare în locația Prodaia.

Discutând cu topometrasta P.T., aceasta a afirmat că exista o rezervă de 32 hectare în Prodaia, astfel încât este posibilă restituirea către L. a suprafețelor amintite, în acel amplasament.

Inculpatul a arătat că nu este real că i-ar fi remis părții vătămate procesul verbal al acelei ședințe, iar ulterior a aflat că P.T. este cea care i-ar fi dat documentul respectiv.

Mai precizează că L.P. trebuia să primească o suprafață mai mare de teren, dar nu exista rezervă pentru aceasta și într-un asemenea context s-a luat hotărârea încheierii Protocolului dintre primărie și A.D.S. De altfel mai existau încă 11 persoane care aveau cereri, și erau trecute alături de L. în protocolul întocmit.

Inculpatul a mai arătat în declarația sa că a aflat că partea vătămată avea o relație strânsă cu martora P.T., participând la diferite chefuri împreună, după activitățile de măsurare a terenurilor, efectuate de topometristă, și la care participa și partea vătămată.

În data de 26 iulie 2007 inculpatul C.P. a fost sunat de inculpatul P. probabil la inițiativa lui M.A., spunându-i că acesta din urmă vroia să vorbească cu el. A mai precizat că nu a avut nici o discuție cu inculpatul P.I. referitoare la activitățile părții vătămate desfășurate în legătură cu punerea în posesie a lui L.P..

Spunându-i-se că partea vătămată ar dori să vorbească cu el, inculpatul s-a gândit că acesta dorește să înapoieze protocolul pe care îl avea. Inculpatul a mai arătat că între timp s-a hotărât punerea în posesie al lui L.P. pentru diferența de 17 hectare, care s-a stabilit să fie amplasată în locul denumit „La Pâraie”, deoarece nu era posibilă restituirea în Prodaia. Despre acest aspect a fost anunțat numitul Senași Ioan, mandatarul lui L.P.. Ca urmare a discuției telefonice purtate în 26 iulie 2007

cu partea vătămată, inculpatul C.P. a stabilit să se întâlnească cu partea vătămată a doua zi, la Restaurantul K.

În discuțiile avute în cea de-a doua zi cu partea vătămată, acesta i-a cerut inculpatului să urgenteze punerea în posesie al lui L., partea vătămată oferindu-i pentru acest „serviciu” sume de bani. În declarația dată în fața instanței, inculpatul C.P. a arătat că, practic nu știe pentru ce îi erau oferite acele sume, atâta timp cât L. a fost deja pus în posesie.

În cursul aceleiași discuții partea vătămată i-a spus că i-a dat și inculpatului P.I. diferite sume de bani, aspect despre care inculpatul a accentuat că nu știe nimic. A susținut că, dimpotrivă, știe că familia inculpatului P.I. a încheiat cu partea vătămată o promisiune de vânzare cumpărare, sens în care inculpatul P. trebuia să primească prețul terenului, și uneori chiar și-a manifestat supărarea față de partea vătămată, deoarece nu plătește prețul la timp.

Inculpatul a arătat că partea vătămată a susținut că i-a remis 3 mii de euro, în timp ce se aflau în biroul său din primărie, însă partea vătămată nu a fost niciodată în biroul inculpatului, deoarece acolo intrau numai persoanele înscrise în audiență, sau alte persoane, cu permisiunea prealabilă a secretarei. Aceste lucruri erau cunoscute, practic, de către toți funcționarii din primărie.

Revenind la discuția purtată la data de 27 iulie 2007, inculpatul C.P. a arătat că partea vătămată, promițându-i sume de bani, l-a întrebat dacă „îi bine?”, cu referire la o anumită sumă, vorbind despre 25, 20 apoi 15, fără referire la monedă sau alte cuantificări.

În cele din urmă inculpatul C.P. a acceptat promisiunea cu privire la suma de 15. Această discuție s-a purtat în jurul orelor 14,00. Cei doi au stabilit de comun acord să se reîntâlnească în jurul orelor 7 seara, iar când s-au reîntâlnit, partea vătămată l-a chemat pe inculpat în mașina lui, și i-a pus în buzunarul de la pantaloni o pungă de nailon. După ce a coborât din mașina acestuia, inculpatul C.P. a fost abordat de organele de urmărire penală, și a constatat că în punga respectivă erau 10 mii de euro.

Totodată cu ocazia întâlnirii de la ora 19,00, partea vătămată i-a spus inculpatului că „aici sunt 10, iar 5 îți aduc după”.

Inculpatul a bănuit că prin acel „după”, însemna momentul la care L. ar fi fost pus în posesie prin întocmirea procesului verbal corespunzător.

Inculpatul, în declarația sa, a mai precizat că ulterior a aflat că de fapt M. Adrian nu a cumpărat personal terenul din J., în antecontractele încheiate apăreau numele altor persoane, el fiind, de fapt, intermediarul.

În aceeași declarație inculpatul a susținut că nu s-a vorbit despre vreo monedă când s-a făcut referire la sumele de bani, și, personal, acesta nu s-a gândit la dolari sau euro.

Revenind la protocolul încheiat între Primăria J. și A.D.S., martora A.M., secretara Primăriei J. a arătat că la inițiativa Comisiei Locale de Fond Funciar s-a întocmit o documentație și un protocol pentru a obține din suprafața deținută de A.D.S., 222 ha teren, în vederea soluționării unor cereri de restituire a unor suprafețe de teren. Aceasta se întâmpla pe la începutul lunii decembrie 2006. Martora își amintește că a fost chemată în biroul inculpatului C. ca să întocmească documentația și protocolul aferent, spunându-i-se că partea vătămată va merge la A.D.S. Totodată martora a întocmit și o delegație și un ordin de deplasare, pentru partea vătămată. Până la acea dată martora nu l-a cunoscut pe partea vătămată. Întrucât actele remise părții vătămate nu au fost restituite, pe la începutul lunii aprilie 2007, martora a adresat părții vătămate o scrisoare recomandată, prin care solicita restituirea actelor

în original, sau o copie de pe adresa care dovedea că au fost depuse la A.D.S. S-a întors recipisa de primire a recomandatei, dar actele nu au fost restituite.

În declarațiile date martora a mai arătat că nu cunoaște nimic în legătură cu pretinderea sau primirea unei sume de bani pentru rezolvarea unor atribuții de către inculpatul C..

În contextul deplasării părții vătămate la A.D.S. martora a relatat că nu-și amintește ca altădată să fi fost delegată vreă persoană din afara Primăriei pentru rezolvarea problemelor acestei instituții și nu-și explică de ce la momentul respectiv s-a procedat altfel. Martora mai arată că biroul său este situat alături de cel al inculpatului C., în antecameră fiind plasate birourile de lucru ale numiților A.M., S.I. și R.S.

Ocazia relatată mai sus, cea a întocmirii delegației și ordinului de deplasare pentru partea vătămată, a fost singura în care martora l-a văzut pe partea vătămată intrând în biroul inculpatului. A mai arătat că l-a mai văzut pe partea vătămată o dată la o ședință de Consiliu, la care au participat toți consilierii și viceprimarul. Martorei i s-a explicat de către inculpat că partea vătămată se deplasează la București pentru a se evita cheltuieli suplimentare cu delegarea personalului și pentru a se rezolva problemele de fond funciar.

În declarația susținută, martora a aratat că lucrează în Primăria J. de la 1 februarie 2001, iar o perioadă de 4 ani a fost colegă de birou cu inculpatul C., la vremea respectivă acesta îndeplinea funcția de viceprimar. În toată acea perioadă martora nu a auzit ca cineva să se plângă că inculpatul ar fi pretins bani pentru îndeplinirea ori neîndeplinirea atribuțiilor sale de serviciu. Personal martora l-a perceput pe inculpatul C. ca pe un om cinstit. Protocolul întocmit între Primăria J. și A.D.S. viza mai multe persoane care aveau cereri pentru reconstituirea dreptului de proprietate, nu numai pe L.P. Martora a auzit că în cursul anului 2006, partea vătămată ar fi cumpărat terenuri în J., dar concret, nu știe nimic. A auzit de asemenea ceva discuții în sensul că L.P. ar fi vândut, sau ar vrea să vândă terenuri, discuții ce au avut loc în anul 2007.

Procesele verbale ale ședințelor Comisiei Locale de Fond Funciar sunt publice, în sensul că erau afișate. În legătură cu protocolul dus la București de către partea vătămată, acesta nu a fost afișat, dar era și acesta un act public, cuprinzând un tabel cu proprietarii, suprafețele pretinse și amplasamentele terenurilor asupra cărora urma să se facă reconstituirea dreptului de proprietate.

Raportat la procesele verbale de constatare a flagrantului, de consemnare a seriilor celor 20 de bancnote ce formau suma de 10.000 euro și de marcarea cu substanță fluorescentă, procesele verbale de redare a înregistrărilor ambientale și a convorbirilor telefonice, planșele foto, instanța apreciază că primirea sumei de 10.000 euro de către inculpatul C.P. la data de 27 iulie 2007, se situează înafara oricărui echivoc.

În legătură cu pretinderea sumei de 15.000 euro la aceeași dată de 27 iulie 2007, analizând procesele verbale de redare a convorbirilor ambientale purtate de partea vătămată și inculpatul C.P., rezultă că acesta din urmă a avansat cifra 15, în contextul în care partea vătămată i-a spus inculpatului că 20-30.000 nu are de unde „că îi mult”. A vândut ceva miei și are „25-26.000 euro” dar cu o seară înainte i-a spus lui P. (referindu-se la inculpatul P.I.), să nu-i ceară 20-30.000, că nu are de unde.

Prin urmare contextul în care inculpatul a avansat cifra 15 sugerează în mod elocvent că era vorba de mii de euro. Concluzionând rezultă așadar că în cauză există și acțiunea de pretindere a sumei de 15.000 euro. Este real că din procesul verbal de redare a convorbirilor ambientale purtate de partea vătămată și inculpatul C.P.

rezultă că acțiunea de pretindere s-a desfășurat într-un mod „timid”, inculpatul încercând mai mult să sugereze aceasta, decât să o spună în mod deschis, însă acest lucru s-a datorat, faptului că inculpatul conștientiza caracterul ilicit al discuțiilor purtate. În aceeași ordine de idei, este evident că inculpatul era conștient că săvârșește o faptă ilicită, din aceleași procese verbale de redare a convorbirilor ambientale rezultând că în repetate rânduri i-a atras atenția părții vătămate să nu spună altor persoane despre înțelegerea lor, cu referire în mod expres la inculpatul P.I. și viceprimarul P.I.D..

S-a invocat de către apărare că la momentul pretinderii și primirii sumei de 10.000 euro inculpatul a acționat în lipsa discernământului întrucât a fost supus unei presiuni puternice astfel încât acceptarea primirii acelei sume de bani a fost viciată. Instanța urmează să înlăture această apărare întrucât inculpatul a acționat perfect conștient de caracterul situat înafara legii a discuțiilor purtate cu partea vătămată, aspecte ce reies din cele mai sus consemnate, iar pe de altă parte inculpatul singur a fost cel care a avansat o anumită sumă de bani în contextul în care era vorba despre îndeplinirea unor atribuții de serviciu.

Legat de înlăturarea apărării de mai sus s-a menționat declarația martorului C.V., care, răspunzând la întrebarea formulată de apărătorul inculpatului C.P., dacă inculpatul părea extrem de stresat de problemele cu care se confrunta în calitate de primar în vara anului 2007, a arătat în mod clar că nu părea să fie stresat de asemenea probleme, cel puțin nu într-un mod manifest, perceput de alte persoane. Nu în ultimul rând este relevantă propria declarație a inculpatului dată în fața instanței de judecată care susține că „am acceptat promisiunea lui M. la insistențele acestuia, și apoi este de notorietate că banul te poate duce și la rele, și într-un final am acceptat poate involuntar”. Chiar dacă inculpatul a perceput activitatea sa doar ca pe o acceptare de primire de foloase, în condițiile în care apreciem că este dovedită însuși pretinderea de astfel de foloase, este clar că inculpatul nu a rezistat tentației de a respinge promisiunile, ba mai mult a pretins și primit apoi o sumă de bani, relativ importantă, pentru îndeplinirea unor atribuții de serviciu.

Mai rămâne în discuție primirea anterioară, în cursul lunilor noiembrie – decembrie 2006 a sumei de 3.000 euro. Inculpatul a negat în mod constant primirea acestei sume de bani, oferită în două tranșe, de câte 1.000 și respectiv 2.000 euro.

Din declarațiile martorilor A.M., P.T., C.V., M.A., S.M. și L.P. rezultă că nu cunosc nimic, direct sau indirect despre primirea ori pretinderea unor sume de bani de către inculpatul C.P. de la partea vătămată ori de la alte persoane. O altă problemă ce se ridică legat de primirea sumei de 3.000 euro este cea a momentelor și locurilor în care sumele ce compun rezultanta de 3.000 euro au fost remise de către partea vătămată inculpatului.

Astfel din declarația părții vătămate M.P.A. rezultă că suma de 1.000 euro i-a fost remisă inculpatului la sfârșitul lunii noiembrie 2006, în biroul inculpatului C.P.. Cea de a doua tranșe de 2.000 euro i-a fost remisă inculpatului, în cursul lunii decembrie 2006 în momentul în care partea vătămată a primit de la inculpat protocolul către A.D.S., delegația și ordinul de deplasare la București. Remiterea a avut loc tot în biroul inculpatului.

Inculpatul C.P. s-a apărat susținând că partea vătămată nu a fost niciodată în biroul său, aspect ce poate fi confirmat de către martorul M.A., care cunoaște procedura în care o anumită persoană poate intra în biroul primarului.

Audiat de către instanță, martorul M.A. a declarat că lucrează în Primăria J. din octombrie 1999 și ocupă un birou împreună cu alte două colege, birou care este practic anticamera biroului primarului și secretarului. Pe partea vătămată, l-a văzut o singură dată în incinta primăriei în anul 2006, când a venit să ia un protocol pe care martorul personal l-

a redactat. Nu l-a văzut pe partea vătămată să intre în biroul inculpatului C. cu vreo altă ocazie.

Martorul a mai relatat că în timpul în care a lucrat în Primăria J. și inculpatul a ocupat postul de primar, nu a auzit niciodată ca acesta să fi pretins ceva pentru a-și îndeplini sarcinile de serviciu. Dimpotrivă, situația în care se află în prezent, și anume cercetat într-un dosar penal, a fost un șoc pentru colegii săi, deoarece toți îl cunoșteau ca pe un om corect.

Martorul a susținut că persoanele străine de primărie nu trebuie să i se adreseze ca să intre în biroul primarului. Există o persoană, funcționară pe nume S.M. care face muncă de secretariat și ține evidența persoanelor care vin în audiență la primar. Nu toate persoanele care intră în biroul primarului sunt trecute în registrul de audiențe, ci doar cele care sunt programate în acest scop. Există posibilitatea ca o persoană să intre în biroul primarului, fără ca martorul să observe, absorbit de munca sa. Persoanele care intra în biroul primarului sunt anunțate acestuia de către d-na S.M..

Din declarația acestui martor a rezultat necesitatea audierii martorei S.M.. Martora amintită a arătat, că îndeplinește funcția de referent în cadrul Primăriei J. iar biroul său este amplasat în anticamera biroului primarului și a secretarului comunei. Vinerea de la 8 la 10 primarul ține audiențe, iar registrul de audiențe este ținut de către martoră. După ce se sfârșește programul de audiențe martora se duce în biroul primarului, respectiv a inculpatului C.P. pentru a trece în registru persoanele ce au fost în audiență și problemele ridicate. Martora a relatat că și doamna secretar, și anume martora A.M., ține audiențe pe linia atribuțiilor sale de serviciu, însă aceasta își notează singură în registrul de audiențe persoanele ce s-au prezentat. Cu viceprimarul comunei, care de asemenea ține audiențe, martora procedează ca și în cazul primarului.

În declarația dată în fața instanței martora a mai arătat că nu are atribuții de a introduce în biroul primarului persoanele ce doresc să discute cu acesta. În eventualitatea în care o persoană dorește să intre la primar, însă primarul este ocupat, martora anunță persoana respectivă despre această situație și în final când poate să intre îi comunică acest lucru. Nu are atribuții de a introduce în biroul primarului persoanele ce doresc să discute cu acesta.

S-a mai arătat că este posibil ca o persoană să intre în biroul primarului fără ca martora să știe acest lucru, fie că este ieșită din birou cu diverse probleme, fie că este în birou dar este ocupată cu atribuțiile sale.

Martora a susținut că este angajată la Primăria J. din februarie 2007 și după angajarea sa nu își amintește ca partea vătămată prezentă în instanță la data audierii martorei să fi fost la primărie.

În biroul în care lucrează martora, mai este o persoană, R.S., care își desfășoară activitatea pe probleme de asistență socială. Martora și-a exprimat părerea că nu crede că este posibil ca o persoană să intre în biroul primarului fără ca cineva să o observe. Biroul doamnei R.S. este amplasat lângă ușa biroului primarului.

Prin urmare, declarația părții vătămate că a dat inculpatului suma de 3.000 euro, în două ocazii diferite, plasate în timp în lunile noiembrie – decembrie 2006, nu este susținută de declarațiile martorilor mai sus amintiți, însă nici nu este exclusă o asemenea posibilitate.

Martorul M.N., prieten cu partea vătămată, a fost la rândul său audiat atât de către organele de urmărire penală, cât și de către instanța de judecată, și a arătat că are cunoștință că partea vătămată a cumpărat un teren, martorul semnând convenția de vânzare-cumpărare la rubrica „martor”. Pentru obținerea titlului de proprietate cu privire la terenul cumpărat de partea vătămată, acesta i-a dat inculpatului C.

3000 euro în 2 tranșe, întâi 1.000, apoi 2.000 euro. Acest aspect martorul îl cunoaște din relatările părții vătămate.

Personal martorul nu l-a auzit pe inculpatul C. să fi pretins sau să fi discutat despre vreo sumă de bani, insistând că tot ce știe despre aceste aspecte, știe de la partea vătămată.

Același martor nu confirmă declarația părții vătămate în sensul că la data la care i-a dat inculpatului C.P. suma de 2.000 euro l-a însoțit pe partea vătămată până în anticamera biroului primarului, susținând că nu-și mai amintește dacă l-a însoțit pe partea vătămată cu acea ocazie.

Instanța a reținut însă că aceste sume de bani au fost remise de către partea vătămată inculpatului, aspectul rezultând din declarația părții vătămate, din declarația circumstanțială a martorului M.N., care cunoaște aceste aspecte indirect, din spusele părții vătămate, din notele de redare a convorbirii ambientale purtate de părți la 27 iulie 2007. În cadrul acestor discuții partea vătămată în mai multe rânduri a afirmat că i-a dat inculpatului suma de 3.000 euro, aspect pe care inculpatul nu l-a contestat. Este evident din însăși declarația inculpatului că partea vătămată era un cunoscut în mediul funcționarilor din cadrul Primăriei J., acesta având relații destul de strânse cu mai mulți funcționari, fiind frecvent văzut în primărie, sau în zona primăriei, așa cum rezultă și din procesul verbal de redare a convorbirii ambientale dintre partea vătămată, martorul M.N. și inculpatul P.I. În cadrul discuțiilor purtate între persoanele mai sus amintite, la un moment dat partea vătămată își exprimă mirarea că inculpatul C.P. nu i-a spus inculpatului P.I. că a luat de la el suma de 3.000 euro. Inculpatul P.I. îi lămurește părții vătămate surprinderea, susținând: „pe onoarea mea, pe cuvântul meu de onoare, **mi-o zis că o luat ceva**, dar crezi că îmi spune mie tot. Sau eu îi spun lui tot”.

Sintetizând, raportat la toate probele mai sus reținute instanța a apreciat că inculpatul a comis infracțiunea de luare de mită prev. de art.254 alin.1 și 2 din C.pen. rap. la art.7 alin.1 din Legea 78/2000. Ca și în actul de sesizare instanța a reținut caracterul unitar al infracțiunii deduse judecării pentru că, în reglementarea dată de legiuitor infracțiunii cercetate s-au pus pe același plan activități ce constituie un început de executare cu altele ce echivalează cu forma consumată a infracțiunii. Astfel, nu are relevanță în ce fel se consumă activitatea infracțională, prin care din acțiunile alternative ce intră în conținutul acestei fapte penale, fie că este vorba de pretindere ori primire, acceptare de promisiuni ori nerespingere a unor astfel de promisiuni. Sumele ce au fost primite de către inculpat ori pretinse de către acesta s-au vehiculat în subsumarea aceluiași scop, aceleași finalități de obținere a titlului de proprietate asupra unui teren situat pe raza comunei J., în care partea vătămată avea un interes financiar.

Este legală și încadrarea juridică prin raportare la art.7 alin.1 din Legea 78/2000, atâta timp cât prin lege inculpatul, în calitate pe care o avea de primar al unei comune avea atribuții de constatare ori de sancționare a contravențiilor, chiar dacă în concret activitatea de luare de mită nu s-a desfășurat în raport de aceste atribuții.

La individualizarea sancțiunii aplicabile inculpatului instanța a ținut seama de criteriile prev. de art.72 C.pen., luând în considerare limitele de pedeapsă prevăzute în partea specială a Codului penal pentru infracțiunea dedusă judecării, prin raportare la legea specială, gradul de pericol social al faptei săvârșite concretizat în modul concret în care acesta a comis activitatea cercetată folosindu-se de calitatea sa de reprezentant al unei instituții publice, condiționând îndeplinirea unei atribuții de serviciu, de primirea unei sume de bani. Prin activitatea desfășurată, inculpatul a produs o urmare de pericol ce rezidă în demolarea încrederii comunității locale, pe

care aceasta a pus-o în inculpat ca ales al său pentru reprezentarea intereselor majore ale cetățenilor și gospodărirea comunei într-un mod onorabil. În cadrul aceluiași proces de individualizare judiciară a pedepsei instanța va ține seama și de persoana inculpatului, un om cu o etate relativ înaintată, care se află la prima confruntare cu legea penală și a avut un istoric politic fără pată până la momentul începerii acestei activități infracționale. Din declarațiile mai multor martori audiați în cauză, instanța reține că inculpatul era cunoscut ca un om onest, fără vocație de corupt, și a fost investit cu încrederea comunității în mai multe rânduri, ocupând pe rând funcția de viceprimar și apoi primar al aceleiași comune, în două rânduri. Susținerea de care se bucură și în prezent în rândul comunității din care face parte evidențiată și de scripte, conduc la concluzia că anterior comiterii faptei inculpatul a avut o conduită bună, în societate, în general și în familie, în special, ceea ce reprezintă o circumstanță de atenuare a răspunderii penale în sensul art.74 alin.1 lit.a C.pen..

Drept consecință, instanța, a dat acestei circumstanțe efectul dictat de disp. art.76 alin.1 lit.c C.pen., a coborât pedeapsa sub limita minimă impusă de art.254 alin.2 C.pen. rap. la art.7 alin.1 din Legea 78/2000. Pedeapsa a fost coborâtă până la 2 ani și 10 luni închisoare.

Avându-se în vedere că au fost reținute circumstanțe atenuante în favoarea inculpatului, în baza art.76 alin.3 C.pen. instanța a înlăturat pedeapsa complementară privativă de drepturi.

În legătură cu modalitatea de executare a acestei sancțiuni, instanța a apreciat că sunt îndeplinite în cauză toate condițiile impuse de art.86¹ C.pen., atât cele referitoare la quantumul pedepsei aplicate, antecedenta penală a inculpatului cât și la atitudinile inculpatului, dictate de modelul său comportamental de a realiza că pronunțarea unei condamnări față de sine și aplicarea unei pedepse constituie un avertisment suficient pentru reeducarea sa, nefiind necesară executarea unei pedepse în regim de detenție.

Drept consecință, în temeiul art.86¹ C.pen. s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, pe durata termenului de încercare prev. de art.86 ind.2 C.pen., stabilit de instanță la 5 ani și 10 luni. Acest termen de încercare se compune din pedeapsa aplicată de 2 ani și 10 luni, la care se adaugă un interval de timp de 3 ani, stabilit de instanță în funcție de gravitatea faptei dedusă judecătii și de persoana inculpatului.

În baza art.86 ind.3 C.pen., pe durata termenului de încercare, condamnatul va trebui să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj la datele fixate de consilierul de probațiune, dar nu mai puțin de o dată pe trimestru;

b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

În temeiul art.359 C.proc.pen. s-a atras atenția inculpatului asupra cazurilor de revocare a suspendării sub supraveghere a executării pedepsei prev. de art.86 ind.4 Cod Pena1.

În baza art.71 al.1 C.pen. s-a interzis inculpatului, pe durata executării pedepsei, exercitarea drepturilor prev. de art.64 al.1 lit.a-c C.pen., apreciind că în raport de fapta comisă, calitatea pe care inculpatul o avea la data comiterii faptei și în raport de care a fost comisă fapta, se impune interzicerea exercitării tuturor acestor drepturi.

În temeiul art.71 al.5 C.pen., pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei închisorii, s-a suspendat și executarea pedepsei accesorii a interzicerii unor drepturi.

Prin ordonanța din 27 iulie 2007 a D.N.A. - Serviciul Teritorial Cluj, inculpatul C.P. a fost reținut pentru un termen de 24 ore începând cu ora 23,45. Ulterior a fost pusă în mișcare acțiunea penală față de inculpat, iar prin încheierea penală nr.80/C/28.07.2007 a Tribunalului Cluj s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului C.P., pentru un termen de 29 de zile, cu începere din 28 iulie 2007 și până la data de 25 august 2007. În temeiul art.88 C.pen. s-a scăzut din durata pedepsei pronunțate, timpul reținerii și arestului preventiv începând cu data de 27.07.2007 și până la data de 24.01.2008, când inculpatul a fost pus în libertate ca urmare a deciziei penale nr.60/R/2008 a Curții de Apel Cluj.

Potrivit procesului verbal de constatare a infracțiunii flagrante, în baza art. 97 C.proc.pen., în vederea continuării cercetărilor, valorile menționate în acel proces verbal, adică suma de 10.000 euro în 20 bancnote a câte 500 euro, a fost ridicată de către organele de urmărire penală. În conformitate cu art.19 din Legea 78/2000, în cazul săvârșirii infracțiunilor din Cap.III a legii menționate, banii, valorile sau orice alte bunuri care au fost date pentru comiterea infracțiunilor, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia, se confiscă. Intrucât partea vătămată nu a formulat pretenții în raport de suma de 10.000 euro, așa cum rezultă din declarațiile sale, în baza textului de lege mai sus amintit, instanța a dispus confiscarea sumei de 10.000 euro, ce a făcut obiectul infracțiunii de luare de mită, și care a fost ridicată de la inculpat, în temeiul art.97 C.proc.pen., de către organele poliției judiciare din cadrul D.N.A. - Serviciul Teritorial Cluj, la data de 27.07.2007.

Așa cum s-a arătat mai sus, partea vătămată s-a constituit partea civilă cu suma de 6.000 euro, din care 3.000 euro reprezentând suma dată inculpatului C.P. În perioada noiembrie - decembrie 2006 și câte 1.500 euro date inculpatului P.I. și făptuitoarei P.T.

Ținând seama că în cauză sunt îndeplinite toate condițiile necesare angajării răspunderii civile delictuale, conform art.998 Cod civil, existența faptei ilicite, existența prejudiciului, probată fiind și întinderea acestuia, conform mijloacelor de probă arătate în amănunt la descrierea stării de fapt, existența raportului de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu și vinovăția inculpatului, în temeiul art.14 al.3 lit.b rap. la art.346 al.1 C.proc.pen., la art.19 Legea nr.78/2000 și la art.998 Cod civil, instanța a obligat inculpatul să-i plătească părții vătămate M.P.A. suma de 3000 euro, sau echivalentul în lei, la cursul BNR din ziua plății efective.

Prin ordonanța din 1 august 2007 emisă de D.N.A.- Serviciul Teritorial Cluj s-a dispus instituirea sechestrului asigurător asupra imobilului constând în 2,57 ha teren arabil, situat pe raza comunei J., aparținând inculpatului C.P., de asemenea, prin ordonanța din 30 iulie 2007, aceleași organe de urmărire penală au dispus aplicarea unui sechestrului asigurător asupra sumei de 328 lei ridicată de la inculpat la data de 27 iulie 2007. Cele două acte procesuale mai sus amintite au fost puse în aplicare prin procesele verbale de aplicare a sechestrului.

În baza art.357 al.2 lit.c C.proc.pen. s-a menținut măsura sechestrului asigurător luată asupra unor bunuri ale inculpatului C.P., prin ordonanțele mai sus amintite, bunuri identificate conform proceselor verbale mai înainte indicate, și anume teren arabil în suprafață de 0,87 ha, situat pe raza corn. J., având o valoare de circulație de 20.000 euro, sechestrul fiind luat până la concurența sumei de 2900 euro și suma de 328 lei, consemnată la CEC la dispoziția instanței, conform recipisei nr.503140/1 din data de 31.07.2007.

În temeiul art.191 alin.1 C.proc.pen. a fost obligat inculpatul să plătească în favoarea statului cheltuieli judiciare în sumă de 6.000 lei.

II. Referitor la fapta dedusă judecării și pentru care este cercetat inculpatul P.I. instanța a reținut, conform declarațiilor inculpatului, că în perioada în care se presupune că a comis fapta pentru care este cercetat avea calitatea de inginer agronom în cadrul Primăriei J. fiind de asemenea membru al Comisiei locale de fond funciar.

L-a cunoscut inițial pe martorul M.N., fiindu-i prezentat de către viceprimarul P.I.D.. Martorul amintit intenționa să cumpere, împreună cu o agenție imobiliară o suprafață de circa 80 hectare de teren, suprafață aflată pe un deal, la distanța de 2-3 km de sat, cu destinația de fânaț, și nelucrat de cetățeni de ani de zile. Fiind localnic, și cunoscându-i pe cetățenii din J., martorul M.N. i-a cerut inculpatului ajutorul, spunându-i că dacă reușește să cumpere acea suprafață de 80 hectare, va plăti pentru terenul înscris în titlul de proprietate al părinților inculpatului, un preț mai mare. M.N., împreună cu agenția respectivă și mai mulți cetățeni, care și-au manifestat disponibilitatea de a vinde terenul, au stabilit de comun acord prețul unui mp. la un euro. Toate acestea se întâmplau în primăvara lui 2006.

Ulterior acestui moment au apărut probleme, în sensul că cetățenii care doreau să vândă nu știau unde este amplasat terenul deținut, și care sunt vecinătățile, astfel că veneau la inculpat acasă să-l întrebe ce e de făcut. Părinții inculpatului au vândut de asemenea un teren asupra căruia li s-a reconstituit dreptul de proprietate, în baza legii fondului funciar, fiind printre primii care au procedat de această manieră, prin aceasta dând un exemplu și altor concetățeni, astfel că tot mai mulți cetățeni își manifestau voința de a vinde), fără să știe însă unde este exact amplasat terenul pe care vroiau să-I vândă. Intre timp mulți dintre proprietarii din titlurile de proprietate au decedat, iar moștenitorii, dorind să vândă, veneau să-l întrebe pe inculpat cum ar putea fi identificat terenul.

În acest context, după orele de program, și în zilele de sâmbăta și duminica, inculpatul a lucrat la identificarea suprafețelor de teren ce urmau a fi vândute.

Prin luna august-septembrie 2006, în timp ce se afla în stația de autobuz IRA, împreună cu martora P.T., s-au întâlnit cu martorul M.N., care le-a dat la fiecare câte 500 de euro. Primind acei bani, inculpatul a avut reprezentarea că M.N. și-a îndeplinit promisiunea, că îi va plăti un preț mai mare pentru terenul părinților săi, dacă îl ajută la identificarea terenurilor. La sfârșitul lunii octombrie, începutul lunii noiembrie 2006, a primit, de această dată de la partea vătămată M.P.A. suma de 1.000 euro. Partea vătămată nu i-a spus inculpatului ce reprezintă suma respectivă, însă inculpatul a crezut că este prețul pentru munca de identificare pe care a realizat-o.

Inculpatul a mai arătat că nu a semnat procesul verbal al ședinței comisiei de fond funciar din 24 noiembrie 2006, în care s-a hotărât punerea în posesie a lui - L. și a altor persoane, deoarece, înainte de acest moment, la primărie au venit 3-4 persoane cu extrase de carte funciară din care rezulta că și aceștia au dreptul de a pretinde suprafețele cerute de L., pe același amplasament. Terenul din acele extrase, în suprafață de aproximativ 110 hectare, reprezenta pășunea comună, și era situată lângă fânațele cumpărate de martorul M. și partea vătămată M..

Inculpatul a susținut că nu știa de existența unui anteccontract de vânzare cumpărare încheiat între L.P. și partea vătămată. Inculpatul nu a vorbit niciodată la telefon cu L.P., nici nu avea numărul de telefon al acestuia, iar pentru problemele legate de restituirea terenurilor pretinse de acesta, primăria ținea legătura cu el prin S.I., care era mandatarul lui L.P..

Inculpatul a arătat că, făcând un calcul pentru terenul deținut în titlu de părinții săi, în suprafață de 1.23 hectare, i-ar fi revenit un preț de 1.10 euro pe mp. A mai precizat că niciodată nu a pretins bani, ci martorul M.N. când și-a manifestat intenția de a cumpăra terenuri în J., i-a promis că îi va da bani, dacă îl va ajuta cu identificarea terenurilor. De abia în primăvara lui 2007, a aflat că M. și M. ar fi interesați să cumpere terenurile pentru care L. formulase cerere la legea fondului funciar.

Inculpatul a susținut că la discuțiile pe care le-a purtat cu martorul M.N. cu privire la prețul mai mare pe care i-l va da pentru terenul părinților săi, a asistat numitul C.V..

Susținerea inculpatului redată mai sus, este într-adevăr confirmată de declarația martorului C.V., care arată că a fost de față când martorul M.N. i-a promis inculpatului P.I. că îi dă un preț mai mare pe terenul achiziționat de la părinții săi dacă îl ajută la identificarea terenurilor.

Martora P.T., a declarat că a fost angajata Primăriei J. și a ajutat-o pe partea vătămată să cumpere terenuri în această localitate, acordându-i ajutor concret la încheierea contractelor de vânzare-cumpărare, după orele de serviciu și în weekend. De asemenea martora l-a ajutat pe partea vătămată la identificarea terenurilor cumpărate, pe hartă.

Pentru acest ajutor a primit de la partea vătămată în total suma de 1500 euro, prima tranșă, la sfârșitul lui octombrie 2006. Bani i-au fost dați de către martorul M.N., dar erau din partea lui M.P.A.. Acest lucru se întâmpla în stația de troleibuze de la IRA. Martora P.T. era însoțită în acel moment de inculpatul P.I. și amândoi știau că urma să primească bani, dar nu știau exact cât. A declarat martora că nu a văzut exact momentul în care inculpatul P.I. a primit banii.

A doua tranșă de bani martora a primit-o în noiembrie 2006, respectiv 500 euro. Și această sumă i-a fost dată tot de către martorul M.N.. Și de această dată era prezent și inculpatul P.I.. Martora a relatat că nu știe dacă și inculpatul a primit cu aceeași ocazie vreo sumă de bani.

Ulterior martora a mai primit 5 milioane lei vechi, la sfârșitul lui noiembrie ori decembrie 2006, iar la diferență de câteva zile, a mai primit încă 5 milioane lei vechi, ambele sume fiind înmânate de același martor, M.N., odată în fața Primăriei J., iar o dată în fața Mc Donald în Piața Mihai Viteazu din ClujNapoca. O ultimă tranșă de 5 milioane lei, a primit-o la începutul anului 2007, până în data de 9 ianuarie 2007, în fața cofetăriei Carpați din municipiul Cluj-Napoca, de această dată banii fiindu-i dați de către partea vătămată M.P.A..

Martora a susținut că dacă inculpatul P.I. a primit din partea părții vătămate sume de bani, crede că erau pentru ajutorul dat acesteia, în sensul că și inculpatul a participat la munca de încheiere a contractelor de vânzare- cumpărare, și chiar a fost și la agenția imobiliară din Cluj-Napoca prin intermediul căreia s-a realizat tranzacția. Martora a declarat că știe despre existența protocolului dintre Primărie și A.D.S., chiar aceasta l-a redactat împreună cu inculpatul P.I., și a arătat că nu cunoaște nimic despre vreo sumă de bani dată pentru încheierea acestuia, sau despre sume de bani legate de el.

Martora a avut o înțelegere cu partea vătămată în sensul de a-i da acesteia suma de 2000 euro, pentru munca prestată de ea. La un moment dat, partea vătămată a chemat-o pe martora să-i dea 500 euro, și atunci partea vătămată i-a sugerat că cei 500 euro ar fi de fapt pentru redactarea protocolului. Până la acea întâlnire cu partea vătămată martora declară că nu a știut ca cineva să fi pretins sau dat sume de bani, legat de această activitate. Acea discuție a avut loc în data de 27.07.2007.

După primirea banilor în stația IRA inculpatul P.I. i-a spus martorei că nu este cu conștiința împăcată că a primit acei bani, și că dorește să-i returneze părții vătămate M..

Din declarația dată în fața instanței de către martorul M.N., instanța reține că pe inculpatul P.I. îl cunoaște de pe la mijlocul anului 2006, și că nu a asistat la vreo discuție din care să reiasă că inculpatul P.I. a pretins bani, de la partea vătămată sau de la altcineva. A mai declarat că nu știe ca inculpatul P.I. sau martora P.T. să fi efectuat ceva activități legate de suprafața totală de 87 ha, cumpărată de partea vătămata.

Pe de altă parte martorul susține că nu este real că i-ar fi promis inculpatului P.I. un preț mai mare pentru terenul părinților săi, în schimbul vreunui ajutor, pentru că nu era în măsură să facă o asemenea promisiune, nefiind el cumpărătorul terenului, ci partea vătămată.

Martorul a relatat că este real că a înmănat inculpatului P.I. și martorei P.T. câte 1000 euro, din partea părții vătămate, iar partea vătămată i-a spus că cei 2000 euro erau "pentru protocol și măsurători", fără ca partea vătămată să-i dea alte detalii.

În urma analizării acestui probatoriu, instanța apreciază că în cauză există dubii serioase cu privire la întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de luare de mită prev. de art. 254 al.1 C.pen., rap. la art. 6 al.1 din Legea 78/2000.

Astfel implică serioase discuții natura sumelor primite de inculpatul P.I. de la partea vătămată M.P.A.. Din probatoriul administrat în cauză, atât în faza de urmărire penală cât și în cea de judecată, nu rezultă fără echivoc că sumele date inculpatului P. au avut drept scop determinarea acestuia la îndeplinirea unor atribuții de serviciu. Dacă în ceea ce privește darea și luarea acestor sume nu există îndoieli, toate probele, inclusiv declarațiile inculpatului, convergând în acest sens, scopul dării și primirii acestor sume de bani rămâne, și după epuizarea probatoriului, sub semnul întrebării. Declarația părții vătămate are un caracter singular, nefiind susținută de alte mijloace de probă de la dosar. Din procesul verbal de redare a discuțiilor ambientale purtate de partea vătămată, martorul M.N. și inculpatul P.I. în seara zilei de 26.07.2007, rezultă că inculpatul aprobă, prin exclamații vagi:"e, e!", primirea sumelor de bani, primire care, repetăm, nu este oricum contestată. Credem însă, că cel puțin din rațiuni de echitate, atât timp cât martora P.T. a fost scoasă de sub urmărire penală, în condițiile în care a primit de la partea vătămată sume cu mult mai mari decât inculpatul P.I., aceeași este soluția și în cazul inculpatului P.I., cu atât mai mult cu cât există incertitudine cu privire la natura sumelor primite, așa cum reiese din probatoriul mai înainte analizat în detaliu.

S-a apreciat că nu are relevanță că inculpatul a spus, la un moment dat, că are muștrări de conștiință că a luat acei bani de la partea vătămată, atâta timp cât a realizat că era o faptă cel puțin nedeontologică, imorală, în raport de calitatea sa de funcționar public, care nu are voie să realizeze alte activități remunerate, decât cele permise de legea statutului său. Realizarea unei asemenea activități poate fi sancționată disciplinar, iar simplul fapt că a declarat că are muștrări de conștiință nu înseamnă că neapărat a comis o infracțiune.

Așa cum s-a mai arătat, rămâne discutabilă natura sumei primite de către inculpat de la partea vătămată, fie cu titlu de mită, fie drept răsplată pentru ajutorul acordat părții vătămate la individualizarea terenurilor ce au făcut obiectul diverselor convenții încheiate de partea vătămată. În favoarea primei variante ar fi declarația părții vătămate coroborată, numai speculativ, spunem noi, cu notele de redare a convorbirilor ambientale purtate de inculpat cu partea vătămată. Din aceste convorbiri reiese că la un moment dat partea vătămată a afirmat că în cazul în care nu

va fi emis titlul de proprietate al martorului L.P., partea vătămată va pierde banii dați inculpatului C. (3000 euro) și banii dați inculpatului P. (1500 euro), iar inculpatul a dat aprobator din cap. Atâta timp cât primirea sumei respective de către inculpatul P. nu poate fi negată, este evident că partea vătămată putea suferi o pierdere în cazul neemiterii titlului de proprietate a lui L.P., ceea ce nu lămurește natura sumei primite de către inculpatul P.. Să admitem, spre exemplificare, că, mai presus de orice bănuială, suma respectivă i-a fost dată inculpatului P. pentru ajutorul dat părții vătămate la identificarea terenurilor, este evident că identificarea oricăror terenuri, și munca prestată de inculpat, ca și sumele primite în schimb, rămân fără nici o finalitate, în lipsa încheierii unei tranzacții definitive de către partea vătămată cu privire la terenurile în discuție.

În sprijinul celei de a doua ipoteze, sunt declarațiile inculpatului, ale martorei P.T. și ale martorului M.N., care susține, extrem de sugestiv, că banii pe care i-a dat partea vătămată pentru inculpat și martora P.T. erau pentru identificarea terenurilor și pentru protocol, în condițiile în care însuși partea vătămată nu susține că inculpatul P.I. a avut vreo contribuție la perfectarea aceluiași protocol, sau că i-ar fi dat banii acestuia în legătură cu acel protocol.

Mai mult chiar, în declarația dată de partea vătămată în fața organelor de urmărire penală (f.19), acesta arată că a dat, mai bine zis a "plătit sume de bani și inginerului P. și topometristei P. pentru ca aceștia să se ocupe de măsurătorile terenurilor vizate de mine."

Prin urmare, există serioase dubii cu privire la natura sumelor primite de către inculpat de la partea vătămată, dubii care trebuie să-i profite inculpatului, potrivit principiului "*in dubio pro reo*". Cel mai probabil, inculpatul a primit suma respectivă pentru ajutorul dat părții vătămate la identificarea, prin măsurare sau/și pe hartă, a unor terenuri pe care partea vătămată dorea să le cumpere și cu privire la care existau sau urmau să fie emise titluri de proprietate, activitate desfășurată după orele de program sau în zilele de sâmbătă și duminică, cu atât mai mult cu cât această activitate reprezenta atribuții secundare de serviciu, în raport cu cele ale martorei P.T., care repetăm, pentru sume mai mari, a fost scoasă de sub urmărire penală.

Drept consecință, și în temeiul art.11 pct.2 lit.a rap. la art.10 lit.d C.proc.pen. instanța s-a achitat inculpatul P.I., pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prev. de art.254 alin.1 rap. la art.6 din Legea 78/2000, deoarece fapta nu întrunește elementele constitutive ale acestei infracțiuni.

Pentru considerentele expuse mai sus, instanța a respins cererea de restituire de către inculpat a sumei de 1500 euro, formulată de partea vătămată M.P.A., urmând ca eventual să se lămurească de către o instanță civilă natura convenției intervenite între inculpat și partea vătămată, și îndeplinirea obligațiilor reciproce ale părților.

Prin ordonanța din 13 august 2007 a D.N.A. - Serviciul Teritorial Cluj, s-a dispus instituirea măsurii sechestrului asigurator asupra unui depozit bancar, cu nr. de cont RO50BRDE130SV22882271300 deschis la Banca Română pentru Dezvoltare - Groupe Societe Generale, pe numele inculpatului P.I., pentru suma de 1500 euro. Avându-se în vedere că pretențiile civile ale părții vătămate față de inculpatul P.I. au fost respinse, în baza art.357 al.2 lit.c C.proc.pen. instanța a ridicat această măsură.

În temeiul art.192 al.3 C.proc.pen. cheltuielile judiciare avansate de stat pentru soluționarea prezentei cauze raportat la inculpatul P.I. au rămas în sarcina acestuia.

Împotriva soluției instanței de fond au declarat apel Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Cluj și inculpatul C.P..

Prin apelul său, DNA Cluj, a solicitat admiterea acestuia, desființarea sentinței tribunalului ca nelegală și netemeinică apreciind că se impune înlăturarea

circumstanțelor atenuante reținute în favoarea inculpatului C.P., dispunerea executării pedepsei prin privare de libertate și totodată majorarea cuantumului sancțiunii stabilite de prima instanță, înlăturarea dispozițiilor de confiscare a sumei de 10.000 euro ce a constituit obiectul infracțiunii de luare de mită, constatându-se că banii i-au fost restituiți denunțatorului la 27 iulie 2007 și în fine, condamnarea inculpatului P.I. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prev.de art.254 alin.1 C.pen. rap.la art.6 din Legea 78/2000, achitarea acestuia datorându-se unei greșite aprecieri a probelor existente la dosar.

Prin motivele scrise și orale ale apelului său inculpatul C.P. a solicitat în principal achitarea sa de sub învinuirea infracțiunii de luare de mită conform art.10 lit.a și d rap.la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen., a se constata că se impune schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de luare de mită în formă continuată prev.de art.254 alin.1, 2 C.pen. rap.la art.7 alin.1 din Legea 78/2000 în două infracțiuni de luare de mită și o infracțiune de primire de foloase necuvenite cea comisă la 27 iulie 2007, în forma concursului real arătând că parchetul în mod greșit a reținut săvârșirea infracțiunii în sarcina inculpatului C.P. ca fiind comisă în formă continuată, considerând că este vorba de infracțiuni aflate în concurs, cu rezoluții infracționale distincte.

Apărătorul inculpatului C. arată că potrivit rechizitoriului, o pretinsă infracțiune de luare de mită este legată de predarea procesului verbal din 24 noiembrie 2006 de către inculpatul C. denunțatorului M., ocazie cu care s-ar fi predat suma de 1000 euro, o a doua infracțiune de luare de mită imputată de procurori este vizată de redactarea protocolului din 8 decembrie 2006 și pentru care inculpatul C. i-ar fi pretins suma de 2000 euro, iar un al treilea act al infracțiunii de luare de mită constă în semnarea efectivă de către primar a procesului verbal de punere în posesie, în privința căruia consideră că sunt întrunite elementele infracțiunii de primire de foloase necuvenite prev.de art.256 C.pen., faptă săvârșită la 27 iulie 2007.

În subsidiar, apărătorul inculpatului C. a apreciat că se impune reținerea circumstanțelor atenuante prev.de art.74, 76 C.pen.și schimbarea modalității de executare a pedepsei în suspendarea condiționată a acesteia vizată de art.81 C.pen. A solicitat instanței de apel înlăturarea obligației de plată ce i-a fost stabilită în sarcină clientului său vizând suma de 3000 euro în favoarea denunțatorului și corelativ ridicarea măsurii sechestrului asigurător instituit asupra bunurilor mobile și imobile ale inculpatului C.P..

Nu în ultimul rând, apărătorul inculpatului C.P. a criticat legalitatea mijloacelor de probă administrate în prezentul proces, apreciind că sunt incidente disp.art.68 alin.2 și 64 alin.2 C.proc.pen. vizând conținutul interceptărilor ambientale și al procesului verbal de realizare al flagrantului, concluzia care se impune fiind aceea a înlăturării mijloacelor de probă obținute în mod ilegal, acestea neputând sta la baza unei soluții de condamnare.

Curtea examinând apelurile declarate prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Conform art.1 din Codul de procedură penală român, scopul procesului penal îl constituie constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept, la apărarea persoanei, a drepturilor și libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor precum și la educarea cetățenilor în spiritul legii.

Pentru aceasta, procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege.

În desfășurarea procesului penal trebuie să se asigure aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana făptuitorului.

Legea obligă organele de urmărire penală și instanțele de judecată să aibă rol activ și pe întreg cursul procesului penal să respecte dreptul de apărare garantat de stat învinuitului, inculpatului și celorlalte părți, în procesul penal.

Orice persoană, bucurându-se de prezumția de nevinovăție, este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale, printr-o hotărâre penală definitivă. Învinuitul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție și nu este obligat să-și dovedească nevinovăția.

Vinovăția nu se poate stabili decât în cadrul juridic procesual penal, cu probe, sarcina administrării acestora revenind organului de urmărire penală și instanței judecătorești.

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Inculpaților li s-a respectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin respectarea principiului egalității de arme, promovat de CEDO. Astfel, cu privire la acest principiu, CEDO precizează că „exigența egalității armelor, în sensul unui echilibru just între părți, implică obligația de a oferi fiecărei părți o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza, inclusiv probele, în condiții care să nu o plaseze într-o situație de dezavantaj net în comparație cu adversarul său. Obligația de a veghea în fiecare caz la respectarea condițiilor unui proces echitabil revine autorităților naționale”. (a se vedea hotărârea nr.27 din oct.1993 *Dombo Beheer Bv versus Olanda*).

Mai mult, aceeași Curte, a statuat obligativitatea comunicării pieselor dosarului, „în măsura în care presupune un proces echitabil și în contradictorialitate”. (hotărârea din 24 februarie 1994 *Bendenoun versus Franța*). De asemenea, „respectarea dreptului la un proces echitabil, presupune dreptul de a avea acces la toate dovezile strânse de procuror” (a se vedea hotărârea CEDO *Edwards versus Marea Britanie* din 16 dec.1992).

Ca atare, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, astfel că nu se poate reține vreo cauză de nulitate absolută, dintre cele prevăzute de art.197 alin.2 C.proc.pen.

Având în vedere criticile aduse de inculpatul C. și de către parchet hotărârii tribunalului, instanța de apel ținând cont de efectul devolutiv al căii de atac promovate, a efectuat o nouă judecată în fond a cauzei prin reexaminarea probatoriului deja administrat.

Potrivit art. 345 al.1 C.,proc.pen., asupra învinuirii aduse inculpatului, instanța hotărăște prin sentință, pronunțând după caz condamnarea, achitarea sau încetarea procesului penal.

Art. 345 al.2 din același Cod, precizează că soluția de condamnare a inculpatului se pronunță numai dacă instanța constată că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat.

Din economia acestor texte de lege, rezultă, cu claritate, că instanța de judecată pronunță condamnarea inculpatului numai în situația în care probele strânse în cursul urmăririi penale și verificate în cursul cercetării judecătorești, dovedesc în mod cert, printre altele, că fapta a fost săvârșită de inculpat.

Potrivit art. 200 din Codul de procedura penală, „urmărirea penală are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la

identificarea faptuitorilor și la stabilirea răspunderii acestora pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată.

Art. 289 C.proc.pen. dispune ca „judecata cauzei se face în fața instanței constituită potrivit legii și se desfășoară în ședință, oral, nemijlocit și în contradictoriu”.

Astfel, probele strânse în cursul urmăririi penale servesc numai ca temei pentru trimiterea în judecată.

Pentru a servi drept temei de condamnare, probele strânse în cursul urmăririi penale trebuie verificate în activitatea de judecată de către instanță, în ședință publică, în mod nemijlocit, oral și în contradictoriu.

Numai după verificarea efectuată, în aceste condiții, instanța poate reține motivat, că exprimă adevărul, fie probele de la urmărire penală, fie cele administrate în cursul judecății.

Pe de alta parte, în raport de dispozițiile art. 62, 63 C.proc.pen., cu referire la art. 1, art. 200, art. 289 C.proc.pen, hotărârea prin care se soluționează cauza penală dedusă judecății trebuie să apară ca o concluzie, susținută de materialul probator administrat în dosar, constituind un lanț deductiv, fără discontinuitate.

Întrucât din probațiunea administrată în cursul urmăririi penale, a celei din faza cercetării judecătorești și soluția pronunțată de tribunal, au rezultat contradicții de esență ce poartă asupra stării de fapt și a activității infracționale a inculpaților, curtea ținând cont de efectul devolutiv al apelurilor a dispus conform art.371 C.proc.pen. reaudierea nemijlocită a tuturor părților implicate în proces, prin aceasta respectându-se obligațiile impuse României la CEDO în cauza Dănilă contra României din 8 martie 2007 prin care se statuează, că instanța în baza rolului activ este obligată să efectueze cercetarea judecătorească, administrând nemijlocit probele care s-au strâns în faza de urmărire penală, precum și orice alte probe pe care le consideră utile, pertinente și concludente pentru aflarea adevărului, chiar dacă cele din cursul urmăririi penale conturează situația de fapt și gradul de vinovăție al inculpaților, stabilindu-se situația faptică ce va fi redată mai jos:

Inculpatul C.P., a ocupat funcția de primar al comunei J., începând cu anul 2004, calitate în care conform dispozițiilor legale și a ordinului nr.367 din 12 iunie 2006 a Instituției Prefectului județului Cluj, îndeplinea și funcția de președinte a comisiei locale de fond funciar – art.2 din HG 890/2005 având ca atribuții constituirea și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, punerea în posesie a proprietarilor, și atribuirea pe cale de consecință a titlurilor de proprietate celor îndreptățiți.

Alături de inculpatul C.P., din Comisia locală de fond funciar mai făceau parte inculpatul P.I. – inginer agronom precum și martora P.T. – referent – specialist în măsurători topografice, toți trei având atribuții privind punerea în posesie a persoanelor îndreptățite la retrocedarea terenurilor potrivit dispozițiilor legale.

Conform declarației constante a denunțătorului M.P.A. din faza de urmărire penală și din fața instanțelor de judecată, acesta în cursul anului 2006 a ajuns și pe raza comunei J., fiind interesat de achiziționarea unor terenuri pentru pășunat în vederea constituirii unei ferme pentru creșterea ovinelor. În demersurile pentru cumpărarea terenurilor denunțătorul a fost însoțit și de martorul M.N., condiții în care cei doi au luat contact cu inculpații C.P. și P.I..

Probele dosarului relevă că denunțătorul a încheiat câteva tranzacții vizând suprafețe de teren situate pe raza comunei J., achiziții realizate de la mai multe persoane fizice, însă, datorită situației juridice complicate a unora dintre terenuri, și-a cesionat drepturile în favoarea martorului Cuc Rareș Răzvan.

Probațiunea scrisă și testimonială relevă împrejurarea că, denunțatorul M.P., din discuțiile purtate cu inculpatul C.P. a aflat că pe raza comunei J. o persoană fizică cu domiciliul în Tg.Mureș pe nume L.P. urmează să fie pusă în posesie pe o suprafață mai mare de teren, denunțatorul fiind interesat și exprimându-și fără echivoc dreptul de a cumpăra aceste pamânturi ce-i aparțineau lui L.P..

Aceeași probațiune demonstrează că denunțatorul a aflat despre existența terenului de vânzare ce-i aparținea lui L.P. și de la inculpatul P.I. și de la viceprimarul Pojar Ioan-Dorel. De altfel, viceprimarul comunei J. i l-a prezentat pe martorul M.N., inculpatului P.I.. Interesul denunțatorului în achiziționarea acestei suprafețe de teren era justificat de faptul că aceasta era considerabilă, iar retrocedarea urma să fie realizată către o singură persoană, L.P..

Prin intermediul inculpaților C.P. și P.I., denunțatorul M.P., a luat legătura cu viitorul proprietar al terenului cu care a și încheiat la data de 23 noiembrie 2006 o promisiune de vânzare-cumpărare având ca obiect suprafața de 45 ha situată în locul numit Prodaia, în tarlăua 45, pentru prețul de 1 euro/mp. Din declarațiile denunțatorului și a martorului L.P. rezultă că cei doi au stabilit ca denunțatorul să se ocupe de toate demersurile pe lângă Primăria J. în vederea obținerii actelor de punere în posesie, întabularea terenului și apoi vânzarea lui prin act autentic, la momentul încheierii antecontractului vânzătorul obținând doar un avans din preț, la finalizarea și autentificarea actului la notar, trebuind să încaseze și diferența.

În declarațiile date în faza de urmărire penală cât și în fața ambelor instanțe de judecată, nici unul dintre inculpați nu a recunoscut că ar fi avut vreo contribuție la punerea în legătură a denunțatorului M.P. cu martorul L.P., ba mai mult, au negat că ar fi intervenit și l-au sfătuit pe martorul L. să încheie antecontractul cu denunțatorul, indicându-i chiar și suma cu care să fie înstrăinat terenul.

Declarațiile inculpaților sunt combătute prin depoziția constantă a martorului L.P. din faza de urmărire penală și din fața instanțelor, acesta în fața curții arătând textual: „aproximativ cu o zi sau două înainte de încheierea primului antecontract, deplasându-mă la J. respectiv la primărie, am intrat în sala în care se desfășurase o ședință a Consiliului local și în această împrejurare, inculpatul C., mi-a spus că o să-mi fie retrocedată o suprafață de teren și mi-a spus totodată că există un antreprenor care este interesat de achiziționarea terenului și cred că mi l-a indicat pe M.P. spunându-mi că ar fi bine pentru comunădacă i-aș vinde terenul acestuia. Eu nu eram decis în acel moment dacă să vând sau nu terenul, nici nu știam exact care este amplasamentul acestuia. Ieșind din sala de ședință a Consiliului local m-am deplasat împreună cu martorul S.I. care era mandatarul și administratorul meu, în biroul inculpatului P., acesta indicându-mi tarlăua unde urma să primesc suprafața de 10 ha și propunându-mi totodată să vând această suprafață lui M.P. cu suma de 1 euro/mp. Acela a fost momentul în care am acceptat să-i vând terenul lui M.P.”.

În aceste condiții, susținerea denunțatorului că atât inculpatul C. cât și inculpatul P.I. i-au comunicat despre viitoarea punere în posesie a lui L.P., pe o suprafață de 45 ha în Prodaia, cu mult timp înainte ca acest fapt să facă obiectul dezbaterilor în comisia de fond funciar, este dovedită în afara oricărui dubiu chiar prin convenția pe care denunțatorul a încheiat-o cu L.P., act ce poartă data de 23 noiembrie 2006, anterioară datei la care Comisia de fond funciar J. a hotărât amplasamentul și suprafața destinată martorului L.. De altfel, de îndată după ce a avut loc ședința comisiei, inculpatul C. i-a pus denunțatorului la dispoziție un exemplar al procesului verbal de ședință, neavând nici o importanță împrejurarea că procesele verbale ale comisiei de fond funciar erau afișate la loc public, după momentul întocmirii lor. Punerea la dispoziție a procesului verbal către denunțator din partea Primarului C.P., este justificată prin faptul că acesta, a dorit să fie prompt

raportat la atitudinea denunțatorului care i-a predat suma de 1000 euro tocmai pentru dezvăluirea locației și a suprafeței de teren cu care urma să fie reîmproprietărit L.P., dezvăluire anterioară ședinței oficiale din 24 noiembrie 2006 a Comisiei de fond funciar, locație în care denunțatorul avea interes financiar.

Este în afara oricărei îndoieli că, dacă nu ar fi avut acces la aceste informații, denunțatorul nu ar fi putut contracta cu L.P., promisiunea dintre ei doi prevăzând suprafața de 45 ha teren situate în tarlaua 45 Prodaia. Cum însă, acest amplasament a fost hotărât în Comisia de fond funciar după data contractului dintre M. și L., iar propunerea amplasamentului, cu indicarea expresă a tarlalei a venit în ședința comisiei din 24 noiembrie 2006 din partea primarului, inculpatul C.P., apare ca dovedit că acesta i-a comunicat anterior denunțatorului aceste împrejurări.

În legătură cu pretinderea sumelor de bani de către inculpații C. și P. de la denunțatorul M.P.A., sunt de remarcat câteva aspecte față de cele relevate în rechizitoriul parchetului și considerentele instanței de fond.

În actul de sesizare al instanței se reține că la finele lunii noiembrie 2006 în incinta Primăriei J., în biroul inculpatului C.P., denunțatorul i-a dat acestuia suma de 1000 euro pentru obținerea cu prioritate a actelor de punere în posesie pe numele lui L.P..

În privința inculpatului P.I. prin același rechizitoriu se reține că la finele lunii noiembrie 2006 a primit din partea denunțatorului suma de 1000 euro prin intermediul lui M.N., iar apoi, în cursul lunii decembrie 2006 personal denunțatorul i-a mai achitat suma de 500 euro, în biroul său de la Primăria J..

Procurorul a mai arătat că înainte de întocmirea protocolului dintre Primăria comunei J. și ADS București, inculpatul C., ar mai fi pretins de la denunțatorul M.P. suma de 2000 de euro, în același scop al punerii în posesie în tarlaua 45 Prodaia pe numitul L.P., terenuri unde denunțatorul era interesat în a le achiziționa.

Sușinerile procurorului cu privire la perioadele exacte de timp în care cei doi inculpați ar fi pretins sumele de bani reținute cu titlu de mită, au fost clarificate de către curte, ținând cont de depoziția denunțatorului de la fila 51 în care acesta precizează textual: „am înmănat cei 500 euro pentru fiecare respectiv inginerului P. și numitei P. înainte de data de 23 noiembrie 2006, când am încheiat un antecontract cu L.P.. Țin minte acest lucru pentru că cei doi mi-au reproșat că le-am dat prea puțini bani în condițiile în care primarului C.P. i-am dat 1000 euro”.

Apare astfel evident, că ordinea cronologică a mituirii inculpaților respectiv a sumelor predate de către denunțator acestora este următoarea: suma de 1000 euro către Primarul C.P. și suma de 500 euro în favoarea inginerului P.I. au fost predate de către denunțator înainte de încheierea antecontractului cu L.P. la data de 23 noiembrie 2006. Așa se explică, pe fondul primirii banilor disponibilitatea primarului de a-i furniza date cu privire la locul de amplasare al unui teren în care denunțatorul avea interes anterior ședinței din 24 noiembrie 2006.

Primirea sumei de 500 euro de către inculpatul P.I. din partea denunțatorului este dovedită prin declarațiile acestuia de la fila 54 care se coroborează perfect cu atitudinea inculpatului P. din ziua ședinței comisiei de fond funciar și cu declarațiile martorei A.M. din fața Curții.

Astfel, denunțatorul M. precizează textual că își aduce aminte că a predat suma de 500 euro inculpatului P. înainte de 23 noiembrie 2006, deoarece acesta împreună cu P.T. i-au reproșat că le-a dat o sumă mai mică decât cea remisă primarului. Afirmatia denunțatorului se completează cu atitudinea inculpatului P.I. din 24 noiembrie 2006 când nemulțumit de suma remisă de denunțator, a refuzat să semneze procesul verbal al comisiei de fond funciar, proces verbal care se redacta într-un interval de aproximativ o săptămână de la data când era ținută ședința.

Ședințele Comisiei de fond funciar se organizau în fiecare zi de joi a săptămânii. Așa cum rezultă din declarația martorei A.M. din faza de urmărire penală și din fața Curții, în 24 noiembrie 2006 inculpatul P.I. în cadrul ședinței Comisiei de fond funciar, la propunerea expresă a Primarului C.P. de a i se retroceda teren numitului L.P. în tarlăua 45 Prodaia nu a avut de efectuat nici o obiecțiune, însă ulterior, nemulțumit fiind de suma primită, a refuzat să semneze procesul-verbal de punere în posesie, motivând că mai mulți cetățeni din comuna J. au formulat cereri de reconstituire a dreptului de proprietate pe terenul propus a se ceda lui L.P., împrejurare combătută însă de către martora A.M. secretară a Primăriei J. și totodată a Comisiei de fond funciar care a învederat că în luna noiembrie 2006 și nici ulterior nici o persoană fizică nu a formulat cereri în acest sens, ba mai mult, extrasul de carte funciară dovedea că terenurile în discuție a se retroceda lui L.P., aparțineau comunei J..

În plus, inculpatul P.I. în declarația de la fila 58 din fața Curții, neagă existența vreunei discuții cu L.P. în care să-i sugereze vânzarea terenurilor către denunțător, însă, existența discuției cu L.P. este dovedită chiar prin declarația sa în care inculpatul precizează textual: „nu am purtat niciodată vreo discuție cu L. despre o eventuală vânzare a terenului către M., însă am fost surprins despre faptul că acesta cumpăra teren, pe care încă vânzătorul nu-l primise”. Ori, atunci, se naște legitim întrebarea: de unde avea cunoștință inculpatul P. despre existența antecontractului dintre denunțător și L.P. din 23 noiembrie 2006, câtă vreme amplasamentul terenului s-a hotărât oficial abia la 24 noiembrie 2006? Apare evident, astfel, că susținerea inculpatului P.I. este nesinceră și nesusținută de probele dosarului.

Actele și lucrările cauzei demonstrează că denunțătorul a fost determinat să adopte o asemenea atitudine față de cei doi inculpați întrucât aceștia i-au sugerat textual că ar fi indicat să achite sume de bani, dacă dorește rezolvarea problemelor de fond funciar pe raza comunei J..

Elocventă în acest sens este susținerea denunțătorului care referindu-se la o discuție purtată cu inculpatul C.P. în biroul acestuia de la Primăria J., la începutul lunii noiembrie 2006, i-a spus textual: „dacă tot cumperi teren în această zonă, trebuie să trăim și noi”, aluzie la care denunțătorul s-a conformat și i-a remis primarului înainte de 23 noiembrie 2006, 1000 euro, iar inginerului P. suma de 500 euro, sume predate în biroul fiecăruia dintre inculpați.

Atât în faza de urmărire penală cât și în faza de cercetare judecătorească, inculpatul C.P. nu a recunoscut că ar fi fost posibil accesul denunțătorului în biroul său de la primărie, deoarece în anticamera acestuia își desfășurau activitatea mai multe persoane cum ar fi numitele R.S., Șichet Mioara și Feșnic Angela, persoane care nu permiteau accesul nici unui cetățean fără a verifica natura problemelor în care era solicitat primarul.

Această apărare a inculpatului C., este combătută prin declarațiile martorelor audiate nemijlocit în fața Curții, Ș.M. și F.A. care au arătat textual: F.A. „existau și situații când mai intrau în biroul primarului unele persoane care nu erau trecute în registrul de evidență....”; Ș.M.: „este posibil ca orice persoană care intra în primărie și să aibă acces la primar, să poată intra fără ca eu să-l văd, putând fi ieșită din birou sau să împart corespondența, ceea ce presupunea o deplasare într-un alt birou. Există posibilitatea ca în biroul inculpatului C. să intre orice altă persoană în timpul cât eu absentam din acel loc”.

În acest sens, apare ca neveridică și nesusținută de probe afirmația inculpatului C.P. în sensul că denunțătorul nu ar fi avut acces în biroul său pentru a-i remite vreo sumă de bani. Pe baza probelor de la dosar administrate nemijlocit în fața sa, Curtea reține că deși la 24 noiembrie 2006 s-a hotărât acordarea amplasamentului

către L.P., în locația dorită de denunțator, actele efective de punere în posesie, nu au fost realizate. Astfel, după predarea sumei de 1000 euro inculpatului C.P. și 500 euro inculpatului P., anterior datei de 23 noiembrie 2006, denunțatorul s-a deplasat din nou în comuna J. la finele lunii noiembrie 2006 unde i-a abordat pe rând, pe fiecare dintre aceștia, cu privire la stadiul punerii în posesie. Cei doi inculpați, i-au făcut denunțatorului promisiuni incerte legate de termenul de finalizare al punerii în posesie, susținând că nici măcar suprafața hotărâtă în ședința comisiei din 24 noiembrie 2006, nu mai este sigură deoarece există mai multe solicitări pe această suprafață și din partea altor persoane, lucru neprobat în speță.

Totuși, cei doi inculpați și-au manifestat disponibilitatea de a-l ajuta pe denunțator în obținerea unor alte terenuri din cele care i se cuveneau lui L.P., prin restituirea lor de la A.D.S., instituție cu care urma a se întocmi un protocol.

În aceste condiții, în luna decembrie 2006, Primăria comunei J. a inițiat realizarea unui protocol cu ADS București în vederea recuperării unor suprafețe de teren de pe raza comunei ce se aflau în administrarea ADS, terenuri ce puteau fi retrocedate persoanelor fizice îndreptățite. În acest protocol, conform probelor de la dosar, rezultă că au fost prevăzute suprafețe de teren ce urmau a fi restituite lui L.P., astfel că la data de 8 decembrie 2006, la inițiativa inculpatului C.P., denunțatorul a fost delegat din partea primăriei în vederea deplasării la București pentru semnarea protocolului. Din dispoziția inculpatului C., denunțatorului i-au fost înmânate două exemplare ale protocolului nr.5632/8 decembrie 2006, un ordin de deplasare și o delegație specială de reprezentare a Primăriei J., acte semnate de către inculpat.

Cu ocazia înmânării protocolului pentru a fi dus la București, în biroul inculpatului C.P., la solicitarea expresă a acestuia, denunțatorul i-a mai predat suma de 2000 euro, de față fiind numai cei doi, inculpatul C. afirmând textual că are nevoie de acești bani deoarece „va trebui și el să plătească pentru ca să se asigure de întocmirea actelor”, declarația denunțatorului din faza de u.p.,f.18.

Martora P.T., audiată în faza de urmărire penală cât și în fața instanțelor de judecată, a arătat că personal a întocmit protocolul dintre Primăria J. și ADS București, lucrare la care a fost ajutată și de inculpatul P.I.. Este de precizat că odată cu înmânarea protocolului către denunțator, și concomitent cu primirea celor 2000 euro, inculpatul C.P., i-a indicat acestuia ca la ADS București să meargă la o persoană fizică al cărui nume i l-a indicat, pe care să o caute, fapt acceptat și realizat de către denunțator însă, persoana din București l-a indicat pe numitul M. de pe raza jud.Cluj, competent în a rezolva problema în litigiu. Din declarația denunțatorului din fața Curții, coroborată cu declarația martorului M.N., rezultă că după redactarea protocolului de către martora Precup și inculpatul P.I., martorul M.N., în luna decembrie 2006, la rugămintea denunțatorului i-a contactat pe topometrasta P.T. și inculpatul P.I., solicitându-le să se întâlnească în Cluj-Napoca, în stația de troleibuz IRA. În fața curții, martorul M.N., precizează textual: „m-am întâlnit cu inculpatul P.I. și cu topometrasta P.T. în stația de autobuz IRA din Cluj, le-am comunicat că respectivele sume de câte 1000 euro pentru fiecare sunt din partea lui M.P., aceștia au fost de față când fiecare dintre ei a primit sumele de bani și nu s-au ferit unul de celălalt. M.P., când mi-a dat banii, mi-a spus că aceștia sunt predați celor doi pentru punerea în posesie pe terenurile cumpărate de la L.P.”. Afirmatia denunțatorului în sensul că după întocmirea protocolului la 8 decembrie 2006 le-a predat câte 1000 euro prin intermediul martorului M.N. numitei P.T. și inculpatului P.I., este probată pe deplin cu declarațiile constante ale martorului direct M.N. din toate fazele procesului penal și ale martorei P.T. din fața Curții, care arată că banii au fost primiți în toamna anului 2006 respectiv luna septembrie 2006, dar semnificativ este faptul că a doua zi după ce au primit banii de la martorul M.N., pe când se aflau la serviciu,

inculpatul P.I. i-a spus textual martorei că are muștrări de conștiință și că dorește să restituie acei bani”. După revenirea de la București, unde nu a obținut semnarea protocolului, denunțatorul nu a restituit primăriei actele remise de conducerea acesteia. Ceea ce este important în acest dosar este nu ordinea în care s-au predat sumele de bani, ci împrejurarea că acestea au fost solicitate de către inculpați anterior îndeplinirii atribuțiilor de serviciu. S-a dovedit mai presus de orice îndoială că inculpații au primit de la denunțator înainte de îndeplinirea atribuțiilor legale de serviciu, în cursul lunilor noiembrie și decembrie 2006 suma de 3000 euro inculpatul C.P. și suma de 1500 euro inculpatul P.I., prezentând mai puțină importanță, așa cum am arătat, cuantumul sumelor remise în fiecare lună ceea ce oferă relevanță juridică fiind momentul pretinderii acestora și dovada predării lor.

Probele scrise și testimoniale din tot cursul procesului penal, relevă că în data de 12 septembrie 2006 s-a încheiat un contract de vânzare-cumpărare având ca obiect o suprafață de teren de 12.400 mp între denunțatorul M.P.A. și soția acestuia și tatăl inculpatului P.I., prețul de vânzare al terenului fiind stabilit la 350.000.000 lei vechi.

Actele dosarului au dovedit că nici după mituirea inculpaților cu sumele de câte 3000 euro inculpatul C.P. și 1500 euro inculpatul P., denunțatorul nu a reușit punerea în posesie pe terenurile în litigiu. Dimpotrivă, probațiunea relevă că, din contră, cu prilejul unor discuții purtate cu inculpatul C. la începutul anului 2007, acesta i-a sugerat denunțatorului să-i avanseze o sumă mai consistentă, apreciind banii primiți ca insuficienți în condițiile în care apăreau zvonuri că în zonă va face investiții Compania N. iar pentru asemenea terenuri se plătesc „zeci de mii de euro”.

Denunțatorul a susținut pe parcursul procesului că apreciind ca exagerate pretențiile inculpatului C.P., a încercat să rezolve situația fără predarea vreunei sume de bani însă nu a reușit cu toate că martorul L.P. a făcut o sesizare la Prefectura jud.Cluj pentru tergiversarea punerii în posesie pe amplasamentul hotărât la 24 noiembrie 2006. Nici inculpatul P.I. nu a reușit să-l determine pe inculpatul C.P. să fie de acord cu punerea în posesie a denunțatorului asupra suprafețelor stabilite în ședința comisiei de fond funciar din 24 noiembrie 2006.

După mai multe luni de amânare a rezolvării problemelor de fond funciar, când a apărut evidentă tergiversarea punerii în posesie pe cale legală, denunțatorul M.P.A. și numitul M.N. s-au autodenunțat cu privire la săvârșirea infracțiunii de dare de mită, condiții în care la 27 iulie 2007 s-a organizat o activitate de prindere în flagrant a inculpatului C.P., prin consemnarea seriilor a 20 bancnote care compuneau suma de 10.000 euro pusă la dispoziție de către denunțator. Denunțul numitului M.P.A. preciza că inculpatul C.P. a solicitat „zeci de mii de euro” pentru a fi de acord și a semna procesul verbal de punere în posesie a martorului L.P., pentru terenul situat în tarlăua 45 Prodaia, astfel că pentru precizarea exactă a sumei de bani pretinsă cu titlu de mită, s-a organizat flagrantul.

Probele dosarului relevă că la 26 iulie 2007 martorul M.N. însoțit de denunțator, s-au întâlnit cu inculpatul P.I. la un restaurant din Cluj-Napoca, ocazie cu care inculpatul P.I. l-a apelat de pe telefonul său pe inculpatul C.P. căruia i-a comunicat că denunțatorul dorește să se întâlnească cu el pentru a discuta despre punerea în posesie a numitului L.P. pe amplasamentele hotărâte la 24 noiembrie 2006, stabilind cu acea ocazie că întâlnirea va avea loc a doua zi, după un nou contact telefonic între inculpatul C. și denunțator.

În cursul zilei de 27 iulie 2007, denunțatorul s-a întâlnit cu inculpatul C.P. la restaurantul KM 17 din com.J., prilej cu care inculpatul i-a pretins suma de 15.000 euro, arătându-se dispus ca, pentru această sumă, să-i semneze actele de punere în posesie în Prodaia, însă doar pentru suprafața de 5 ha. Denunțatorul și inculpatul

C.P. au mai convenit ca, în aceeași seară, denunțatorul să-i și achite suma de 10.000 euro, urmând ca, în cursul zilei de luni 30 iulie 2007, cu ocazia semnării actelor, să-i fie plătită și diferența de 5000 euro. În jurul orei 19,40 denunțatorul având 4 bancnote tratate cu substanță chimică fluorescentă, pe ele fiind înscrise „mită” și 27 iulie 2007, l-a apelat pe inculpatul C.P. pe telefonul mobil, convenind să se întâlnească în stația de combustibil de la drumul național. La ora 19,50 când denunțatorul a ajuns în stația PECO, inculpatul C.P. îl aștepta, amândoi au urcat în autoturismul denunțatorului unde acesta i-a înmânat inculpatului C. suma de 10.000 euro aflată într-o pungă de plastic. După primirea banilor inculpatul C. l-a asigurat pe denunțator că problemele sunt rezolvate și că luni dimineața „îi face lui L. titlu”.

Nici în faza de urmărire penală și nici în fața instanțelor de judecată inculpatul C.P. nu a recunoscut primirea sumei de 3000 euro cu titlu de mită de la denunțator, iar în privința celor 10.000 euro găsiți asupra sa cu ocazia flagrantului, a precizat că reprezintă un împrumut luat de la denunțator.

Aceste apărări, au fost înlăturate de către curte ca nesincere și de circumstanță făcute cu scopul de a-și atenua răspunderea penală ce-i incumbă.

În practica judiciară constantă a instanței supreme s-a decis că fapta unui funcționar de a solicita o sumă de bani cu titlu de împrumut, în scopul de a face un act contrar îndatoririlor sale de serviciu, realizează infracțiunea de luare de mită, deoarece împrumutul constituie un folos în sensul dispozițiilor art.254 C.pen.

Vinovăția inculpatului rezultă fără echivoc din declarațiile constante ale denunțatorului atât din cursul urmăririi penale cât și din cursul cercetării judecătorești care a arătat că în cursul lunii noiembrie 2006, inculpatul C.P. i-a pretins sume de bani neprecizate inițial, care s-au situat însă în final la valoarea de 18.000 euro, condiționând de primirea banilor eliberarea actelor de punere în posesie asupra terenurilor lui L.P., unde denunțatorul avea interes direct. S-a dovedit că denunțatorul i-a plătit efectiv inculpatului în trei tranșe suma de 13.000 euro respectiv, 1000 euro în luna noiembrie 2006, 2000 euro în luna decembrie 2006 și 10.000 euro în 27 iulie 2007. Susținerile denunțatorului sunt probate prin antecontractul de vânzare-cumpărare cu L.P. din 23 noiembrie 2006 coroborate perfect cu declarația martorului L.P., și din fața Curții, unde precizează că „îmi amintesc că am purtat cu partea vătămată (denunțator) o discuție, după încheierea primului antecontract în care acesta a afirmat căăștia vor să ne mulgă pe amândoi, referindu-se probabil la angajații primăriei”.

Despre împrejurarea pretinderii și primirii celor 3000 euro de către inculpatul C.P. relatează și martorul M.N. atât în faza de urmărire penală cât și în fața instanței, martor direct, care îl însoțea și ajuta pe denunțator în rezolvarea problemelor funciare în comuna J.. În depoziția din cadrul urmăririi penale, cât și în fața Curții, martorul M.N. precizează că, cunoaște de la denunțator că i-a plătit inculpatului C.P. suma de 3000 euro pentru a fi de acord și a semna actele de punere în posesie a lui L.P. în pășunea situată în tarlăua 45 Prodaia.

Declarațiile martorilor de mai sus, se coroborează perfect cu delarația martorei A.M. atât din faza de urmărire penală cât și din fața Curții care precizează că inculpatul C. a propus amplasamentul pentru L.P. în tarlăua 45 Prodaia în ședința din 24 noiembrie 2006, pe de altă parte, i s-a părut nefiresc ca primarul să delege un terț respectiv pe denunțatorul M. ca reprezentant al Primăriei J. în fața ADS București și cu toate că i-a atras atenția inculpatului cu privire la acest aspect, acesta a insistat în delegarea denunțatorului în rezolvarea problemei protocolului. Ulterior, când denunțatorul nu a mai restituit actele, deși martora i-a cerut primarului să anunțe poliția, acesta a fost evaziv în atitudine. De asemenea, martorul asistent de la flagrant N.C.G., confirmă că inculpatul C.P. susținea că cei 10.000 euro au fost împrumutați

de la denunțator, nerecunoscând proveniența reală a acestora. Deoarece martorul asistent R.V. cunoștea aceleași împrejurări ca și martorul asistent N.C.G., nici prima instanță și nici curtea nu a considerat oportună reaudierea acestuia, fiind suficient un singur martor raportat la o singură împrejurare și apărare a inculpatului C.P..

Nu în ultimul rând, vinovăția inculpatului C.P. este probată pe deplin prin conținutul înregistrărilor audio-video și ambientale efectuate în cauză.

De reținut că în legătură cu pretinderea sumei de 15.000 de euro de la denunțatorul M.P., pentru realizarea și semnarea punerii în posesie a lui L.P., inculpatul C.P., a arătat că a fost de acord cu primirea acestor bani, doar la insistențele repetate ale denunțatorului.

Întreaga probațiune administrată în această cauză infirmă apărările inculpatului referitoare la condițiile în care a pretins suma de 18.000 de euro din care a primit efectiv 13.000 de euro. Astfel, declarațiile constante ale denunțatorului M.P.A. coroborate cu declarația martorului L.P., M.N. și A.M., dovedesc că inculpatul C.P. și-a încălcat atribuțiile legale de serviciu și a furnizat denunțatorului date certe privind viitoarea punere în posesie a lui L.P. la 21 noiembrie 2006 (declarație L. din fața Curții), anterior ședinței oficiale în care urma să se hotărască de către toți membri comisiei de fond funciar acest fapt, precum și procesul verbal de ședință a aceleiași comisii din data de 24 noiembrie 2006.

Atitudinea de încălcare a legalității vizând corecta îndeplinire a sarcinilor de serviciu de către inculpatul C.P., este dovedită și prin delegarea denunțatorului în fața ADS București, în condițiile în care a fost avertizat de către martora A.M. că face o greșală, iar denunțatorul nu avea nici o legătură cu această instituție, el neavând abilitarea legală să rezolve semnarea actului, lucru dovedit în cauză. Interesul financiar al primarului în rezolvarea problemelor denunțatorului este dovedit și prin faptul că a acceptat să se întâlnească cu denunțatorul M. într-o altă locație decât Primăria J., nedovedindu-se că anterior anului 2006 ei s-ar fi cunoscut și ar fi fost în relații de prietenie. Vinovăția sa, este probată și prin conținutul interceptărilor convorbirilor telefonice și ambientale din care rezultă modul în care inculpatul C. îl învață pe denunțator ce atitudine să adopte față de celelalte persoane implicate în orice fel în actele de punere în posesie, este dovedită de asemenea recomandarea de a-i achita denunțatorul și inculpatului P.I. o sumă de 10.000 euro „pentru a-i închide gura”, atitudine coroborată cu lipsa de reacție în recuperarea actelor primăriei aflate în posesia denunțatorului. În acest context trebuie privită ca fiind deplin reală susținerea denunțatorului în sensul că până la momentul promiterii celor 15.000 euro nu a fost posibilă punerea în posesie pe acel amplasament, iar după întâlnirea din 27 iulie 2007, acest fapt urma a se rezolva de îndată în ziua imediat următoare.

Apărătorul ales al inculpatului C.P. a contestat probele obținute prin mijloace de probă administrate ilegal, (în opinia sa), având acest drept – a se vedea cazul Khom contra Marii Britanii – Curtea Europeană de la Strasbourg, acesta referindu-se la conținutul înregistrărilor convorbirilor telefonice și ambientale privitoare la discuțiile purtate în zilele de 26 și 27 iulie 2007 între inculpatul C.P. și denunțator.

Potrivit art.91⁶ alin.2 C.proc.pen.înregistrările efectuate de părți sau de alte persoane constituie mijloace de probă când privesc propriile convorbiri sau comunicări pe care le-au purtat cu terții.

Este mai presus de orice îndoială că atunci când există asemenea înregistrări ca în speță, nu se poate face abstracție de ele, urmând ca faptele și împrejurările la care se referă să fie apreciate în ansamblul probator administrat în cauză, cu atât mai mult cu cât principiul egalității armelor, consacrat de Convenția Europeană a Drepturilor Omului semnifică tratarea egală a părților pe toată durata desfășurării

procedurii în fața unui tribunal, fără ca vreuna din ele să fie avantajată în raport cu cealaltă sau cu celelalte părți din proces.

Având în vedere modul de obținere a mijloacelor de probă în acest dosar de către procurori, curtea apreciază că în speță nu sunt incidente disp.art.64 alin.2 C.proc.pen.potrivot căruia „mijloacele de probă obținute în mod ilegal, nu pot fi folosite în procesul penal”, neexistând nici o încălcare a principiului loialității în obținerea mijloacelor de probă.

Potrivot art.68 alin.2 C.proc.pen., este oprit a determina o persoană să săvârșească sau să continue săvârșirea unei fapte, în scopul obținerii de probe. Acest text de lege nu trebuie privit însă izolat, rupt de context, ci integrat unitar în titlul din care face parte, respectiv interzicerea mijloacelor de constrângere.

Deși legiuitorul nu a indicat expres în ce constă acțiunea de determinare, este incontestabil că aceasta nu poate avea loc decât prin modalitățile alternative prevăzute în alin.1 al art.indicat: violențe, amenințări, ori alte mijloace de convingere, precum și promisiuni sau îndemnuri.

În lipsa unor asemenea acțiuni insidioase, nu se poate reține că există o determinare, întrucât numai prin modalitățile alternative de mai sus se influențează voința persoanei asupra căreia acestea se exercită, ea fiind în situația în care nu mai gândește și acționează liber.

A considera că, dincolo de exigențele textului de lege, orice acțiune din partea unei persoane se poate circumscrie noțiunii de „determinare” înseamnă, pe de o parte, a ignora împrejurarea că cel asupra căruia se exercită determinarea are deplină capacitate de exercițiu, iar, pe de altă parte, a adăuga la lege, dând noțiunii și alte semnificații decât cele pe care legiuitorul însuși le-a dat.

Tinând cont că în opinia Curții mijloacele de probă administrate în prezenta speță au fost obținute în mod legal, conchidem că vinovăția inculpatului C.P. în comiterea infracțiunii de luare de mită este dovedită și prin conținutul înregistrărilor convorbirilor telefonice și ambientale dintre inculpat și denunțator.

Rezultă astfel, din nota de la fila 120 dos.u.p. că în seara de 26 iulie 2007 fiind contactat telefonic de către inculpatul P.I. la solicitarea denunțatorului, inculpatul C.P. și denunțatorul au convenit să se întâlnească a doua zi pentru a discuta situația terenului lui L.P. „ca totul să fie bine”.

Din conținutul acestei note de transcriere a convorbirilor rezultă fără putință de tăgadă că încă din 26 iulie 2007 inculpatul C.P. cunoștea scopul întâlnirii de a doua zi și cu toate acestea a acceptat să poarte cu denunțatorul M.P., în afara serviciului o discuție despre modalitatea în care se va realiza punerea în posesie a lui L.P..

Din conținutul notelor depuse la dosarul de urmărire penală rezultă că inculpatul C.P. susține în fața denunțatorului că este greu să realizeze punerea în posesie pe terenul în discuție, că a întâmpinat o opoziție constantă din partea inculpatului P.I. și promite că îi va acorda în acea zonă 5 ha. Tot în conținutul acestei discuții, inculpatul C.P. afirmă către denunțator că terenul este „drept c-an palmă” și după ce discuția avansează în direcția sumei de bani pe care o va primi pentru acest favor, inculpatul se oferă să-i faciliteze denunțatorului achiziționarea în aceeași zonă, a unei alte suprafețe tot de 5 ha, aflată în patrimoniul primăriei.

În declarația din fața Curții de Apel, inculpatul C.P., arată că în cursul discuției cu denunțatorul din 26 iulie 2007 acesta i-a oferit o sumă de bani respectiv 25, apoi 15 și apoi 10, fără a preciza moneda, inculpatul înțelegând că este vorba de bani românești, dar această apărare a inculpatului este contrazisă de conținutul înregistrărilor convorbirilor telefonice și ambientale existente în dosarul de urmărire penală, unde la întrebarea concretă a denunțatorului M., referitoare la cuantumul

sumei pentru care îi semnează punerea în posesie, inculpatul C. îi răspunde „amu te gandești, cât poți, tu să spui”, după care precizează exact 15.000. Susținerea denunțatorului în sensul că pretinderea s-a referit la suma de 15.000 de euro și nu la moneda românească este dovedită prin conținutul aceluiași înregistrări atașate dosarului la fila 133 dos.u.p.unde anterior denunțatorul îi relatează inculpatului C.P. că în prezent dispune de suma de 26.000 euro încasați pentru niște miei, iar acceptarea inculpatului survine în contextul în care nu a avut loc în conținutul discuției o modificare a apartenenței monedei în care denunțatorul își ținea economiile. Câtă vreme în fraza anterioară denunțatorul susține că are acasă 26.000 euro, după care îi face propunerea inculpatului C. cu privire la cuantumul sumei, este evident că referirea este la euro, cu atât mai mult cu cât și suma anterioară predată inculpatului C.P. a fost exprimată tot în euro, respectiv suma de 3000 remisă în lunile noiembrie și decembrie 2006.

Din conținutul înregistrărilor aceluiași convorbiri este dovedită și primirea de către inculpatul C.P. a sumei de 3000 euro în lunile noiembrie și decembrie 2006. Rezultă din conținutul convorbirilor că inculpatul C.P. nu are o reacție de surprindere sau negare a primirii vreunei sume de bani de la denunțator, reacție care ar fi fost normală în situația în care în realitate nu ar fi primit anterior banii, ci, dimpotrivă, confirmă tacit primirea banilor și chiar îi spune denunțatorului să nu mai comunice nimănui că i-a dat acei bani: „tu spune: nu a mai dat la nimeni nimic”. Cu această ocazie, inculpatul i se plânge denunțatorului M. că și alte persoane l-au mai bănuțit că ar fi luat bani de la denunțator și chiar i-a fost reproșată o astfel de conduită.

Tot din conținutul înregistrărilor depuse la dosar freiese că inculpatul C.P. îl sfătuiește pe denunțator că, pentru a nu întâmpina greutăți din partea inculpatului P.I. pentru punerea în posesie, ar fi indicat să discute cu acesta separat și să-i ofere și lui 10.000 euro, ca astfel, „să-i închidă gura”. Totodată, îl mai sfătuiește să nu-i spună de înțelegerea lor, pentru că inginerul „nu poate ține nimic în el” să pretindă că nu se poate discuta cu primarul și să-l roage pe inculpatul P., în contextul în care îi va oferi și lui suma de 10.000 euro, să intervină pe lângă primar să fie de acord cu amplasamentul și să semneze procesul verbal de punere în posesie: „hai mă, presează-l și tu pe primarul, că io cu el nu mă pot înțelege”.

Având în vedere că martorul L.P. fiind nemulțumit de tergiversarea punerii în posesie pe terenurile la care era îndreptățit, efectuase o sesizare la Prefectura jud.Cluj, în urma căreia s-a declanșat un control la Primăria J., inculpatul C.P. a luat la cunoștință că în acea perioadă martorul L. urma să se deplaseze de la Tg.Mureș la J. pentru a verifica dacă nu s-a realizat punerea sa în posesie. Inculpatul C., intuind că martorul L. nemulțumit de rezolvarea problemelor funciare ar putea să-i ofere vreo sumă de bani pentru a-l determina la îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, îi recomandă denunțatorului conform conținutului convorbirilor de la fila 134 dos.u.p. să nu discute cu martorul L. despre problema terenurilor afirmând „nu-i spune lui nimic să vezi ce dă el și atunci tu pui numai diferența”. Instanța reține, raportat la atitudinea inculpatului C.P., că acesta folosindu-se de calitatea sa de reprezentant al unei instituții publice de nivelul unei primării, s-a pretat la a solicita mită, fiind de acord să accepte sume de bani, chiar de la mai multe persoane, interesate în același dosar de fond funciar, pentru o simplă activitate de punere în posesie. Rezultă fără putință de tăgadă că acesta a condiționat îndeplinirea atribuțiilor de serviciu pe care trebuia să le realizeze în mod curent, de plata unor sume de bani.

Nu în ultimul rând, din conținutul înregistrărilor aceluiași convorbiri rezultă recunoașterea de către inculpatul C.P. a primirii sumei de 3000 de euro de la denunțator, acesta precizând textual „eu ți-am spus cu mine îi cu înțelegere...și acolo

că mi-ai dat, ai venit....aia am cerut, ai văzut...dar a fost o conjunctură așa de nu am putut domnule să fac treabă, că așa o fost treburile....da, lasă, că bine a fi, îi vedea”.

Dispozițiile art.63 alin.2 C.proc.pen.exclud o ordine de preferință, nefăcându-se distincție în ceea ce privește valoarea în stabilirea adevărului, în raport de faza în care au fost administrate, criteriul determinant în aprecierea probelor constituindu-l forța acestora de a exprima adevărul, indiferent de momentul procesual căruia aparține sau de organul care le-a administrat.

Dând sens și dispozițiilor art.3 din C.proc.pen. privind aflarea adevărului, normă cu valoare de principiu în procesul penal, curtea a reținut și apreciat toate probele științifice și testimoniale indicate atât în rechizitoriul parchetului cât și propuse în apărare de către inculpatul C., ele reflectând adevărul, ținând seama de întregul material administrat în cauză.

Cum, potrivit art.64 C.proc.pen.nu se face distincție între valoarea probantă a mijloacelor de probă administrate în faza urmăririi penale și a judecății, se poate concluziona că nu există un temei legal pentru a se crea o ordine de preferință între declarațiile inculpatului.

Pe de altă parte, declarațiile acestuia date în faza judecății și în faza de urmărire penală, pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care se coroborează cu alte probe.

Declarațiile de nerecunoaștere ale inculpatului C.P., potrivit cărora nu a pretins și nu a acceptat bani de la denunțător, nu și-a încălcat cu nimic atribuțiile de serviciu raportat la solicitarea denunțătorului de a fi pus în posesie L.P. pe terenurile și amplasamentele hotărâte în ședința din 24 noiembrie 2006, au fost înlăturate de către curte întrucât sunt infirmate în mod indubitabil de celelalte mijloace de probă administrate, la care instanța a făcut referire pe larg în considerentele deciziei.

Referitor la soluția de achitare de sub învinuirea comiterii infracțiunii de luare de mită prev.de art.254 alin.1 C.pen.rap.la art.6 din legea 78/2000 a inculpatului P.I. pronunțată de Tribunalul Cluj sunt de remarcat următoarele:

Atât în faza de urmărire penală cât și în fața tribunalului precum și în fața curții de apel, inculpatul nu recunoaște comiterea infracțiunii imputate prin actul de sesizare al instanței arătând că într-adevăr a primit de la denunțătorul M.P.A. suma de 1500 euro, în vara anului 2006, însă acești bani reprezentau o cotă parte din prețul unui teren vândut de tatăl său P.I. sen.denunțătorului și soției sale la data de 12 septembrie 2006, cu suma de 350.000.000 lei, teren în suprafață de 6300 mp situat în J..

În declarația din fața Curții, inculpatul P.I. susține că martorul M. și denunțătorul M. i-au promis plata unei sume mai mari pentru terenul înstrăinat de tatăl său denunțătorului, dacă el îi va sprijini în identificarea acestuia, din punct de vedere topometric întrucât nu erau cunoscute limitele proprietății. Inculpatul susține că după orele de program de la Primăria J. împreună cu topometrismul P.T., au încercat cu ajutorul hărților să identifice terenurile. Pe cale de consecință, recunoaște că în vara anului 2006 în luna august, a fost contactat telefonic de martora P.T., care i-a comunicat că ambii trebuie să se întâlnească cu martorul M., întâlnire ce a avut loc în stația de autobuz IRA din Cluj, și recunoaște că martorul M. le-a predat fiecare suma de câte 500 de euro. În aceeași declarație, inculpatul P. susține că în luna septembrie au primit atât el cât și martora P. suma de câte 1000 euro, de la martorul M. sau denunțător, dar banii reprezentau contravaloarea muncii prestate în afara orelor de program pentru identificarea terenurilor vândute de tatăl său denunțătorului. Inculpatul P. precizează că pentru terenul înstrăinat denunțătorului a primit în trei tranșe suma de 12.300 euro.

Având în vedere apărarea formulată de inculpatul P.I. în cursul judecății, curtea reține că jurisprudența Curții Europene a drepturilor omului a statuat în sensul că „principiul prezumției de nevinovăție reclamă, printre altele, că sarcina probei să revină acuzării și ca dubiul să fie profitabil acuzatului. Acuzării îi revine obligația de a arăta învinuitului care sunt acuzațiile cărora le va face obiectul și a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție. Statul este obligat să asigure acuzatului dreptul la apărare (el însuși sau cu asistența unui avocat) și să-i permită, să interogheze sau să pună să fie audiați martorii acuzării. Acest drept, nu implică numai un echilibru între acuzare și apărare, ci impune ca audierea martorilor să fie în general, în contradictoriu. Elementele de probă trebuie să fie în principiu, produse în fața acuzatului în audiență publică și în vederea unei dezbateri în contradictoriu”. (Plenul hotărârii nr.6 din decembrie 1988 Barbera, Messegue și Jabordo versus Spania).

Coroborând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal, curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a respectării tuturor prevederilor legale (a se vedea cazul Sunday Times din 26 mai 1979 de la Curtea Europeană de la Strasbourg).

Pentru a fi luate în considerare declarațiile inculpatului, în fața instanței de judecată, precum și cele date în cursul urmăririi penale, trebuie să răspundă unei duble condiționalități privitoare la argumentele temeinice care le-au determinat și la coroborarea lor cu celelalte probe administrate în cauză.

În același timp, această examinare și apreciere a declarațiilor este subordonată principiului aflării adevărului și angajării răspunderii penale în condițiile legii.

Tribunalul Cluj a reținut în considerentele sentinței că inculpatul P.I. a avut reprezentarea că banii primiți de la martorul M.N. în luna septembrie 2006 în stația de autobuz IRA din Cluj, unde se afla împreună cu martora P.T., constituiau banii promiși de către martorul M. în vara anului 2006, când a afirmat că în situația în care inculpatul P. îl va ajuta la identificarea terenurilor înstrăinate denunțatorului M. precum și a altora, îi va plăti un preț mai mare.

Această apărare a inculpatului a fost reiterată și în fața curții, unde apărătorul ales al acestuia a făcut referire expresă la declarația martorului C.V., din fața Tribunalului Cluj, martor care a fost prezent la discuția dintre martorul M. și clientul său, în cadrul căreia M.N. i-a oferit inginerului agronom mai mult de 1 euro/mp, dacă îl va ajuta pe denunțator și pe el la identificarea terenurilor unde aveau interes. (în identificarea terenurilor ce făceau obiectul contractului din 12 septembrie 2006 dintre denunțator și părinții inculpatului P.).

Această apărare a inculpatului P.I. a fost înlăturată ca nesusținută de probe deoarece între părinții inculpatului P.I. și martorul M.N., nu a existat niciodată vreo înțelegere verbală sau scrisă cu privire la vânzarea-cumpărarea vreunui teren, aspect ce rezultă din conținutul antecontractului. Din cuprinsul acestor acte, rezultă că părțile antecontractului încheiat la 12 septembrie 2006, cu privire la terenul de 6100 și 6300 mp situat în J. sunt P.I. – tatăl inc.P.I. și denunțatorul M.P.A. și soția acestuia M. Viorica. Pe de altă parte, rezultă că semnatarii convenției de cesiune a antecontractului de vânzare-cumpărare încheiat în formă autentică sunt M. V., M.P.A. și C.R.R.

Apărarea inculpatului P.I. atât din fața tribunalului cât și din fața curții este nesusținută de probele testimoniale și scrise, deoarece martorul M.N. a arătat în fața ambelor instanțe de judecată că nu corespunde realității că i-ar fi promis inginerului P.I. mai multi bani pe acel teren, întrucât nu el era cumpărătorul acestuia, ci denunțatorul M., și nu avea mandat din partea acestuia să ofere un preț mai mare în contul său decât cel prevăzut în actele scrise.

Argumentele inculpatului P.I. în sensul că suma de 1500 euro reprezenta o cotă parte din plata prețului terenului înstrăinat de tatăl său către denunțator, vor fi înlăturate ca neveridice deoarece din declarația martorului M.N. din fața curții rezultă că sumele în euro pe care le-a predat martorei P. și inculpatului P. din partea denunțatorului, nu reprezentau vreo tranșă din plata prețului contractului încheiat la 12 septembrie 2006, prețul aceluși teren fiind achitat în întregime în vara anului 2006. În același sens, declară și martorul C.R.R. în declarația de la fila 96 din fața curții, unde precizează textual: „plata prețului pentru terenul achiziționat de la P., s-a făcut în mod integral în momentul încheierii contractului de cesiune, ca urmare a faptului că am fost rugat de M. să fac acest lucru, acesta fiind oarecum obligat față de P., iar plata către părinții inculpatului P. a fost integrală, contractul de cesiune fiind încheiat la data de 25 noiembrie 2006”.

Starea de fapt reținută de Tribunalul Cluj în sensul că cei 1500 euro primiți de inculpatul P. și topometriza P.T., reprezentau plata pentru serviciile aduse de aceștia denunțatorului M., respectiv pentru identificarea terenurilor care au făcut obiectul contractului din 12 septembrie 2006, este combătută și nu se coroborează cu restul probelor testimoniale și științifice ale cauzei.

Este de relevat că inculpatul P.I. a recurs la această apărare, abia în faza de judecată, după ce a luat la cunoștință de motivarea soluției de scoatere de sub urmărire penală a lui P.T. și fără ca anterior să fi făcut referire la aceste aspecte.

Apărarea inculpatului P. este combătută pe deplin prin declarația martorului M.N. din fața instanței de judecată cât și din faza de urmărire penală care precizează textual în declarația de la f.109 din fața curții că: „în vara anului 2006 după orele de program P.T. și inginerul P. au desfășurat activități de măsurare și identificare a terenurilor în care era interesat denunțatorul. Mai mult, încă de la începutul anului 2006, martorul cunoaște că aceste activități desfășurate de către inginerul P. și P.T., erau însă în folosul unei agenții imobiliare „MLM” și nu aveau legătură cu măsurătorile terenului care fac obiectul prezentului dosar și în care era interesat denunțatorul M.P. De asemenea, martorul precizează că are cunoștință, în mod direct că după orele de serviciu martora P.T., la rugămintea denunțatorului l-a ajutat pe acesta, fără sprijinul inginerului P. la identificarea unor terenuri și efectuarea de măsurători, dar alte terenuri decât cel din litigiu, pentru care cunoaște că a fost plătită de M. P. cu suma de 5.000.000 lei vechi precum și cu alte sume.

Astfel, susținerile martorului M.N. se coroborează cu declarațiile martorei P.T. din ambele faze ale procesului penal și cu declarațiile denunțatorului M.P.A. din care rezultă că aceasta a recunoscut primirea sumei de 1500 euro nemijlocit sau prin intermediul lui M.N. arătând însă că ea a fost oferită de denunțator pentru a-i asigura acestuia asistență și ajutor în identificarea proprietarilor de terenuri, punerea lor în legătură cu denunțatorul M. și încheierea promisiunilor de vânzare-cumpărare.

Mai mult, P.T. a avut aceeași atitudine de recunoaștere a primirii sumei de 1500 euro de la denunțator cât și a altor sume remise de acesta și în cursul zilei de 28 iulie 2007, când, abia sosită din București, unde s-a mutat la finele anului 2006, s-a întâlnit cu denunțatorul și fără a avea cunoștință că discuția era înregistrată ambiental. Din cuprinsul discuțiilor purtate cu denunțatorul reiese fără nici un dubiu că martora Precup recunoaște primirea celor 1500 euro de la denunțator însă la replicile acestuia legate de scopul pentru care banii au fost achitați, poziția ei a fost aceeași: a depus o activitate susținută pentru acele sume de bani, iar pe de altă parte, munca prestată nu avea nici o legătură cu atribuțiile de la locul de muncă.

Pe de altă parte, soluția dispusă de organele de urmărire penală în privința numitei P.T., putea face obiectul unei plângeri reglementate de art.278¹ C.proc.pen.și nicidecum să servească drept temei al achitării inculpatului P.I..

Din vastul material probator existent la dosar, rezultă că declarația de nerecunoaștere a inculpatului P. este absolut singulară, ea necoroborându-se cu vreun alt mijloc de probă, condiție în care va rămâne fără valoare sub aspectul aflării adevărului.

Potrivit art.69 C.proc.pen.declarațiile inculpatului făcute în cursul procesului penal pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în speță. Din analiza textului de lege se desprind mai multe concluzii: în primul rând declarațiile inculpatului trebuie să se coroboreze cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză. Ca atare, nu se cere coroborarea acestora cu proba în întregul ei, ci doar cu, anumite fapte sau împrejurări ce se pot desprinde din analiza acesteia. În al doilea rând, se cere ca verificarea susținerilor inculpatului să se facă în raport de ansamblul probelor existente în cauză. Cu alte cuvinte, acele fapte și împrejurări să se regăsească în cea mai mare parte din probe, să aibă un caracter de repetabilitate. Chiar și în acest context, instanța are facultatea, iar nu obligația de a reține declarațiile inculpatului, câtă vreme legiuitorul a folosit sintagma „declarațiile pot servi” iar nu „servesc” doar această ultimă expresie fiind cea care imprimă un caracter imperativ.

Așadar, declarațiile de nerecunoaștere ale inculpatului sunt simple afirmații, care au ca scop doar disculparea acestuia de consecințele penale ale faptei sale, fiind vădit pro cauza, motiv pentru care curtea le va aprecia ca atare.

Vinovăția inculpatului este dovedită mai presus de orice îndoială prin declarațiile constante ale denunțătorului din ambele faze ale procesului penal coroborate cu declarațiile martorilor L.P., M.N., P.T., A.M. și cu conținutul înregistrărilor audio-video ambientale depuse la dosar.

Astfel, potrivit declarațiilor denunțătorului M.P.A. și martorului M.N., inculpatul P.I. a pretins sume de bani pentru a înlesni lui M. obținerea punerii în posesie pentru o suprafață de teren achiziționată de la L.P. după ce inculpatul P. împreună cu inculpatul C.P. au fost cei care l-au determinat pe L. să vândă acel teren lui M., sugerându-i și prețul de vânzare. De altfel, martorul L.P. confirmă intervenția inculpaților C. și P. în favoarea lui M., inclusiv în ce privește prețul de 1 euro/mp (declarația din faza de urmărire penală și din fața curții).

Susținerea denunțătorului că suma de 1500 euro a fost plătită în două tranșe, făcută în faza de urmărire penală a fost probată și în fața curții, probele relevând că suma de 500 euro pretinsă de inculpatul P., s-a predat în biroul acestuia din comuna J. în luna noiembrie 2006, iar suma de 1000 euro i-a fost predată prin intermediul martorului M.N. după redactarea protocolului în luna decembrie 2006, în stația de autobuz IRA, fiind prezenți atât inculpatul P. cât și martora P.T..

Audiat nemijlocit de către instanțele de judecată, martorul M.N. confirmă declarația din faza de urmărire penală privind efectuarea plății referitor la suma de 1000 euro către inculpatul P.I., pe care a realizat-o în luna decembrie 2006, întâlnire la care au participat atât inculpatul cât și P.T. în stația de autobuz IRA din cartierul Mărăști. La acea dată, martorul cunoștea că banii predați erau preinși de inculpatul P. pentru a facilita denunțătorului punerea în posesie asupra terenurilor convenite lui L.P.. Relevantă în această privință este poziția martorului M.N. care a arătat constant că niciodată nu i-a predat inculpatului P. bani pentru terenurile vândute de tatăl acestuia denunțătorului M. iar pe de altă parte, învederează exact că remiterea sumei de 1000 euro a avut loc la finele anului 2006 și nicidecum în anul 2005, așa cum s-a apărut inculpatul P. în faza de urmărire penală. Poziția sinceră a martorului M.N. este confirmată și de martora P.T. care îl însoțea și ea pe inculpatul P.I. în momentul în care ambii au primit banii de la martorul M. care a reliefat că evenimentul s-a produs

în toamna anului 2006. Mai mult, martora P.T. în declarația din fața curții precum și în faza de urmărire penală a învederat faptul că, a doua zi după ce au primit banii, pe când se aflau la locul de muncă, inculpatul P.I. i-a comunicat că, „are muștrări de conștiință și că are de gând să dea banii înapoi”.

Analiza sintetică și judicioasă a declarațiilor constante ale denunțatorului, a inculpaților C. și P., și a tuturor martorilor audiați în cauză, coroborate cu conținutul convorbirilor telefonice și ambientale purtate între aceștia, conduc indubitabil la concluzia că inculpatul P.I. a primit suma de 1500 euro pentru ca în calitate sa de funcționar în cadrul Primăriei J. și de membru în Comisia locală de fond funciar să procedeze cu precădere la întocmirea actelor de punere în posesie privitor la un teren de pe raza localității J. unde denunțatorul avea un interes material direct.

Această afirmație este demonstrată de atitudinea inculpatului P. care, deși nu era în relații de prietenie cu denunțatorul M., a acceptat să se întâlnească cu acesta într-un restaurant, seara și să poarte discuții legate de serviciu și de interesul funciar al denunțatorului în zona J., probleme care nu erau străine inculpatului.

Din conținutul convorbirilor înregistrate și depuse la dosar (f.111) rezultă că în cuprinsul discuției din 26 iulie 2007 dintre denunțator, martorul M. și inculpat, acesta din urmă îi precizează denunțatorului că nu își va rezolva problema „întrucât primarul nu e de acord și e tare supărat pe el”. Mai mult, cu această ocazie, inculpatul P. recunoaște tacit primirea anterioară de la denunțator a sumei de 1500 euro pentru punerea în posesie a lui L.P. pe terenul din locul numit Prodaia. Această recunoaștere a inculpatului a survenit în contextul în care denunțatorul i-a reproșat că, deși le-a plătit sume de bani, atât lui cât și inculpatului C., problema nu i s-a rezolvat, fiind tergiversată.

Este de remarcat că inculpatul P., în loc să nege primirea vreunei sume de bani pentru punerea în posesie, el admite primirea banilor, dând aprobator din cap, iar la propunerea denunțatorului de a-i restitui suma plătită, în cazul în care nu se va realiza punerea în posesie, se declară total de acord.

În acest context, trebuie precizat că apărarea inculpatului din fața curții reiterată și în concluziile scrise, în sensul că expresia „E sau ÎHÎ” a inculpatului P., nu are nici o valoare, va fi înlăturată, cu motivarea că această exprimare reprezintă un regionalism specific zonei Ardealului, care semnifică o achiesare, la afirmațiile unei altei persoane, într-o anumită problemă supusă discuției.

Împrejurarea că fiecare dintre cei doi inculpați cunoștea despre celălalt că a pretins și primit bani de la denunțator pentru punerea în posesie a lui L.P., este dovedită mai presus de orice îndoială, cu recunoașterea inculpatului P.I., consemnată în actele dosarului de urmărire penală, unde acesta precizează denunțatorului „pe onoarea mea, pe cuvântul meu de onoare, primarul mi-o zis că o luat ceva, dar crezi că mie imi spune tot?”. În conținutul aceluiași discuții cu denunțatorul, inculpatul P. recunoaște că dacă nu se va realiza punerea în posesie a lui M., acesta a pierdut cu ei bani „cu primarul 3000 și cu el 1500”. Coroborând probele administrate în faza de urmărire penală cu cele administrate nemijlocit, oral și în contradictoriu în fața instanțelor de judecată, vinovăția inculpatului P.I. este dovedită la unison, de către acestea.

Această concluzie se impune prin înlăturarea apărărilor de circumstanță și de complezență ale inculpatului P., care, nu avea nici o motivație să primească de la denunțatorul M. suma de 1500 euro în lunile noiembrie-decembrie 2006 în mod direct și prin intermediul martorului M.N., deoarece denunțatorul nu mai era titular al contractului încheiat cu tatăl inculpatului P.I., și prin urmare, nu mai avea nici o datorie față de acesta.

Din actele scrise depuse la dosar, rezultă că prețul contractului din 12 septembrie 2006 a fost de 350.000.000 lei vechi și nicidecum în euro, astfel că inculpatul P. nu a putut proba lipsa de temeinicie a acușării, respectiv, de ce banii primiți de el din partea denunțatorului erau în euro câtă vreme așa cum am arătat contractul de vânzare-cumpărare al terenului în discuție prevedea prețul în monedă românească.

De altfel, s-a dovedit în speță că tot în monedă românească a fost achitat și avansul conform susținerilor denunțatorului, constante în faza de urmărire penală și în fața instanțelor. În plus, martorul C.R.P., în fața curții, a învederat că plata prețului pentru terenul achiziționat de la părinții inculpatului P.I. a fost achitat în întregime, la data cesionării contractului.

Nu este lipsit de importanță că inculpatul P.I. nu a putut prezenta în fața organelor judiciare nici un document de plată pentru acești bani, știut fiind faptul că atunci când se întocmesc contracte, corelativ acestora se redactează și chitanțe prin care se confirmă plata sumelor cu titlu de rate sau prețul în întregime al convențiilor, tocmai pentru a se putea dovedi executarea acestora.

Dacă suma de 1500 euro reprezenta o cotă parte a prețului datorat de denunțator părinților inculpatului P., nu era normal ca inculpatul P. să-i comunice martorei Precup după încasarea sumei de 1000 euro că „are remușcări și intenționează să restituie banii”, câtă vreme aceștia reprezentau o plată datorată.

Mai mult, nesinceritatea sa este dovedită și prin faptul că acesta a fost de acord să restituie suma de 1500 euro deși după spusele sale reprezenta prețul terenului vândut de tatăl său și drept urmare, era îndreptățit la aceasta.

Pe de altă parte, calitatea inculpatului P. și atribuțiile de serviciu ale acestuia nu impuneau ca să se întâlnească cu denunțatorul într-un restaurant pentru a discuta probleme de serviciu iar pe de altă parte, conținutul înregistrărilor convorbirilor cu denunțatorul din 26 iulie 2007 au dovedit fără echivoc că acesta a recunoscut primirea sumei de 1500 de euro de la M.P., scopul primirii acesteia – punerea în posesie a martorului L.P. și nu în ultimul rând, intervenția sa insistentă pe lângă martorul L.P. în scopul determinării acestuia la vânzarea terenului în favoarea denunțatorului.

Față de conținutul probelor reliefate mai sus, este evident că nu se poate susține că totul a fost o înscenare, iar martorii sunt interesați să-l acuze pe nedrept pe inculpat.

Coroborând materialul probator existent în cauză, instanța a apreciat că participarea inculpaților C.P. și P.I. la săvârșirea faptei a fost demonstrată în ciuda poziției acestora, pe care au adoptat-o pe întreg parcursul procesului penal. Susținerea acestora că sunt victimele unei înscenări ale denunțatorului M.P. nu poate fi primită, fiind o simplă afirmație neprobată în nici un fel. Astfel, apărarea inculpatului P.I. în sensul că a refuzat să semneze procesul verbal al Comisiei locale de fond funciar din 24 noiembrie 2006, prin care se atribuia teren în favoarea martorului L.P., în tarlăua 45 Prodaia, deoarece existau depuse la Primăria J. extrase de CF a unor moștenitori ai proprietarilor tabulari pe terenul de mai sus încă din luna martie 2007, este o apărare pro cauza, care nu este justificată cu nimic. Așa cum am arătat, față de susținerea martorei A.M. secretară a Primăriei J., care a fost audiată atât în faza de urmărire penală, în fața tribunalului și în fața curții, și care a arătat constant că nu au existat depuse cereri la Consiliul local J. pentru constituirea dreptului de proprietate din partea unor persoane fizice pe terenul atribuit martorului L., întrucât așa cum rezultă din extrasele CF terenul aparținea comunei, inculpatul P.I. putea încă din faza de urmărire penală, rechizitoriul fiind întocmit abia la 20

august 2007 sau cel târziu de la audierea martorei în fața Tribunalului Cluj să depună acte scrise care să dovedească afirmațiile sale.

Este de remarcat că susținerea inculpatului P. în sensul că există o identitate perfectă între terenul denumit „Pășune la Continit” cu Prodaia, și cu terenul din tarlaua 45 și că pe acestea ar fi existat solicitări de restituire a unor suprafețe de teren de către persoane fizice încă din anul 2003, nu s-a probat prin actele scrise depuse în cadrul concluziilor scrise.

Aceste titluri de proprietate trebuie să dovedească o corespondență perfectă între cererea formulată la Primăria J. de către persoane fizice pentru reconstituirea drepturilor de proprietate cu situarea acestora în tarlaua 45 Prodaia, mai precis o suprapunere a intereselor funciare ale mai multor persoane fizice din raza comunei J. peste cele ale denunțatorului M., asupra aceluiași loc.

Ori, așa cum s-a dovedit în speță, în ședința comisiei de fond funciar din 24 noiembrie 2006, la propunerea primarului C., de a i se retroceda teren martorului L. în tarlaua 45 Prodaia, inculpatul P.I. nu a făcut nici o opoziție, refuzând abia la o săptămână să semneze procesul verbal, nemulțumit fiind de suma de 500 euro primită de la denunțator. Dacă apărarea inculpatului P. din cadrul concluziilor scrise era veridică, aceste acte trebuiau depuse din faza de urmărire penală, deoarece erau în favoarea sa, fiind emise la 4 mai 2007, iar rechizitoriul a fost întocmit la 20 august 2007.

În același sens trebuie interpretată și adeverința depusă la dosarul Curții de Apel la f.134 din cadrul concluziilor scrise, în sensul că terenul în suprafață de 28.200 mp arabil, aparținând Asociației Pășunea J., situat în tarlaua 36 parcela 1, în realitate s-ar afla amplasat în tarlaua 45, parcela 1. Si acest act, a fost întocmit la 4 mai 2007 ori, în condițiile în care faza de urmărire penală împotriva inculpatului P. era în derulare, față de apărarea pe care acesta și-a formulat-o era obligatoriu ca scriptul să fie supus cenzurii organelor de urmărire penală, sau cel târziu Tribunalului Cluj, inculpatul P.I. pe parcursul procesului penal neformulând cereri proprii în apărarea sa, în afara celor propuse în acuzare de către parchet, pe care le-a însușit.

Pentru a se putea reține ca veridică apărarea inculpatului P. din cadrul concluziilor scrise, era necesar să se dovedească o corespondență perfectă între solicitările mai multor persoane fizice din comuna J., la 24 noiembrie 2006, solicitări susținute de acte scrise și extrase de carte funciară, asupra terenului situat în tarlaua 45 Prodaia, și cererea formulată și aprobată în favoarea martorului L.P. asupra aceluiași teren.

Curtea, reapreciind materialul probator administrat în cauză, atât în faza de urmărire penală cât și în cea a cercetării judecătorești a constatat vinovăția inculpaților C.P. și P.I. în săvârșirea infracțiunii de luare de mită pentru care au fost trimiși în judecată.

Simpla afirmație a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpatul P., respectiv negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

Infracțiunea de luare de mită se săvârșește numai cu intenție directă, deoarece inculpatul își dă seama, în momentul săvârșirii faptei, că banii, sau foloasele pe care le pretinde sau le primește sau care constituie obiectul promisiunii pe care o acceptă sau nu o respinge, nu i se cuvin și, cu toate acestea, el vrea să le pretindă sau să le primească ori să accepte sau, să nu respingă, promisiunea ce i s-a făcut; în același timp, inculpatul are reprezentarea stării de pericol care se produce pentru buna desfășurare a activității de serviciu, urmare pe care o dorește.

Luarea de mită este o infracțiune instantanee, care se consumă în momentul în care funcționarul a primit, pretins, a acceptat sau nu, a respins banii, sau alte foloase necuvenite, în scopul de a nu îndeplini sau a întârzia efectuarea unui act la care era obligat potrivit îndatoririlor sale de serviciu, ori a efectuat un act contrar acestor îndatoriri.

Practica judiciară a confirmat constant acest punct de vedere, statuând repetat că atîta vreme cît infracțiunea de luare de mită se consumă în momentul acceptării de către funcționari a promisiunii unor sume de bani sau alte foloase, în scopurile arătate mai sus, este lipsit de relevanță faptul că banii sau foloasele promise, au fost date după efectuarea actului.

Așa fiind, în drept, fapta inculpatului C.P. care, în noiembrie 2006 – iulie 2007 a pretins de la denunțatorul M.P.A. suma de 18.000 euro, din care a primit efectiv 13.000 de euro în scopul de a îndeplini un act privitor la îndatoririle sale de serviciu, respectiv, de a semna punerea în posesie pentru un teren aflat pe raza comunei J. jud.Cluj, teren în care denunțatorul avea un interes financiar, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită prev.de art.254 alin.1 și 2 C.pen.coroborat cu art.7 alin.1 din Legea 78/2000.

În drept, fapta inculpatului P.I. care, în noiembrie – decembrie 2006 a pretins și primit de la denunțatorul M.P.A., în mod direct și prin intermediul făptuitorului M.N., suma de 1500 euro pentru ca, în calitatea sa de funcționar în cadrul Primăriei J. și de membru în Comisia locală de fond funciar să procedeze la întocmirea cu precădere a actelor de punere în posesie privitor la un teren de pe raza comunei unde, denunțatorul avea un interes material direct întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită, prev.de art.254 alin.1 C.pen.coroborat cu art.6 din Legea 78/2000.

În practica constantă a instanței supreme s-a hotărât că infracțiunea de luare de mită se consumă în momentul pretinderii folosului și nu în acela în care este primit, că este suficientă simpla acceptare a promisiunii făcute, fiind lipsită de relevanță împrejurarea dacă fapta a fost sau nu urmată de primirea banilor preținși sau promiși. Mai mult, inculpatul C. s-a apărât cu aceea că fapta sa ar constitui infracțiunea de primire de foloase necuvenite prev.de art.256 C.pen. Această apărare, urmează a fi înlăturată deoarece în speță s-a dovedit că funcționarul a acceptat și a pretins bani anterior îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, iar folosul l-a primit efectiv tot înainte de îndeplinirea acestora, astfel că fapta constituie infracțiunea de luare de mită și nu cea de primire de foloase necuvenite.

Ce deosebește infracțiunea de primire de foloase necuvenite de cea de luare de mită este împrejurarea că fapta este comisă după ce funcționarul a îndeplinit un act în virtutea funcției sale și la care era obligat în temeiul acesteia, iar pe de altă parte, infracțiunea este necesar să fie săvârșită fără să fi existat o înțelegere sau acceptare anterioară a unei promisiuni de foloase necuvenite. Probele dosarului au relevat însă existența unei înțelegeri, pretinderi a unor astfel de promisiuni, anterioare efectuării actului, ceea ce constituie infracțiunea de luare de mită.

Nu în ultimul rând pentru existența intenției de a primi foloase necuvenite, mai este necesară și o cerință negativă respectiv, să nu fi existat vreo înțelegere sau vreun acord prealabil cu cel de la care inculpatul primește folosul necuvenit. În speță, s-a dovedit indubitabil că inculpatul a pretins și primit de la denunțator sume de bani în scopul îndeplinirii atribuțiilor de serviciu.

În sarcina inculpatului C.P. s-a reținut în mod judicios și alin.2 al art.254 C.pen. prin rechizitoriul Parchetului. Această încadrare corespunde cerințelor legale deoarece persoana cu atribuții privind conducerea și controlul unei activități, când primește foloase pentru îndeplinirea nemijlocită a acestora, este subiect activ al

infrațiunii de luare de mită. Prin acte privitoare la îndatoririle de serviciu ale funcționarului, se înțeleg și actele care, în mod obișnuit, sunt de atribuția directă a altui funcționar, dar pe care persoana cu funcție de conducere, cum este primarul, le poate efectua și în mod nemijlocit. În practica judiciară, s-a stabilit că prin funcționari cu atribuții de control în sensul art.254 alin.2 C.pen.trebuie înțelese acele persoane care analizează sau verifică permanent sau temporar ori urmăresc desfășurarea corectă a sarcinilor de serviciu de către un alt funcționar. Această noțiune definește o activitate complexă de verificare și analiză a unei activități, în vederea urmăririi evoluției acesteia și propunerii sau luării de eventuale măsuri de remediere, nu doar surprinderea, constatarea ori împiedicarea unor acte de nerespectare a regulilor impuse de bunul mers al serviciului într-o unitate.

Astfel, Primarul prin prisma legii privind administrația publică locală, este șeful acesteia și răspunde în fața Consiliului local de buna funcționare a acestuia ceea ce atrage încadrarea juridică a faptei sale în prevederile art.254 alin.1 și 2 C.pen.rap.la art.7 alin.1 din Legea 78/2000.

Apărătorul inculpatului C.P. a apreciat că se impune schimbarea încadrării juridice a faptei din infrațiunea de luare de mită în formă continuată în două infrațiuni de luare de mită și o infrațiune de primire de foloase necuvenite, comise în forma concursului real.

Cu privire la această solicitare este de remarcat că prin rechizitoriul DNA Cluj inculpatul C.P. nu a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infrațiunii de luare de mită în formă continuată. În speță, curtea reține că deși sumele de bani pretinse și primite de inculpatul C. au fost predate și primite în mai multe tranșe, pe o perioadă mai mare de timp, în cauză, nu s-a reținut caracterul continuat al faptei. Aceasta deoarece, în cazul infrațiunii de luare de mită, legiuitorul a pus pe același plan activități care constituie un început de executare cu fapta în formă consumată. Infrațiunea de luare de mită se consumă în momentul săvârșirii acțiunii sau inacțiunii incriminate, adică în momentul pretinderii sau al acceptării sau nerespingerii promisiunii de foloase necuvenite. Orice activitate ulterioară momentului consumării nu are nici o influență asupra existenței infrațiunii sau caracterului unitar al acesteia. Împrejurarea că banii au fost primiți cu mai multe ocazii, suma pretinsă și promisă nefiind precizată în totalitate la momentul inițial, însă viza același scop urmărit, atât de mituitor cât și de către cel mituit, respectiv, aceleași atribuții de serviciu ale inculpatului, nu este de natură să afecteze unitatea infrațională, deci, nu-i conferă faptei penale caracterul de infrațiune continuată.

Formularea unei asemenea apărări în favoarea inculpatului C. ar duce la o agravare a sancționării sale deoarece chiar dacă ar fi fost trimis în judecată pentru o infrațiune continuată, prin înlăturarea unității infraționale și înlocuirea ei cu o pluralitate de fapte, s-ar ajunge la aplicarea mai multor pedepse în loc de una singură, ceea ce nu este cazul.

La dozarea și individualizarea pedepselor aplicate inculpaților, curtea a reținut că, în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu, funcționarii publici sau orice alt funcționar, nu trebuie să fie influențați de interese materiale, de obținerea unor foloase ce nu li se cuvin. Ei sunt ținuți să-și îndeplinească atribuțiile în mod corect, să nu le practice, să nu facă din exercitarea lor o sursă de venituri ilicite. Efectuarea oricăror acte care intră în competența lor nu trebuie să fie determinate de asemenea mobiluri, ci numai de grija îndeplinirii corecte a îndatoririlor de serviciu și a respectării legalității. Faptele de venalitate ale funcționarilor publici precum și ale celorlalți funcționari aduc o gravă atingere activității de serviciu, ca și intereselor personale.

Potrivit art.72 din C.pen. la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră, el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de individualizare a pedepsei înseamnă, consacrară explicită a principiului individualizării sancțiunii, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care îi sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Se constată că inculpatul C.P., în perioada anterioară comiterii faptelor a desfășurat o muncă de răspundere, în care s-a implicat pentru rezolvarea problemelor dificile cu care s-a confruntat în mediul rural.

Inculpatul nu posedă antecedente penale, este în vârstă de 65 de ani, și suferă de diabet zaharat insulinodependent tip II, și hipertensiune arterială.

În privința inculpatului P.I. se reține că este în vârstă de 54 de ani, nu posedă antecedente penale, este căsătorit, are studii superioare, fiind caracterizat pozitiv de membrii comunității în care și-a desfășurat activitatea.

Deși Tribunalul Cluj în privința inculpatului C.P. a stabilit în mod corect vinovăția acestuia, pedeapsa aplicată nu reflectă pericolul social sporit al faptei și făptuitorului apărând ca netemeinică, alături de modul de individualizare al executării ei.

În privința ambilor inculpați s-a reținut pericolul social sporit al faptelor deduse judecării, rezultat din modul concret în care s-au săvârșit infracțiunile de faptul că acesta a fost pus în evidență de calitatea făptuitorilor, de reprezentanți ai unei instituții publice, calitate în care, au condiționat îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, de plata unor sume de bani.

Raportat și la valoarea bunurilor ce au format obiectul mitei curtea a apreciat că o pedeapsă de 5 ani închisoare, ca sancțiune principală și 2 ani interzicerea drepturilor prev.de art.64 lit.a,b C.pen., ca pedeapsă complementară, prin privare de libertate, va contribui la reeducarea inculpatului C.P. și la resocializarea sa pozitivă, viitoare.

Pe cale de consecință, s-a înlăturat din hotărâre disp.art.86/1 și art.86/3 C.pen. privind suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În privința inculpatului P., curtea a reținut că prezumția de nevinovăție fiind înfrântă prin prisma probelor existente la dosar, și raportat la criteriile enunțate mai sus, s-a aplicat o pedeapsă situată la minimum special prevăzut de lege de 3 ani închisoare, iar ca pedeapsă complementară s-a stabilit o sancțiune de 1 an ce vizează interzicerea drepturilor prev.de art.64 lit.a și b C.pen., pedeapsa principală urmând a fi executată prin privare de libertate.

Curtea, în baza art.71 C.pen. a interzis inculpaților exercitarea drepturilor prev.de art.64 lit.a, b și c C.pen. de la rămânerea definitivă a hotărârii și până la terminarea executării pedepselor.

În privința pedepselor accesorii respectiv a interzicerii dreptului de a alege, curtea a apreciat că acesta a fost corect aplicat deoarece în cauză inculpații au comis infracțiuni care aduc atingere unor activități de interes public, mai exact activității de serviciu.

Prin urmare, este proporțională și justificată măsura interzicerii drepturilor lor electorale de către instanță pe durata executării pedepsei.

Prin aplicarea în acest mod a pedepsei accesorii s-a respectat un procedeu rezonabil care este și în acord cu decizia CEDO din cauza Hirst contra Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, care impune ca aplicarea pedepsei accesorii a interzicerii drepturilor electorale să fie realizată numai în baza hotărârii definitive a instanței, după ce în prealabil această pedeapsă accesorie este pusă în discuție în fiecare caz în contradictoriu și după examinarea împrejurării dacă interdicția respectă principiul proporționalității.

Interzicerea drepturilor de la lit.c a art.64 C.pen. în privința ambilor inculpați s-a impus datorită împrejurării că aceștia au săvârșit infracțiunile, folosindu-se de funcția (primarul) sau profesia pe care au avut-o.

Dispoziția instanței de fond vizând confiscarea sumei de 10.000 euro ce a făcut obiectul infracțiunii de luare de mită comisă de inculpatul C.P. este nelegală prin prisma disp.art.254 alin.3 C.pen.rap.la art.19 din Legea 78/2000.

În legătură cu posibilitatea procurorului de a declara apel în latura civilă a cauzei, curtea reține că restrângerea dreptului de apel al procurorului în latura civilă a fost declarată neconstituțională prin decizia nr.190 din 26 februarie 2008 a Curții Constituționale. Prin urmare, dreptul procurorului de a promova apel în latura civilă este perfect admisibil în toate cazurile, dacă apreciază că este necesar pentru apărarea ordinii de drept ori a drepturilor și libertăților cetățenești.

Natura juridică a dispozițiilor prev.de art.254 alin.3 C.pen.se completează cu disp.art.118 C.pen.care constituie sediul materiei; ori potrivit art.118 lit.d din C.pen., lucrurile dobândite în mod vădit prin săvârșirea infracțiunii sunt supuse confiscării speciale numai dacă nu sunt restituite denunțatorului și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acestuia.

În speță, pentru prinderea în flagrant delict a inculpatului C.P. care a pretins mită, denunțatorul a pus la dispoziția organelor de poliție suma de 10.000 euro. În mod greșit, însă, Tribunalul Cluj a dispus confiscarea de la inculpatul C. a sumei care a constituit obiectul luării de mită, deși această sumă fusese restituită denunțatorului conform procesului verbal din data de 27 iulie 2007.

Nu în ultimul rând, este de remarcat că în speță au incidență dispozițiile legii speciale, ale art.19 din Legea 78/2000 care prevăd că aceste sume ce au făcut obiectul infracțiunii de luare de mită se restituie denunțatorului dacă acesta a solicitat acest fapt, sesizarea organelor judiciare fiind realizată tocmai de către denunțator.

Pe cale de consecință, se va înlătura din hotărâre dispoziția vizând confiscarea sumei de 10.000 euro.

În fața curții, denunțatorul a solicitat ca și numita P.T. să fie obligată să-i restituie suma de 1500 euro alături de ceilalți inculpați la care să se calculeze și dobânzile legale. Această solicitare nu are suport legal pentru că P.T. nu a fost trimisă în judecată, pentru infracțiunea de luare de mită, obiectul judecății limitându-se conform art.317 C.proc.pen.la fapta și persoana arătată în actul de sesizare al instanței.

Pe de altă parte, denunțatorul nu a declarat apel în prezenta cauză și nici nu a solicitat în fața instanței de fond acordarea dobânzilor la sumele ce au făcut obiectul infracțiunii, astfel că această pretindere este tardivă și totodată lipsită de calitate procesuală.

Mai mult, este greșit a se considera că denunțatorul are calitatea de persoană vătămată în prezenta speță, formulă greșit reținută de Tribunalul Cluj deoarece persoanele care după ce au dat mită inculpaților, au denunțat fapta în condițiile art.254 alin.3 C.pen.rap.la art.19 din Legea 78/2000 nu se poate statua că au, în procesul pornit împotriva funcționarului mituit, vreo calitate, deoarece atâta vreme cât au comis, la rândul lor, o faptă penală – pentru care însă beneficiază de impunitatea prevăzută de textul susmenționat – nu se poate considera că au suferit vreo vătămare prin infracțiunea comisă de inculpați; ele vor figura în proces în calitate de martori.

Așa fiind, cererea denunțatorului din fața curții nu poate fi onorată.

Raportat la conținutul disp.art.19 din Legea 78/2000 corelativ soluției de condamnare a inculpatului P., acesta a fost obligat să restituie denunțatorului M.P.A. suma de 1500 euro ce a făcut obiectul infracțiunii sau echivalentul în lei la cursul BNR din ziua plății efective.

Deoarece, în cazul infracțiunilor prevăzute în Legea 78/2000 luarea măsurilor asiguratorii asupra bunurilor inculpaților este obligatorie, iar organul de urmărire penală s-a conformat acestei dispoziții legale, curtea în baza art.20 din aceeași lege a menținut măsura sechestrului asigurator, aplicată prin ordonanța din data de 13 august 2007 a DNA – Serviciul Teritorial Cluj în dos.nr.68/P/2007, asupra unui depozit bancar cu nr.de cont RO 50BRDE130SV22882271300 deschis la Banca Română pentru Dezvoltare – Groupe Societe Generale pe numele inculpatului P.I., pentru suma de 1500 euro.

Ca efect al soluției de condamnare, în primă instanță de către curte conform art.191 C.proc.pen. inculpatul P.I. a fost obligat să achite suma de 5000 lei cheltuieli judiciare în favoarea statului.

S-au menținut ca legale și temeinice dispozițiile hotărârii prime instanțe vizând aplicarea art.88 C.pen.în privința inculpatului C., a obligației de restituire stabilită în sarcina inculpatului C. către denunțator a sumei de 3000 euro sau echivalentul în lei din ziua plății precum și măsurile asiguratorii luate și cele vizând plata cheltuielilor judiciare către stat.

Întrucât în favoarea inculpatului C., Tribunalul Cluj la data de 17 ianuarie 2008 a luat măsura preventivă a obligării de a nu părăsi localitatea, conform art.145¹ alin.1 C.proc.pen., măsură definitivă prin decizia penală 60 din 24 ianuarie 2008 a Curții de Apel Cluj, s-a menținut această măsură până la rămânerea definitivă a hotărârii.

În baza art.192 pct.3 alin.3 C.proc.pen. cheltuielile judiciare în apelul parchetului au rămas în sarcina statului în sarcina statului.

Pentru motivele ce preced, pe larg dezvoltate în considerentele deciziei, curtea a admis ca fondat în baza art.379 pct.2 lit.a C.proc.pen. apelul declarat de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Cluj, împotriva sentinței penale nr.217 din 17 aprilie 2008 a Tribunalului Cluj privindu-i pe inculpații C.P. și P.I., sentință care s-a desființat sub aspectul laturii penale și civile.

Motivele de apel formulate de inculpatul C.P., au fost tratate pe larg cu ocazia dezvoltării și analizării căii de atac promovate de DNA – Serviciul Teritorial Cluj, astfel că ele nu au mai fost reiterate, apărând de la sine înțeles că stabilită fiind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii de luare de mită, individualizată fiind

sanctiunea la 5 ani inchisoare prin privare de libertate, nu se poate primi apărarea inculpatului de a fi achitat în baza art.10 lit.a și d rap.la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen. și nici de a se dispune în subsidiar suspendarea condiționată a executării pedepsei, conform art.81 C.pen.

Pe cale de consecință, sa- respins ca nefondat apelul inculpatului C.P. împotriva aceleiași sentințe conform art.379 pct.1 lit.b C.proc.pen.

Văzând disp.art.192 alin.2 C.proc.pen. inculpatul a fost obligat să achite statului suma de 2000 lei cheltuieli judiciare.

B. RECUSURI

1. HOTĂRÂRE DE DECLINARE A COMPETENȚEI. RECUS. INADMISIBILITATE.

Deși hotărârea de declinare a tribunalului a fost pronunțată cu drept de recurs, condiții în care inculpatul a exercitat această cale de atac, recursul este inadmisibil deoarece potrivit art.42 alin.4 C.proc.pen. sentința de declinare a competenței nu este supusă nici apelelului și nici recursului.

DECIZIA PENALĂ NR. 258/R/28.04.2009

Judecătoria Turda prin sentința penală nr.346 din 26 noiembrie 2008 , în în baza art. 11 pct. 2 lit. a- art. 10 lit. b¹ C.proc.pen. , cu referire la art. 18¹ C.pen. a achitat **inculpatul T.V.S.**, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 87 alin. 1 din OUG 195/2002 republicata si cu modificările ulterioare (fost art. 79 alin. 1 din OUG 195/2002).

În baza art. 91 C.pen. i-a fost aplicată inculpatului sanctiunea amenzii administrative in cuantum de 300 lei.

În baza art. 192 alin. 1 pct. 1 lit. d C.proc.pen. a fost obligat inculpatul la plata in favoarea statului a sumei de 300 lei cheltuieli judiciare.

Pentru a pronunța această hotărâre prima instanță a reținut în fapt următoarele:

În seara zilei de 24.02.2006, inculpatul a consumat un număr de mai multe beri alcoolice la un local din Câmpia Turzii, str. A. Vlaicu, in compania martorului A.A.V., care se întorsese recent din Austria.

În jurul orelor 23.30 inculpatul si martorul A.A.V. au părăsit localul, cel din urma aflându-se la volanul autoturismului proprietatea inculpatului si oferindu-se să îl duca până acasă. În acest scop, martorul, A.A.V., care nu consumase băuturi alcoolice, s-a urcat la , volanul autoturismului marca Dacia 1300, iar inculpatul a ocupat locul din dreapta fata. Înainte de a ajunge la locuința inculpatului, martorul A.A.V. s-a oprit acasă la martorul J.I., asigurându-l pe inculpat ca vizita nu va dura mult si ca își vor continua deplasarea in maniera convenită (cu martorul la volan). Întrucât vizita martorului A.A.V., la prietenul acestuia J.I. s-a prelungit, iar până la locuința inculpatului mai era o distanță scurtă (de 50-60 m), acesta sa hotărât sa se deplaseze singur pana la domiciliu, conducând autoturismul pe drumurile publice.

După ce a parcurs aproximativ jumătate din distanta rămasa pana la domiciliu, inculpatul a fost oprit de organele de politie, testat cu aparatul" etilotest" in prezența martorilor asistenți M.M. si R.I. (reieșind o valoare de 0,65 mg/l alcool pur in aerul

expirat) și ulterior condus la Spitalul Municipal Câmpia Turzii în vederea recoltării probelor biologice, reieșind o alcoolemie de 1,60 g/%o la prima testare și respectiv 1,40 g/%o la a doua testare (f.12 u.p.). Potrivit Buletinului de examinare clinică însoțitor al recoltării probelor biologice în vederea determinării gradului de intoxicație etilică, inculpatul nu părea sub influența băuturilor alcoolice, având vorbirea clară, comportare ordonată, comportament orientat în timp și spațiu, atenția concentrată și judecata coerentă.

În drept, instanța de *fond* a reținut că fapta inculpatului T.V.S. de a conduce autoturismul pe drumurile publice în Municipiul Câmpia Turzii, având o alcoolemie de 1,60 g o/00 la prima probă și respectiv 1,40 g %o la cea de-a doua probă, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. și ped. de art. 87 alin.1 O.U.G. nr. 195/2002 republicată, (art. 79 alin. 1 din OUG 195/2002 în vechea numerotare, fără ca în cauză să se pună problema legii penale mai favorabile, întrucât condițiile de incriminare și limitele de pedeapsă sunt aceleași).

Față de circumstanțele săvârșirii faptei (la o oră înaintată, fără trafic intens, inculpatul conducând autoturismul pe o distanță scurtă, de mai puțin de 100 m, după ce în prealabil se înțeleșese cu martorul A.A.V. să îl ducă până acasă), de împrejurarea că fapta săvârșită nu a avut urmări materiale, de persoana și conduita inculpatului care nu este cunoscut cu antecedente penale, a recunoscut săvârșirea faptei descriind circumstanțele care au condus la încălcarea normelor penale, instanța de fond a apreciat că fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni.

Instanța de fond a înlăturat susținerile reprezentantului Ministerului Public în sensul că fiind o infracțiune de pericol, fapta de conducere pe drumurile publice având în sânge o îmbibație alcoolică peste limita legală prezintă "pericolul social al unei infracțiuni.

Aceasta întrucât potrivit art. 17 alin. 1 C.pen., una din trăsăturile esențiale ale infracțiunii este aceea de a prezenta pericol social, în sensul art. 18 C.pen.

S-a reținut că în doctrina penală se face distincție între pericolul social generic (care este apreciat de legiuitor prin incriminarea faptei - fiind pericolul social avut în vedere de reprezentantul Ministerului Public în cuvântul din dezbateri) și pericolul social concret al faptei săvârșite, evidențiat prin modul și mijloacele de săvârșire a faptei, scopul urmărit, împrejurările în care fapta a fost comisă, urmarea produsă sau care s-ar fi putut produce, persoana și conduita făptuitorului, astfel cum prevăd dispozițiile art. 18 ind. 1 alin. 2 C.pen.

Deși este adevărat că infracțiunile la legea circulației au un grad de pericol social abstract sporit, față de prevederile exprese ale art. 18 și 18 ind. 1 C.pen., s-a reținut că instanța nu se poate raporta exclusiv la considerente de ordin general, fără a proceda la un examen detaliat al faptei deduse judecății sub toate circumstanțele sale.

Apreciind că față de circumstanțele reale și personale ale săvârșirii faptei, acesta este în mod vădit lipsită de importanță, aducând o atingere minimă valorii sociale ocrotite, în baza art. 11 pct. 2 lit. a art. 10 lit. b ind. 1 C.proc.pen., cu referire la art. 18¹ C.pen. instanța de fond a dispus achitarea inculpatului T.V.S. de sub învinuirea de săvârșire a infracțiunii prevăzute de art. 87 alin. 1 din OUG 195/2002 republicată și cu modificările ulterioare (fost art. 79 alin. 1 din OUG 195/2002).

În baza art. 91 C.pen. a aplicat inculpatului sancțiunea amenzii administrative în cuantum de 300 lei.

În baza art. 192 alin. 1 pct. 1 lit. d C.proc.pen. a obligat inculpatul la plata în favoarea statului a sumei de 300 lei cheltuieli judiciare.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel în termen legal Parchetul de pe lângă Judecătoria Turda, apel admis în baza art.379 pct.2 lit.b teza finală C.proc.pen. prin

decizia penală nr.46 din 2 martie 2009 a Tribunalului Cluj și, pronunțându-se o nouă hotărâre, în baza disp.Legii 79/2007 s-a trimis cauza spre competență soluționare Curții de Apel Cluj.

Decizia Tribunalului Cluj a fost atacată cu recurs de către inculpatul T.V.S., recurs ce a fost respins ca inadmisibil pentru următoarele considerente:

În conformitate cu dispozițiile art.28¹ pct.1 lit.b C.proc.pen.Curtea de Apel este competentă să judece, între altele, infracțiunile săvârșite de avocați.

Din examinarea textului se constată că această competență a fost consacrată legislativ în considerarea calității de avocat, profesie care, potrivit art.1 din Legea nr.51/1995, se exercită numai de avocații înscrși în tabloul Baroului din care fac parte, barou component al Uniunii Naționale a Barourilor din România.

Ca atare, în situația în care o asemenea persoană săvârșește o infracțiune, competența de efectuare a urmăririi penale revine Parchetului de pe lângă Curtea de Apel, iar cea de judecată, acelei curți, avându-se în vedere și celelalte condiții prevăzute de lege.

Potrivit art.197 alin.2 și 3 C.proc.pen., dispozițiile referitoare la competența după materie și după calitatea persoanei sunt prevăzute sub sancțiunea nulității, care nu poate fi înlăturată în nici un mod și poate fi invocată în orice stare a procesului, luându-se în considerare chiar din oficiu.

Pe de altă parte, conform art.385⁹ alin.1 pct.1 din același cod, hotărârile sunt supuse casării în cazul când nu au fost respectate dispozițiile privind competența după materie sau după calitatea persoanei.

Examinând actele dosarului, se constată că inculpatul T.V.S., avocat în Baroul Cluj, a fost trimis în judecată de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Turda, iar Judecătoria Turda prin sentința penală nr.386 din 6 iunie 2007, l-a condamnat pentru infracțiunea la legea circulației incriminată de art.79 alin.1 din OUG 195/2002 la o pedeapsă de 6 luni închisoare.

Soluția judecătoriei a fost apelată de către inculpat iar prin decizia penală 376 din 19 noiembrie 2007 Tribunalul Cluj a admis apelul inculpatului și a dispus rejudecarea cauzei de către Judecătoria Turda, cu încălcarea normelor de competență materială.

În urma rejudecării cauzei de către instanța de fond, s-a pronunțat sentința penală 346 din 26 noiembrie 2008 prin care inculpatul a fost achitat în baza art.10 lit.b¹, art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen.rap.la art.18¹ C.pen.

Această sentință a fost atacată cu apel de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Turda, iar Tribunalul Cluj prin decizia penală 46 din 2 martie 2009, a admis apelul parchetului și a declinat competența de soluționare a cauzei privindu-l pe inculpat în favoarea Curții de Apel Cluj, considerând că sunt incidente dispoz.Legii 79/2007.

Hotărârea de declinare a tribunalului a fost pronunțată însă cu drept de recurs, condiții în care inculpatul a recurs-o.

Potrivit art.42 alin.4 C.proc.pen.curtea a reținut că hotărârea de declinare a competenței nu este supusă apelelului și nici recursului, astfel că, prezentul recurs apare ca inadmisibil și a fost respins ca atare în baza art.385¹⁵ pct.1 lit.a C.proc.pen.

Față de considerentele ce preced, constatând că hotărârile instanțelor de fond au fost pronunțate cu încălcarea dispozițiilor legale referitoare la competența după materie și după calitatea persoanei, Curtea de Apel Cluj a procedat la repartizarea aleatorie a dosarului pentru ca în conformitate cu dispozițiile art.28¹ pct.1 lit.b C.proc.pen., Curtea să judece, ca și cauză directă, prezentul dosar vizându-l pe avocatul T.S.V. din cadrul Baroului Cluj, cu observația că urmărirea penală a fost efectuată în cauză de Parchetul de pe lângă Judecătoria Turda, organ necompetent.

Văzând disp.art.192 alin.2 și 189 C.proc.pen. s-a dispus ca inculpatul să achite statului 300 lei cheltuieli judiciare, din care 200 lei reprezintă onorar apărător oficiu.

2. ARESTARE PREVENTIVĂ. TERMEN REZONABIL. CRITERII.

Potrivit practicii Curții Europene a Drepturilor Omului, "criteriile după care se apreciază termenul rezonabil al unei proceduri penale" sunt similare cu cele referitoare și la procedurile din materie civilă, adică: complexitatea cauzei, comportamentul inculpatului și comportamentul autorităților competente.(decizia CEDO din 31 martie 1998 paragraf 97 citat de Corneliu Bârsan).

Curtea de Apel Cluj a apreciat că soluția Tribunalului Cluj este temeinică și legală, fiind în concordanță cu hotărârile CEDO (hotărârea din 31 iulie 2000 Jecius v.Lituania; hotărârea Kudla v.Polonia din 26 octombrie 2000 și hotărârea Labita v.Italia din 6 aprilie 2000) prin care s-a decis că nu a fost încălcat art.5 paragraf 3 din Convenție în ceea ce privește durata detenției preventive.

Conform jurisprudenței CEDO, aspectul privind caracterul rezonabil al unei perioade de detenție nu poate fi apreciat în abstract. Caracterul rezonabil al detenției unei persoane trebuie evaluat de la caz la caz, în funcție de trăsăturile specifice ale acestuia. Menținerea stării de detenție preventivă poate fi justificată într-un caz concret, numai dacă există indicii precise în sensul unei necesități reale și de interes public care, în pofida prezumției de nevinovăție, prevalează asupra regulilor privind libertatea individuală (a se vedea hotărârea W.v.Elveția din 26 ianuarie 1993).

Persistența unei suspiciuni rezonabile că persoana arestată a comis o infracțiune este o condiție sine qua non pentru legalitatea menținerii stării de detenție, fiind necesară o "diligență specială" a autorităților naționale competente în conducerea procedurilor (hotărârea Contrada v.Italia din 24 august 1988 și hotărârea I.A.v.Franța din 23 septembrie 1998).

Având în vedere pericolul social concret al faptelor comise de inculpați, de impactul negativ produs asupra ordinii sociale, de multitudinea părților implicate în cauză, care denotă o amploare deosebită a activității infracționale, în pofida poziției sincere avută de inculpați, nu a fost încălcat art.5 paragraf 3 din Convenție în ceea ce privește durata detenției preventive și se impune cercetarea lor, în continuare, în stare de arest.

DECIZIA PENALĂ NR. 210/R/07.04.2009

Tribunalul Cluj prin încheierea penală din 24 martie 2009 a respins ca nefondate cererile de liberare provizorie sub control judiciar, formulate în baza art.160 ind.1, art.160 ind.2 C.proc.pen. de inculpații V.P. și I.M.D., ambii deținuți în Penitenciarul Gherla.

În temeiul art.300/2 rap.la art.160/b C.proc.pen., s-a menținut starea de arest a inculpaților V.P. și I.M.D..

În temeiul art.192 al.2 C.proc.pen s-au obligat inculpații V.P. și I.M.D. să platească suma de câte 100 lei fiecare, cheltuieli judiciare statului.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin încheierea penală nr.29/C/2008, a Tribunalului Cluj, s-a dispus arestarea preventivă a inculpaților V.P., cercetat și trimis în judecată pentru comiterea infracțiunilor de abuz în serviciu cu creere de avantaj patrimonial, prev. de art.13² din Legea 78/2000 modificată, cu referire la art.248 și art.248¹ C. pen cu aplicarea art. 41

alin.2 C.pen.(16 acte materiale), luare de mită în formă continuată, prev. de art.254 alin.1 C.pen., rap. la art.6 din Legea 78/2000 modific. cu aplic art. 41 alin2 Cod pen(12 acte materiale) și fals în înscrisuri sub semnătură privată, prev.de art.290 C.pen. rap. la art.17 lit.c din Legea 78/2000 modif., cu aplic art.41 alin2 C.pen.(9 acte materiale), faptele fiind comise în condițiile concursului real de infracțiuni, prev. de art.33 C.pen. și I.M.D. cercetat și trimis în judecată pentru comiterea infracțiunilor de trafic de influență, prev. de art. 257 C.pen. rap. la art.6 din Legea 78/2000 modif., cu aplic. art.41 alin 2 C. pen. și dare de mită în formă continuată prev. de art.255 alin.1 C. pen. rap. la art 6 din Legea 78/2000, cu aplic. art.41 alin2 C. pen., faptele comise în condițiile concursului real de infracțiuni prev. de art.33 lit.a C.pen..

Măsura a fost prelungită prin încheierea penală nr.33/C/2008 pronunțată în dosarul nr.2435/117/2008 al Tribunalului Cluj, pe o durată de 30 de zile.

Prin Rechizitoriul Parchetului de pe lângă ÎCCJ-DNA Cluj, nr. nr.43/P/2008, din data de 07 iulie 2008 cei doi inculpați au fost trimiși în judecată împreună cu alți inculpați.

Prin încheierea penală f.nr. din 10.07.2008 instanța, în temeiul art. 300¹ C.proc.pen. raportat la art.160^b C.proc.pen. a constatat că măsura arestării preventive luată față de inculpatul V.P. și I.M.D. este legală și temeinică și a menținut starea de arest a celor doi inculpați, iar la termenele ulterioare, verificându-se în temeiul art.300/2, rap. la art.160 lit.b C.proc.pen. măsura arestului preventiv a inculpaților V.P. și I.M.D. s-a apreciat din actele dosarului, declarațiile martorilor, mijloacele materiale de probă, și nu în ultimul rând declarațiile inculpaților, că există indicii că s-au comis fapte prevăzute de legea penală, aceste probe conducând la presupunerea rezonabilă că inculpații V.P. și I.M.D. au comis respectivele fapte.

Inculpații V.P. și I.M.D. au mai solicitat și la alte termene liberarea provizorie sub control judiciar, instanța respingându-le ca nefondate cererile.

Din punct de vedere formal, cererile de liberare provizorie sub control judiciar, formulate de inculpatul V.P. și I.M.D. îndeplinesc condițiile prevăzute de lege în această materie, însă din punct de vedere al problemelor de fond privitoare la măsura arestului preventiv luată față de inculpați, așa cum s-a arătat și la termenele anterioare, instanța a apreciat că aceștia nu pot fi lăsați în stare de libertate.

Cu toate că faza de cercetare judecătorească a fost finalizată, în cauză s-a stabilit un nou termen de judecată, doar pentru a da posibilitatea apărătorului titular al inculpatului I.M.D. de a pune concluzii pe fond.

Inculpații V.P. și I.M.D. se consideră nevinovați, inculpatul V.P. consideră că este judecat doar pentru faptul că a fost polițist, iar inculpatul I.M.D. arătând că nu avea cunoștință de faptul că inculpatul V.P. a încălcat legea, iar prin activitatea sa nu consideră că ar fi comis vreo infracțiune, că a ajuns să plătească cu vârf și indesat din cauza unui polițist care l-a înșelat și care i-a garantat că totul se face legal, că nu poate fi complicele inculpatului V.P., care și-a început activitatea infracțională cu mult timp în urmă.

Firma condusă de inculpatul I.M.D. se ocupa de înmatricularea autovehiculelor de multă vreme, și acest inculpat știa prea bine că nu există taxe diferențiate în funcție de calitatea persoanei, iar inculpatul V.P. lucra în perioada respectivă la serviciul înmatriculării, astfel că el cunoștea faptul inexistenței diferențiate a taxei de primă înmatriculare, în funcție de calitatea persoanei care achită taxa.

Este adevărat că măsura arestării preventive nu trebuie să se transforme în pedeapsă și că orice cauză trebuie să fie soluționată într-un termen rezonabil, și tocmai pentru aceste considerente legiuitorul a prevăzut că în faza de urmărire penală, durata totală a arestării preventive nu poate să depășească 180 de zile iar în

faza de judecată această măsură încetează de drept când a fost atins jumătatea maximului pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea care face obiectul învinuirii.

După cum se poate observa, nici legiuitorul nu a stabilit un anumit termen care se poate considera ca fiind termen rezonabil, a stabilit doar limitele maxime care nu pot fi depășite, rezonabilitatea termenului urmând să fie apreciată în funcție de complexitatea fiecărei cauze, iar cauza inculpaților V.P. și I.M.D, se încadrează în rândul cauzelor complexe.

Instanța, având în vedere infracțiunile de corupție pentru care inculpații au fost trimiși în judecată, modalitatea de comitere și rezonanța unor fapte de acest gen, pedepsele prevăzute de legiuitor pentru faptele respective, precum și persoana inculpaților, nu apreciază că termenul scurs de la luarea măsurii arestării preventive de cca. 10 luni, ar fi atins punctul critic al termenului rezonabil de soluționare a cauzei și ca urmare, inculpații să fie cercetați în stare de libertate, mai ales că la termenul din luna aprilie se va soluționa pe fond cauza, așa cum s-a arătat mai sus, cercetarea judecătorească fiind finalizată, termenul acordându-se la solicitarea apărătorilor inculpaților I.M.D. și L.

Cât privește pericolul concret pentru ordinea publică pe care l-ar reprezenta lăsarea în libertate a celor doi inculpați (V.P. și I.M.D.), s-a arătat că pericolul concret pentru ordinea publică trebuie înțeles ca o reacție colectivă față de anumite stări de lucruri, reacție care ar produce perturbații la nivelul disciplinei publice, al respectului față de lege, stimulând temerea colectivă că împotriva unor fapte periculoase, organele de stat nu acționează cu fermitate, că legea nu este aplicată cu hotărâre atunci când sunt vizate persoane ce și-au desfășurat activitatea în instituții importante ale statului care prin atribuțiile ce le revin trebuie să depisteze și să cerceteze persoanele care încalcă legea.

Starea de pericol pentru ordinea publică, spre deosebire de pericolul social concret al faptei respective, presupune o rezonanță a acelei fapte, o afectare a echilibrului social firesc, o anumită stare de indignare, de dezaprobare publică, o anumită stare de insecuritate socială, iar fapte ca acelea pentru care sunt trimiși în judecată inculpații V.P. și I.M.D. intrunesc toate elementele menționate mai sus, mai ales că pe lângă prejudiciul foarte mare cauzat de inculpați prin activitatea lor infracțională, au lăsat să se înțeleagă că cei care se asociază cu persoane din instituțiile statului reușesc să eludeze legea, aspecte de care instanța nu poate face abstracție atunci când are în vedere pericolul social concret pe care-l poate prezenta pentru societate, lăsarea în libertate a inculpaților V.P. și I.M.D..

La dosar există indicii ca inculpații au săvârșit faptele pentru care au fost cercetați și trimiși în judecată, iar lăsarea în libertate prezintă pericol concret pentru ordinea publică, punerea lor în libertate ar reprezenta o incurajare a săvârșirii unor fapte similare, de către persoane care au aceasta tendință, văzând lipsa de fermitate a justiției față de cei banuiți ca autori a unor astfel de fapte, ar crea chiar o stare de insecuritate în rândul cetățenilor, chiar dacă o parte din colegii inculpatului Vălean audiați ca martori, au declarat că nu s-ar simți lezați dacă inculpatul ar fi lăsat în libertate.

Subzistând temeiurile avute în vedere la luarea și menținerea măsurii arestului preventiv și neexistând temeiuri noi care să justifice punerea în libertate a inculpaților, pentru o mai bună desfășurare a procesului penal apreciind că în cauză este prezent temeiul arestării prev. de art.148 lit.f din C.pr. pen., și existând probe certe că lăsarea inculpaților V.P. și I.M.D. în libertate prezintă pericol concret pentru ordinea publică, Tribunalul Cluj a menținut această măsură și a respins cererile acestora de liberare provizorie sub control judiciar.

Împotriva acestei încheieri au formulat recurs inculpații V.P. și I.M.D., solicitând casarea acesteia ca netemeinică și nelegală întrucât deși toate condițiile prev. de lege sunt îndeplinite în cauză, instanța de fond în mod nelegal le-a respins cererea. Recursul a fost promovat raportat la situația lor personală, ambii fiind la prima confruntare cu legea penală, având o atitudine sinceră, colaborând cu organele de anchetă.

Analizând încheierea atacată pe baza actelor și lucrărilor dosarului, Curtea a apreciat că recursul inculpaților este nefondat.

Astfel, într-adevăr, formal toate condițiile prev. de art.160² C.proc.pen. privind liberarea provizorie sub control judiciar, sunt îndeplinite în cauză.

Însă potrivit art.160^{2a}, 160⁶ – 160⁸ C.proc.pen. instanța admite o asemenea cerere când constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege și cererea este întemeiată.

Din analiza prevederilor art. 160² C.pr.penală, rezultă că liberarea sub control judiciar se poate acorda în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă, precum și în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii ce nu depășește 18 ani și nu există probe din care să rezulte că inculpatul ar mai putea comite alte infracțiuni sau ar încerca să zădărnicească aflarea adevărului.

Liberarea provizorie sub control judiciar este o măsură preventivă limitativă de drepturi instituită pentru a înlocui arestarea preventivă cu o constrângere mai puțin gravă, suficientă însă pentru a asigura buna desfășurare a procesului penal sau a împiedica comiterea de fapte periculoase.

Aplicarea dispozițiilor legale care reglementează această instituție se poate justifica în cazul unor infracțiuni mai puțin grave luându-se în considerare și încrederea pe care o poate oferi inculpatul că, lăsat în libertate nu va săvârși și alte infracțiuni și își va îndeplini obligațiile ce i se impun.

În acord cu jurisprudența CEDO se constată că instanța europeană a dezvoltat patru motive acceptabile pentru a se refuza eliberarea sub control judiciar: riscul că acuzatul să nu se prezinte la proces, posibilitatea ca în cazul eliberării, acesta să încerce să împiedice desfășurarea procesului, să comită alte infracțiuni, ori să tulbure ordinea publică (cauza SBC contra Regatului Unit-19 iunie 2001; cauza Smirnova contra Rusiei – 25 iulie 2003; Stogmuler contra Austriei-10 noiembrie 1969; Wemhoff contra Germaniei -27 iunie 1968; cauza MATznetter contra Austriei-10 nov.1969 și Letellier contra Franței-26 iunie 1991).

Având în vedere pericolul social concret al faptelor comise de inculpații V.P. și I.M.D., de impactul negativ produs asupra ordinii sociale, de multitudinea părților implicate în cauză, care denotă o amploare deosebită a activității infracționale, curtea a apreciat că în această fază a procesului penal, și în pofida poziției sincere avută de inculpați și a împrejurării că formal, cererile acestora îndeplinesc condițiile legale, se impune cercetarea lor, în continuare, în stare de arest.

Din coroborarea acestor texte rezultă așadar că pentru a fi admisă o asemenea cerere, pe lângă îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege (și care evident în această speță sunt îndeplinite), mai trebuie și ca această cerere să fie întemeiată. În acest context analizând cererile inculpaților, Curtea apreciază că acestea sunt neîntemeiate, raportat la presupunerea rezonabilă și a indiciilor temeinice precum și a datelor existente din care ar rezulta că recurenții au comis infracțiunile.

Astfel, în privința inculpatului V.P. se conturează ideea că acesta în calitate de agent de poliție cu grad de agent șef, funcționar public cu statut special, angajat al Serviciului public comunitar – regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor Cluj, biroul înmatriculări, în perioada ianuarie-martie 2008 în mod repetat și în realizarea aceleiași rezoluții infracționale a primit suma de 26764 euro și 28.350 lei pentru a nu îndeplini sau a îndeplini acte contrare atribuțiilor și îndatoririlor legale de serviciu, procedând la înmatricularea a 16 autovehicule cu eludarea plății taxei speciale de primă înmatriculare, ceea ce ar întruni elementele infracțiunii de luare de mită prev.de art.254 alin.1 C.pen.rap.la art.6 din Legea 78/2000 cu art.41, 42 C.pen.

În aceeași perioadă și în aceeași calitate se reține că recurentul V.P. fiind în sarcina atribuțiilor de serviciu și-a încălcat cu știință îndatoririle legale privitoare la procedura înmatriculării vehiculelor, acceptând dosare incomplete, fără a exista dovada plății taxei speciale de primă înmatriculare, cauzând bugetului de stat o pagubă în sumă de 382.227,75 lei obținând un avantaj patrimonial pentru 16 beneficiari ai înmatriculărilor ceea ce constituie infracțiunea de abuz în serviciu cu crearea de avantaj patrimonial prev.de art.13/2 din Legea 78/2000 cu referire la art.248 și 248/1 C.pen.cu art.41 alin.2 C.pen.

Tot în sarcina recurentului V.P. se reține că în aceeași perioadă în vederea comiterii infracțiunii de abuz în serviciu și în legătură directă cu infracțiunea de corupție, există presupunerea rezonabilă că în mod repetat a completat olograf un număr de 9 ordine de plată înscriind date nereale ce atestă în mod fictiv plata taxei speciale de primă înmatriculare, contrafacând semnăturile plătitorilor și aplicând impresiuni contra făcute ale ștampilelor instituțiilor bancare, înscrisuri care au fost folosite, fiind depuse la dosarele de înmatriculare, ceea ce ar constitui infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată prev.de art.290 C.pen.rap.la art.17 lit.c din Legea 78/2000 cu art.41, 42 și 33 lit.a C.pen.

Aceeași probațiune testimonială și științifică evidențiază că recurentul I.M.D. ar fi săvârșit infracțiunea de trafic de influență prev.de art.257 C.pen.rap.la art.6 din Legea 78/2000 cu art.41, 42 C.pen.constând în aceea că în calitate de reprezentant al unei societăți comerciale cu obiect de activitate în domeniul intermedierei de înmatriculări, în luna martie 2008 în mod repetat și în baza aceleiași rezoluții infracționale a pretins și primit de la făptuitorii P.C., G.D. și P.M. suma de 20.000 euro și 19.500 lei pentru ca prin influența pe care ar fi afirmat că o are asupra unui agent de poliție din cadrul Biroului înmatriculări Cluj să îl determine pe acesta să procedeze la înmatricularea vehiculelor aparținând făptuitorilor sau societăților administrate de el, fără achitarea taxei speciale de primă înmatriculare în cuantumul prevăzut de lege.

Se reține că tot față de recurentul I.M.D. există presupunerea rezonabilă că acesta în aceeași calitate, în aceeași perioadă și în baza aceleiași rezoluții infracționale a dat sumele de bani obținute de la făptuitorii P.C., G.D. și P.M. respectiv 20.000 euro și 19.500 lei recurentului V.P., agent de poliție angajat al Biroului Înmatriculări Cluj pentru ca acesta prin nesocotirea atribuțiilor de serviciu să procedeze la înmatricularea vehiculelor, ceea ce constituie infracțiunea de dare de mită prev.de art.255 C.pen.rap.la art.6 din Legea 78/2000 cu art.41, și 33 lit.a C.pen.

Examinarea și admiterea în principiu a cererii de liberare provizorie este prevăzută în art.160/8 C.proc.pen.și face parte din dispozițiile comune în cadrul Secțiunii V privind liberarea provizorie sub control judiciar. Liberarea provizorie presupune menținerea împrejurărilor legale care permit arestarea, dar organul

judiciar apreciază că prelungirea stării de arest nu mai apare necesară, liberarea devenind posibilă sub rezerva respectării anumitor condiții.

Liberarea provizorie este însă facultativă pentru instanță, care o va dispune și în raport cu celelalte elemente privind temeinicia cererii.

În acest sens, dispozițiile art.160/9 alin.1 C.proc.pen.preved că atunci când cererea este neîntemeiată, instanța o respinge.

Îndeplinirea formală a condițiilor prevăzute de art.160/2 C.proc.pen.nu conduce automat la admiterea cererii de liberare provizorie sub control judiciar, instanța având posibilitatea ca, în funcție de circumstanțele cauzei și datele ce-l caracterizează pe inculpat să aprecieze dacă scopul măsurii preventive poate fi realizat sau nu prin liberare provizorie.

Or, natura și gravitatea faptelor pentru care inculpații recurenți sunt cercetați – fapte de corupție și de abuz în serviciu, fals - impun concluzia că privarea acestora de libertate este necesară pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal.

Mai mult, modalitatea în care se presupune că au fost comise faptele, urmările acestora, nu sunt de natură să înlăture pericolul concret pentru ordinea publică pe care l-ar prezenta lăsarea în libertate a inculpaților.

Având în vedere că în materia cererilor de liberare provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune nu operează autoritatea lucrului judecat, nimic nu îi împiedică pe inculpații-recurenți să formuleze o nouă cerere, întrucât la data de 21 aprilie 2009 Tribunalul Cluj va judeca pe fond dosarul în care acestia sunt inculpați și în funcție de soluția ce se va pronunța o vor putea ataca cu apel și concomitent vor putea cere eliberarea sub control judiciar sau pe cauțiune.

Natura infracțiunilor presupus a fi săvârșite și calitatea în care inculpații recurenți au acționat reclamă, de asemenea, menținerea stării privative de libertate a acestora. Pe de altă parte, în contextul întăririi atitudinii de combatere a corupției de către funcționari publici, polițiști, manifestarea de clemență din partea instanțelor judecătorești față de cei prinși și deduși judecății ar echivala cu un act de in justiție socială.

Asemenea fapte, neurmte de o ripostă fermă a societății, ar întreține climatul infracțional și ar crea făptuitorilor impresia că pot persista în sfidarea legii.

Curtea apreciază că buna desfășurare a procesului penal impune privarea de libertate a inculpaților și că eliberarea lor, chiar subsumată unor obligații sau garanții, ar provoca o reală tulburare a ordinii și liniștii publice.

Acest punct de vedere este concordant atât cu practica instanțelor naționale cât și cu a celor europene așa cum rezultă și prin prisma deciziilor Skrobol contra Poloniei - 13 dec.2005 și Georgieva contra Bulgariei - 3 iulie 2008.

În prezenta speță, curtea a considerat că cererea recurenților este nefondată, raportat la elementele dosarului care configurează amploarea participării infracționale a celor doi inculpați, gravitatea urmărilor patrimoniale pentru bugetul statului referitor la inculpatul Vălean, cooperarea organizată cu alți participanți, în săvârșirea faptelor.

Recurenții V.P. și I.M.D. au apreciat că se impune liberarea lor sub control judiciar, deoarece în cauză, a fost depășit termenul rezonabil în care trebuia soluționat dosarul, de la data arestării trecând un interval de 11 luni.

Curtea reține că durata arestării preventive nu este un temei al înlocuirii măsurii preventive, aceasta având relevanță numai sub aspectul prevăzut în art.140 C.proc.pen., referitor la încetarea de drept a măsurilor preventive, text care nu are incidență în cauză.

Potrivit art.6 alin.1 din Convenția Europeană, orice persoană învinuită de săvârșirea unei infracțiuni are dreptul să obțină, într-un termen rezonabil, o “decizie definitivă” cu privire la temeinicia și legalitatea acuzației ce i se aduce. Instanța europeană a făcut sublinierea, de principiu, că scopul acestui text al Convenției este ca persoanele aflate în această situație “să nu rămână multă vreme, nejustificat, sub o asemenea acuzație”. (cauza Eckle c.Germaniei din 27 iunie 1968).

O altă subliniere făcută de Curte, se referă la “criteriile după care se apreciază termenul rezonabil al unei proceduri penale”, statuându-se că acestea sunt similare cu cele referitoare și la procedurile din materie civilă, adică: complexitatea cauzei, comportamentul inculpatului și comportamentul autorităților competente.(decizia CEDO din 31 martie 1998 paragraf 97 citat de Corneliu Bârsan).

Referitor la determinarea momentului de la care începe calculul acestui termen, instanța europeană a statuat că acest moment este “data la care o persoană este acuzată”, adică data sesizării instanței competente, potrivit dispozițiilor legii naționale sau “o dată anterioară” (data deschiderii unei anchete preliminare, data arestării sau orice altă dată, potrivit normelor procesuale ale statelor contractante). În această privință, Curtea Europeană face precizarea că noțiunea de “acuzație penală” în sensul art.6 alin.1 din Convenție, semnifică notificarea oficială care emană de la autoritatea competentă; adică a învinuirii de a fi comis o faptă penală, idee ce este corelativă și noțiunii de “urmări importante” privitoare la situația învinuitului (decizia CEDO din 25 mai 1998 cauza Hozee c.Olandei).

Cât privește data finalizării procedurii în materie penală, luată în considerare pentru calculul “termenului rezonabil”, curtea a statuat că aceasta este data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare sau de achitare a celui interesat. (decizia din 27 iunie 1968 în cauza Eckle contra Germaniei).

Curtea Europeană a avut în vedere și “comportamentul acuzatului” cerând ca acesta să coopereze activ cu autoritățile judiciare (decizia din 25 februarie 1993 în cauza Dobbartin contra Franței), dar că nu i se va putea imputa prelungirea procedurii de urmărire penală dacă a voit să producă anumite probe de natură să-l disculpe sau, pentru că a cerut efectuarea unor investigații suplimentare pertinente, ori pentru că a utilizat toate căile de atac disponibile în legislația națională.(decizia din 8 februarie 1996 în cauza A. contra Danemarcei; decizia din 29 aprilie 1998 în cauza Henera contra Franței; decizia din 31 martie 1998, paragraful 99, cit. de Corneliu Bârsan).

Curtea Europeană a mai decis că faptul că o persoană se află în detenție este un element ce trebuie luat în considerație pentru a se determina dacă s-a statuat într-un “termen rezonabil” cu privire la temeinicia acuzației formulate împotriva ei (decizia din 25 noiembrie 1992 în cauza Abdoella contra Olandei).

De asemenea, Curtea Europeană a mai decis, într-o altă speță, că, în situația urmăririi penale angajate simultan împotriva mai multor coinculpați, dacă procedura a fost accelerată – urmare unei eventuale disjungeri a cauzei, pentru o mai bună administrare a justiției – numai față de unul sau unii dintre ei, într-o asemenea situație, în orice caz, între interesele unui coinculpat și principiul bunei administrări a justiției, trebuie acordată prioritate acestui din urmă principiu (decizia din 27 iunie 1968 paragraf 21 cit.de Corneliu Bârsan).

Curtea de Apel Cluj a apreciat că soluția Tribunalului Cluj este temeinică și legală, fiind în concordanță cu hotărârile CEDO (hotărârea din 31 iulie 2000 Jecius

v.Lituania; hotărârea Kudla v.Polonia din 26 octombrie 2000 și hotărârea Labita v.Italia din 6 aprilie 2000) prin care s-a decis că nu a fost încălcat art.5 paragraf 3 din Convenție în ceea ce privește durata detenției preventive.

Potrivit textului de mai sus, modificat prin Protocolul nr.11² “orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prevăzute de paragraf 1 lit.c din prezentul articol, trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător și are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere.

Conform jurisprudenței CEDO, aspectul privind caracterul rezonabil al unei perioade de detenție nu poate fi apreciat în abstract. Caracterul rezonabil al detenției unei persoane trebuie evaluat de la caz la caz, în funcție de trăsăturile specifice ale acestuia. Menținerea stării de detenție preventivă poate fi justificată într-un caz concret, numai dacă există indicii precise în sensul unei necesități reale și de interes public care, în pofida prezumției de nevinovăție, prevalează asupra regulilor privind libertatea individuală (a se vedea hotărârea W.v.Elveția din 26 ianuarie 1993).

Este în primul rând datoria autorităților judiciare naționale să se asigure că, într-o cauză determinată, detenția preventivă nu depășește o perioadă rezonabilă. În acest scop și având în vedere respectul cuvenit pentru principiul prezumției de nevinovăție, autoritățile trebuie să ia în considerare toate argumentele pentru și împotriva existenței unei necesități de ordin public care să justifice o îndepărtare de la regula respectării libertății individuale și care să constituie considerente pentru hotărârea autorităților de a respinge cererea de punere în libertate.

Persistența unei suspiciuni rezonabile că persoana arestată a comis o infracțiune este o condiție sine qua non pentru legalitatea menținerii stării de detenție. În situațiile în care autoritățile judiciare au continuat să justifice privarea de libertate, dacă aceste motive au fost apreciate ca “relevante” și “suficiente” CEDO a stabilit și dacă autoritățile naționale competente au arătat o “diligentă specială” în conducerea procedurilor (a se vedea hotărârea Contrada v.Italia din 24 august 1988 și hotărârea I.A.v.Franța din 23 septembrie 1998).

Aplicând aceste principii la speța de față, durata arestării preventive a inculpaților V.P. și I.M.D. de 11 luni este justificată din perspectiva exigențelor art.5 paragraf 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, aceasta nefiind excesivă.

Pentru aceste considerente, constatând că nu există motive de nelegalitate sau netemeinicie a încheierii recurate, Curtea în baza art.385¹⁵ pct.1 lit.b C.p.p. a respins ca nefondate recursurile declarate.

3. DREPT PROCESUAL PENAL. MOTIVAREA HOTĂRÂRII. CRITERII.

O motivare lapidară nu atrage incidența art.385/9 pct.9 C.proc.pen., dacă s-au indicat suficiente argumente pentru a permite instanței de control verificarea lor.

Curtea constată că instanța de fond a motivat hotărârea judecătorească prezentând motive suficiente pentru a permite instanței de control verificarea lor, astfel că invocarea nulității încheierii recurate nu este întemeiată.

Motivarea hotărârii reprezintă un element de transparență a justiției, inerent oricărui act jurisdicțional. Hotărârea judecătorească reprezintă rezultatul concret, sinteza operei de judecată, iar motivarea acesteia reprezintă argumentarea în scris a rațiunii ce determină pe magistrat să adopte soluția dispusă în cauză. Motivarea hotărârilor justifică echitatea procesului penal, pe de o parte, prin dreptul justițiabilului de a fi convins că justiția a fost îndeplinită, respectiv că judecătorul a examinat toate mijloacele procesuale și procedurale propuse de participanți și, pe de altă parte, prin dreptul acestuia de a cunoaște oportunitatea promovării căilor de atac.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat în cauzele *Hiro Balani contra Spaniei 1994*, în cauza *Vandehurk contra Olandei*, în cauza *Ruiz Torija contra Spaniei 1994*, în cauza *Highins contra Franței 1998*, în cauza *Helle contra Finlandei 1997* și *Boldea contra României 2007*, că art.6 paragraf 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile, aceasta neînsemnând că se cere un răspuns detaliat la fiecare argument. Amploarea acestei obligații poate varia în funcție de natura hotărârii. Trebuie avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie. De aceea, aprecierea îndeplinirii obligației de a motiva, ce rezultă din art.6 al Convenției, poate fi determinată în funcție de circumstanțele concrete ale fiecărei cauze.

CEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate (cauza *Tatishvili contra Rusiei 2007*).

Așa fiind, se constată că prima instanță s-a conformat disp.art.6 paragraf 1 din Convenție, atâta timp cât că au fost analizate și s-a răspuns solicitărilor inculpatului, indicându-se suficiente argumente pentru a permite instanței de control verificarea lor, iar incidența art.385/9 pct.9 C.proc.pen. nu poate fi primită.

În dosarul de față, prima instanță s-a conformat disp.art.6 paragraf 1 din Convenție, constatându-se de către instanța de recurs, că au fost analizate și s-a răspuns solicitărilor inculpatului, prin încheierea din 19 mai 2009, astfel că nici acest motiv de recurs nu poate fi primit, neimpunându-se trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond.

DECIZIA PENALĂ NR. 344/R/26.05.2009

Tribunalul Cluj prin încheierea din 19 mai 2009, în temeiul art.300/2 rap.la art.160/b C.proc.pen., a menținut măsura arestării preventive a inculpatului V.F., trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prev.de art.257 C.pen.rap.la art.6 din Legea 78/2000 cu aplicarea art.37 lit.b C.pen.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut că temeiurile care au stat la baza arestării preventive a inculpatului subzistă și în prezent și impun menținerea în continuare a acestei măsuri.

În concret, prima instanță a reținut că prin încheierea penală nr.17/C/2009 din 4 martie 2009 Tribunalul Cluj a dispus arestarea preventivă a inculpatului V.F. pentru 29 de zile de la 4 martie 2009 la 1 aprilie 2009 învederând că sunt îndeplinite toate condițiile prev.de art.148 lit.f C.proc.pen., arestarea impunându-se pentru a se asigura o bună desfășurare a procesului penal.

În esență s-a stabilit că la începutul lunii februarie 2009 (1/2 februarie 2009) inculpatul a luat legătura cu reprezentanții SC E.C. SRL, mai exact cu directorul M.N. și directorul de vânzări C.C., cărora le-a promis ca, în schimbul sumei de 15.000 euro să îi ajute, prin relațiile pe care le are în Ministerul Apărării Naționale, să câștige licitația organizată de această instituție publică în cursul lunii martie 2009, în vederea achiziției de produse alimentare pentru UM 02295 jud.Cluj, lăsând să se înțeleagă că are influență asupra membrilor comisiei de licitație și contra unor sume de bani îi va ajuta să câștige licitația menționată.

Propunerea de arestare preventivă a fost motivată prin aceea că sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de art.143 C.proc.pen. și art.148 alin.1 lit.f C.proc.pen., respectiv acelea că există probe sau indicii temeinice că inculpatul a comis infracțiunea reținută în sarcina sa, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani și există totodată indicii că lăsarea acestui a în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.

Fiind trimis în judecată pentru infracțiunea de trafic de influență, prev. de art.257 C.pen. raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art.37 lit.b C.pen., s-a afirmat că instanța de fond are obligația verificării în temeiul art.300¹ C.proc.pen. a legalității și temeiniciei măsurii arestării preventive.

Din materialul probator existent la dosar, respectiv: nota de redare a convorbirilor telefonice purtate de inculpat, procesul verbal de redare a convorbirilor purtate în mediul ambiental de către inculpat și M.N. la data de 09.02.2009, planșa cu imaginile fotografice luate cu ocazia prezenței inculpatului la sediul S.C. E.C. S.R.L., declarațiile numiților M.N. și C.C., declarațiile inculpatului, Tribunalul Cluj a reținut că inculpatul V.F. a solicitat un comision de 1,5% din valoarea contractului de furnizare hrană pentru armată, iar pentru a-și acoperi acest comision, a trimis prin e-mail lui M.N. (directorul SC E.C. SRL) un proiect de contract "de comisionare, neocolire și păstrare a confidențialității" purtând nr.39/03.02.2009, părțile menționate în acest proiect de contract fiind SC E.C. SRL și SC Saneurovita SRL având ca asociat și administrator pe V.A., soția lui V.F.. În urma negocierilor cu M.N., inculpatul V.F. a acceptat un procent de 0,5%, respectiv 15.000 euro, spunându-i că în zilele următoare urmează să îi prezinte persoana din cadrul armatei ce va ajuta SC E.C. SRL să câștige licitația.

Deși inculpatul V.F. îi comunicase lui M.N. că la data de 16 februarie 2009 urmează să vină la acesta cu "omul" din armată, întâlnirea nu a mai avut loc deoarece la data respectivă V.F. a fost contactat telefonic de o persoană rămasă neidentificată până în prezent, care i-a transmis să nu îi mai răspundă la telefon lui M.N., oricât de insistent ar fi, urmând să fie contactat în zilele următoare direct de către acesta.

Din lucrările dosarului a rezultat că în cauză există indicii temeinice cu privire la săvârșirea de către acest inculpat a faptei descrise mai sus, găsindu-și incidență dispozițiile art.68¹ C.proc.pen., aceste indicii fiind reliefate de transcrierea convorbirilor telefonice interceptate și înregistrate în baza autorizațiilor emise de către instanță, din care rezultă că inculpatul a lăsat să se înțeleagă că are influență asupra membrilor comisiei de licitație și contra unor sume de bani îi va ajuta să câștige licitația menționată "... vă dau toate informațiile astea: cine vinde, cum vinde, cam cu cât, pentru că pot să aflu, v-am spus asta este o altă problemă, nu eu direct printr-un om de acolo...", "...păi, putem merge acolo chiar la direct, dar direct la NUMĂRUL UNU! ...Da nu, că mergem să vedem, cum este, tot-tot-tot ce vreți dumneavoastră acolo. Direct la el! Deci nu la numărul DOI, nu la TREI, la cel care, ce zice, asta e..." (a se vedea în acest sens procesul verbal de redare a convorbirilor purtate în mediul ambiental și cele telefonice)

În privința condițiilor prevăzute de art. 148 lit. f C.proc.pen., cerința cuprinsă în teza 1 a acestui articol (referitor la limitele de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea reținută în sarcina inculpatului) este îndeplinită, pedeapsa prevăzută de lege fiind închisoarea mai mare de 4 ani.

Cât privește pericolul concret pentru ordinea publică pe care l-ar reprezenta lăsarea în libertate a inculpatului, trebuie subliniat faptul că, pericolul concret pentru ordinea publică trebuie înțeles ca o reacție colectivă față de anumite stări de lucruri, reacție care ar produce perturbații la nivelul disciplinei publice, al respectului față de lege, stimulând temerea colectivă că împotriva unor fapte periculoase, organele de stat nu acționează cu fermitate, că legea nu este aplicată cu hotărâre.

Starea de pericol pentru ordinea publică, spre deosebire de pericolul social concret al faptei respective, presupune o rezonanță a acelei fapte, o afectare a echilibrului social firesc, o anumită stare de indignare, de dezaprobare publică, o anumită stare de insecuritate socială, iar o faptă ca aceea pentru care este cercetat inculpatul, întrunește toate elementele menționate.

Este adevărat că măsura arestării preventive nu trebuie să se transforme în pedeapsă și că orice cauză trebuie să fie soluționată într-un termen rezonabil, și tocmai pentru aceste considerente legiuitorul a prevăzut că în faza de urmărire penală, durata totală a arestării preventive nu poate să depășească 180 de zile iar în faza de judecată această măsură încetează de drept când a fost atins jumătatea maximului pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea care face obiectul învinuirii.

După cum se poate observa, nici legiuitorul nu a stabilit un anumit termen care se poate considera ca fiind rezonabil, a stabilit doar limitele maxime care nu pot fi depășite, rezonabilitatea termenului urmând să fie apreciată în funcție de complexitatea fiecărei cauze, iar o durată de cca 30 zile de când a fost arestat inculpatul nu poate duce la concluzia transformării măsurii arestului preventiv în pedeapsă.

Tribunalul Cluj, având în vedere infracțiunea de corupție pentru care inculpatul a fost trimis în judecată, modalitatea de comitere și rezonanța unor fapte de acest gen, pedeapsa prevăzută de legiuitor pentru aceasta, precum și persoana inculpatului, a apreciat că se impune menținerea măsurii arestului preventiv, existând riscul chiar al influențării martorilor sau al intimidării acestora, văzând că pentru infracțiuni de corupție, inculpații ajung să fie cercetați în stare de libertate, la câteva zile de la arestare.

Lăsarea în libertate a inculpatului ar reprezenta o încurajare a săvârșirii unor fapte similare atât de către el cât și de către persoane care au această tendință, văzând lipsa de fermitate a justiției față de cei bănuiți ca autori a unor astfel de fapte.

Din probele administrate până la această data, s-a stabilit că în speță există probe și indicii temeinice în sensul dispozițiilor art. 68¹ și art. 143 alin.1 C.proc.pen. că inculpatul este autorul faptei pentru care a fost cercetat și trimis în judecată, că temeiurile care s-au avut în vedere la luarea măsurii arestării preventive nu s-au schimbat și că nu au apărut temeiuri care să impună revocarea sau înlocuirea măsurii arestului preventiv, astfel instanța a menținut în temeiul art.160 ind. b și art. 300 ind..2 C.pr.pen măsura arestului preventiv față de inculpatul V.F., apreciind că aceasta este impusă și pentru o mai bună cercetare a cauzei.

Împotriva încheierii tribunalului a declarat recurs, în termen legal, inculpatul, solicitând casarea acesteia și rejudecând să se dispună revocarea arestului preventiv cu consecința punerii de îndată în libertate a acestuia, neexistând probe și indicii temeinice care să justifice privarea de libertate a recurentului, cerere formulată în principal. În subsidiar, s-a solicitat trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond întrucât încheierea tribunalului nu este motivată, ceea ce încalcă dreptul la un proces echitabil garantat de art.6 paragraf 1 din Convenția europeană.

În al treilea rând, apărătorii aleși apreciază că se impune înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea sau țara vizată de art.145 și 145¹ C.proc.pen.

Un alt motiv de critică al încheierii se referă la temeiul de drept în baza căruia a fost menținută starea de arest al inculpatului, susținându-se de către apărare că în mod judicios acesta era cel vizat de art.303 alin.6 C.proc.pen.rap.la art.300² C.proc.pen.deoarece judecata era suspendată în vederea soluționării de către Curtea Constituțională a excepției de neconstituționalitate formulată de recurent la data de 19 mai 2009. S-a susținut de către apărătorii recurentului că Tribunalul Cluj a motivat soluția invocând art.300¹ C.proc.pen., text de lege ce nu are aplicabilitate în speță.

Apărarea a invocat că în cauză prin încheierea tribunalului s-au încălcat disp.art.5 paragraf 3 și art.6 paragraf 2 din CEDO deoarece s-a menținut starea de

arest în lipsa analizei unor temeuri de fapt și de drept, hotărârea judecătorească nu este motivată, iar din modul de redactare a acesteia se anticipează o soluție de condamnare la o pedeapsă privativă de libertate, susținându-se că prezumția de nevinovăție ce operează în favoarea recurentului a fost înfrântă prin argumentele judecătorului de fond și nu în ultimul rând instanța nu s-a referit în conținutul încheierii la alte măsuri alternative neprivative de libertate.

În privința temeiului prev.de art.148 lit.f C.proc.pen.s-a învederat că acesta nu mai subzistă, iar motivarea tribunalului referitoare la menținerea stării de arest a inculpatului este lipsită de argumente convingătoare, întrucât credibilitatea justiției nu are nici o legătură cu pericolul concret pentru ordinea publică pe care l-ar prezenta recurentul și care nu este pusă în evidență prin probe sau indicii temeinice ale cauzei.

În fine, în ultimul rând, s-a criticat încheierea și din perspectiva art.6 alin.1 din Convenția europeană în sensul că, recurentul are dreptul să obțină într-un termen rezonabil soluționarea cauzei sale, termen depășit în speță prin modul în care este derulată activitatea judiciară.

Curtea examinând recursul declarat prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Prin încheierea penală nr.17 din 4 martie 2009 a Tribunalului Cluj, s-a dispus arestarea preventivă a inculpatului V.F., pentru comiterea infracțiunii de trafic de influență prev.de art.257 C.pen. rap.la art.6 din Legea 78/2000 cu aplicarea art.37 lit.b C.pen., hotărâre ce a rămas definitivă ca efect al respingerii recursului inculpatului prin încheierea penală nr.25/R din 9 martie 2009, reținându-se ca temei al arestării disp.art.148 lit.f C.proc.pen.

În sarcina inculpatului s-a reținut că există indicii temeinice din care rezultă presupunerea rezonabilă că ar fi comis infracțiunea de trafic de influență, întrucât la începutul lunii februarie 2009 ar fi luat legătura cu reprezentanții SC E.C. SRL respectiv cu directorul M.N. și directorul de vânzare C.C., cărora le-a promis în schimbul sumei de 15.000 euro să-i ajute, prin relațiile pe care le are în Ministerul Apărării Naționale să câștige licitația organizată de această instituție publică în cursul lunii martie 2009, în vederea achiziției de produse alimentare pentru UM 02295 jud.Cluj, lăsând să se creadă că are influență asupra membrilor comisiei și contra unor sume de bani îi va ajuta să câștige licitația.

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție DNA –Serviciul Teritorial Cluj din 25 martie 2009, inculpatul a fost trimis în judecată, în stare de arest preventiv pentru această infracțiune, dosarul fiind înregistrat la Tribunalul Cluj la 25 martie 2009, sub nr.2041/117/2009 iar la primul termen de judecată, în camera de consiliu, instanța de fond a verificat legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive prin prisma disp.art.300¹ C.proc.pen.

Cu această ocazie, s-a constatat de către Tribunalul Cluj că luarea măsurii arestării preventive s-a făcut cu respectarea normelor legale prev.de art.136 rap.la art.143 C.proc.pen.și că în privința recurentului este incident cazul de arestare prev.de art.148 lit.f C.proc.pen.

Deși inculpatul recurent a negat presupunerea rezonabilă că ar fi comis fapta , probele și indiciile temeinice rezultă din procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice din data de 9 februarie 2009, procesele verbale de percheziție din data de 3 martie 2009, ora 13,00 și 3 martie 2009 ora 14,40 coroborate cu declarațiile martorilor M.N. și C.C. și chiar declarațiile inculpatului.

Stabilirea vinovăției inculpatului recurent urmează a se face desigur numai în urma efectuării cercetării judecătorești de către instanța investită cu judecarea fondului cauzei, probațiunea administrată în faza urmăririi penale, pune însă în

evidență existența unor indicii temeinice în înțelesul art.143 cod proc.pen. care justifică luarea și menținerea măsurii arestării preventive față de acesta.(cazul Fox, Campbell și Hartley vs UK).

Pericolul social concret rezultă, în egală măsură, atât din gravitatea faptei pentru care inculpatul a fost trimis în judecată cât și din activitatea infracțională desfășurată de acesta.

Menținerea stării de arestare preventivă a inculpatului, în condițiile legii, nu afectează cu nimic dreptul acestuia la un proces echitabil, el având posibilitatea de a cere și administra toate probele considerate necesare pentru a demonstra lipsa de temeinicie a susținerilor acuzării.

Potrivit art.5 pct.1 din Convenția Pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și art. 23 din Constituția României, referitor la cazurile de excepție în care o persoană poate fi lipsită de libertate, inculpatul a fost arestat în vederea aducerii lui în fața autorităților judiciare competente, existând motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune.

În plus, curtea reține că existența și persistența unor indicii grave de vinovăție constituie, conform jurisprudenței CEDO „factori relevanți care legitimează o detenție provizorie”, măsura arestării preventive a inculpatului fiind conformă scopului instituit prin art. 5 al CEDO.

De asemenea, în raport de probele aflate la dosar, existând „suspiciunea rezonabilă că s-a comis o infracțiune” măsura arestării preventive este justificată și prin prisma aceleiași jurisprudențe.

Aprecierea probelor se va face de către instanța de fond sub aspectul reținerii sau nu a vinovăției inculpatului.

În această fază a recursului, instanța nu are abilitatea de a cenzura corectitudinea administrării probelor de către organele de anchetă și nici de a verifica apărări care țin de fondul cauzei. Până la dovada contrarie, probele administrate de procuror nu pot fi înlăturate de către instanța sesizată cu luarea unei măsuri preventive.

Potrivit disp.art.300¹ alin.3 C.proc.pen., când instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea preventivă impun în continuare privarea de libertate sau că există temeiuri noi care justifică privarea de libertate, instanța, menține, prin încheiere motivată, arestarea preventivă sau potrivit alin.2 al aceluiași articol, dacă constată că temeiurile care au determinat arestarea au încetat, sau nu există temeiuri noi care să justifice privarea de libertate, dispune prin încheiere, revocarea măsurii arestării preventive.

În cauza de față, nu există temeiuri noi care să justifice privarea de libertate și în consecință, ceea ce curtea trebuie să analizeze, sunt temeiurile care au determinat arestarea preventivă și dacă acestea impun sau nu, în continuare, privarea de libertate.

În privința indiciilor temeinice din care rezultă presupunerea rezonabilă că inculpatul este autorul infracțiunii pentru care a fost trimis în judecată, acestea au fost analizate în mod definitiv la momentul luării măsurii arestului preventiv și nu s-au modificat până la sesizarea instanței prin rechizitoriu și nici până la soluționarea prezentului recurs.

Susținerea curții este justificată în cele ce preced și de legislația europeană (cazul Saadi contra Regatului Unit și Ambruszkiewicz contra Poloniei din 4 mai 2006, Vrancev contra Serbiei din 23 septembrie 2008, Ladent contra Poloniei din 18 martie 2008), în care se statuează necesitatea detenției raportat la infracțiunile comise de inculpat și totodată, existența unei proporționalități a detenției raportat la alte

măsuri, mai puțin stringente, conform Codului de procedură penală român, măsurile vizate de art.145 și 145¹.

În speța de față, menținerea măsurii arestării preventive a recurentului este justificată prin existența unui interes public, interes care se referă la buna administrare a justiției și totodată protejarea publicului, în sensul eliminării riscului repetării faptelor.

Nu poate fi ignorată împrejurarea că recurentul are statutul de recidivist, fiind condamnat anterior la o pedeapsă de 4 ani închisoare pe care a și executat-o, pentru o faptă similară.

Corespunde realității că din Codul de procedură penală a fost eliminat temeiul de arestare constând în statutul de recidivist al persoanei suspectate de comiterea unei infracțiuni, dar aceasta nu înseamnă că respectiva persoană nicidecum nu va mai putea fi privată de libertate pentru că a suferit condamnări anterioare, din contră, antecedenta penală va reliefa întotdeauna, potențialul pericol social pe care îl va prezenta aceasta.

Calitatea inculpatului de fost ofițer în cadrul serviciilor speciale potențează pericolul social al infracțiunii de care este bănuțit, determinând o stare de neliniște și insecuritate în rândul societății, determinată de prezența apărătorilor ordinii publice, într-o nouă infracțiune de corupție. Calitatea pe care a avut-o inculpatul, așa cum am relevat mai sus, și de care s-a folosit efectiv pentru realizarea scopului infracțional, justifică temerea că prin punerea sa în libertate ar putea fi continuate asemenea acțiuni ce reprezintă, evident, un pericol social concret pentru ordinea publică. Bănuiala legitimă că din nou recurentul este implicat într-o presupusă infracțiune de corupție, denotă un potențial criminogen ridicat și un pericol social major.

Nu se poate reține în aceste condiții că nu există probe că lăsarea în libertate nu prezintă un pericol concret pentru ordinea publică, atâta timp cât prin calitatea pe care a avut-o inculpatul, de fost ofițer SIPA, era chemat să vegheze la respectarea legii. Nu poate fi ignorată împrejurarea că inculpatul recurent s-a recomandat față de martora C.C. cât și față de martorul M.N. că a îndeplinit calitatea de „fost colonel care a lucrat la Președinția României”. De precizat, că asupra recurentului cu ocazia percheziției corporale efectuate la 3 martie 2009 s-a găsit o legitimație emisă de Asociația Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere din Serviciul Român de Informații purtând nr.de înregistrare V-7/19 decembrie 2008.

Curtea apreciază că măsura arestării preventive este legal menținută de către prima instanță, în condițiile unui grad ridicat de pericol social al infracțiunii de care este bănuțit inculpatul, urmând a se avea în vedere și aspectul că recurentul mai săvârșise anterior infracțiuni de același gen, punct de vedere concordant cu practica judiciară a instanței supreme.

Față de tulburările aduse relațiilor sociale ca urmare a încălcării repetate de către recurent a normelor care combat infracțiunile de corupție, instituite prin C.pen. și Legea 78/2000, în mod corect prima instanță a menținut starea de arest preventiv a inculpatului.

Prin prisma acestor împrejurări, curtea apreciază că lăsarea recurentului în libertate în acest moment procesual ar putea influența cercetarea judecătorească.

Măsura arestării se apreciază ca judicioasă și necesară pentru apărarea unui interes public, în sensul că alte măsuri s-a dovedit că nu au fost suficiente pentru a proteja în mod eficient acest interes.

Prin prisma hotărârilor Contrada contra Italiei din 24 august 1998; Labita contra Italiei din 6 aprilie 2004; Calleja contra Maltei din 7 aprilie 2005, în prezenta cauză, s-a dovedit că persistența în timp a motivelor plauzibile că inculpatul este bănuțit de comiterea unei infracțiuni, este o condiție pentru menținerea detenției.

Dincolo de aspectul factual, existența motivelor plauzibile de a bănuși că recurentul ar fi comis faptele, impune în sensul art.5 paragraf 1 lit.c din Convenția europeană, ca faptele invocate să poată fi, în mod rezonabil, încadrate într-unul din textele Codului penal, care incriminează anumite tipuri de comportament, ceea ce s-a și realizat în prezentul dosar, infracțiunea imputată recurentului fiind prevăzută în C.pen. prin raportare și la legea specială 78/2000.

În speța de față, există bănușeli rezonabile în sensul că fapta pentru care este cercetat recurentul, constituia o infracțiune la momentul în care s-a produs, și al trimiterii în judecată (cauza Wloch contra Poloniei din 19 octombrie 2000).

Prin prisma legislației CEDO s-a dovedit în afara oricărei îndoieli că scopul măsurii arestării recurentului a fost acela de a-l prezenta autorității competente conform art.5 paragraf 3 din CEDO, verificându-se de către instanțe independente și imparțiale, legalitatea măsurii arestării și ulterior menținerea acesteia.(cauza Benham contra Regatului Unit 1996; Jecius contra Lituaniei 2000; Nevmerzhitsky contra Ucrainei 2005).

Contrar celor susținute de recurent prin apărătorii aleși și personal, în cauză, sunt îndeplinite condițiile cerute de art.143, 146 și 148 lit.f C.proc.pen., Tribunalul Cluj apreciind corect asupra necesității menținerii stării de arest a acestuia.

Condiția pericolului public, solicitată de lege există și ea pentru inculpat, acest pericol rezultând, în egală măsură, atât din gravitatea faptelor de care recurentul este învinuit cât și din calitatea, funcția publică pe care acesta a ocupat-o sau s-a prevalat de ea în perioada infracțională.

Potrivit art.148 lit.f măsura arestării poate fi luată dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, este închisoarea mai mare de 4 ani și există probe că lăsarea în libertate a recurentului prezintă pericol concret pentru ordinea publică.

Prima condiție este îndeplinită întrucât infracțiunea de trafic de influență prev.de art.257 C.pen.rap.la art.6 din Legea 78/2000 cu art.37 lit.b C.pen.se sancționează cu o pedeapsă mai mare de 4 ani închisoare.

Referitor la condiția pericolului concret pentru ordinea publică și aceasta este întrunită și rezultă din probele de la dosar.

Temeiurile avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive a recurentului nu s-au schimbat și impun în continuare privarea de libertate a acestuia, apreciind că liber fiind ar prezenta pericol concret pentru ordinea publică, de natură să aducă atingere desfășurării procesului penal, în raport de natura, gravitatea și modalitatea de săvârșire a infracțiunii, precum și de persoana și conduita inculpatului, care în realizarea rezoluției infracționale s-a folosit de funcția și poziția sa socială, vătămând grav relațiile sociale dintre membrii comunității.

Starea de pericol pentru ordinea publică în cazul său presupune o rezonanță socială a unor fapte grave, atât în rândul comunității locale asupra căreia și-a exercitat influența negativă, dar și la nivelul întregii ordini sociale.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a acceptat în cazul Letellier vs Franța că în circumstanțe excepționale, pe motivul gravității în dauna reacției publice, anumite infracțiuni, pot constitui cauza unor dezordini sociale în măsură să justifice detenția, cel puțin pentru un timp.

De asemenea, obstrucționarea justiției și pericolul de sustragere au constituit motive întemeiate de a refuza eliberarea unei persoane arestate preventiv, apreciate ca atare de Curtea Europeană în interpretarea art.5 paragraf 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

De aceea, în situația de față, se impune o astfel de reacție a autorităților pentru a nu se crea și mai mult neîncrederea în capacitatea justiției de a lua măsurile

necesare pentru prevenirea pericolului vizat de ordinea publică și crearea unui echilibru firesc și a unei stări de securitate socială.

Mentținerea stării de arestare preventivă a inculpatului, în condițiile legii, nu afectează cu nimic așa cum am arătat, dreptul recurentului la un proces echitabil, acesta având posibilitatea ca în fața instanței de fond cât și ulterior în căile de atac de a cere și administra probe considerate necesare pentru a-și dovedi nevinovăția.

Așa fiind, primul motiv de recurs vizând revocarea arestului preventiv întemeiat pe lipsa probelor și indiciilor care să justifice privarea de libertate a inculpatului, va fi respins ca nefondat.

O motivare lapidară nu atrage incidența art.385/9 pct.9 C.proc.pen., dacă s-au indicat suficiente argumente pentru a permite instanței de control verificarea lor.

Curtea constată că instanța de fond a motivat hotărârea judecătorească prezentând motive suficiente pentru a permite instanței de control verificarea lor, astfel că invocarea nulității încheierii recurate nu este întemeiată.

Motivarea hotărârii reprezintă un element de transparentă a justiției, inerent oricărui act jurisdicțional. Hotărârea judecătorească reprezintă rezultatul concret, sinteza operei de judecată, iar motivarea acesteia reprezintă argumentarea în scris a rațiunii ce determină pe magistrat să adopte soluția dispusă în cauză. Motivarea hotărârilor justifică echitatea procesului penal, pe de o parte, prin dreptul justițiabilului de a fi convins că justiția a fost îndeplinită, respectiv că judecătorul a examinat toate mijloacele procesuale și procedurale propuse de participanți și, pe de altă parte, prin dreptul acestuia de a cunoaște oportunitatea promovării căilor de atac.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat în cauzele Hiro Balani contra Spaniei 1994, în cauza Vandehurk contra Olandei, în cauza Ruiz Torija contra Spaniei 1994, în cauza Highins contra Franței 1998, în cauza Helle contra Finlandei 1997 și Boldea contra României 2007, că art.6 paragraf 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile, aceasta neînsemnând că se cere un răspuns detaliat la fiecare argument. Amploarea acestei obligații poate varia în funcție de natura hotărârii. Trebuie avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie. De aceea, aprecierea îndeplinirii obligației de a motiva, ce rezultă din art.6 al Convenției, poate fi determinată în funcție de circumstanțele concrete ale fiecărei cauze.

CEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate (cauza Tatishvili contra Rusiei 2007).

În dosarul de față, prima instanță s-a conformat disp.art.6 paragraf 1 din Convenție, constatându-se de către instanța de recurs, că au fost analizate și s-a răspuns solicitărilor inculpatului, prin încheierea din 19 mai 2009, astfel că nici acest motiv de recurs nu poate fi primit, neimpunându-se trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de fond.

Un alt motiv de critică a fost acela că instanța nu a analizat din oficiu oportunitatea înlocuirii arestării preventive cu măsura obligării de a nu părăsi localitatea sau țara.

Judecătorul fondului prin analiza elementelor și a subzistenței temeiurilor arestării preventive, care s-a arătat că impun în continuare privarea de libertate a inculpatului, implicit s-a pronunțat asupra ineficienței unor alte măsuri preventive.

Curtea reține că Tribunalul Cluj nu a luat în discuție posibilitatea adoptării unor măsuri alternative care să asigure prezența la proces și nici nu a analizat

depășirea termenului rezonabil al detenției întrucât arestarea inculpatului a avut loc la 4 martie 2009, astfel că până la data punerii în discuție a oportunității menținerii stării de arest din 19 mai 2009, trecuseră abia 2 luni, punct de vedere concordant cu cel exprimat în cauza Hass contra Poloniei 2006.

Curtea apreciază că după o perioadă de 2 luni și 2 săptămâni de la luarea măsurii arestării preventive, detenția provizorie nu se poate transforma într-o pedeapsă privativă de libertate, nefiind încălcate cerințele legislației europene nici sub acest aspect.

În legătură cu temeiul de drept în baza căruia s-a menținut arestul preventiv este de remarcat că în cuprinsul încheierii din 19 mai 2009 judecătorul fondului l-a indicat pe cel vizat de art.300² rap.la art.160^b C.proc.pen., fără a se raporta însă și la art.303 alin.6 C.proc.pen., judecata fiind suspendată ca efect al admitterii excepției de neconstituționalitate invocată de inculpat, ceea ce nu atrage însă vreun motiv de nulitate al hotărârii.

Aceasta, cu atât mai mult cu cât, în art.303 alin.6 C.proc.pen.se prevede expres că, dacă inculpatul este arestat se aplică în mod corespunzător prevederile art.300² C.proc.pen., texte de lege la care magistratul a făcut referire.

Judecătorul de la instanța de fond nu a motivat încheierea din 19 mai 2009 în temeiul art.300¹ C.proc.pen.ci, acesta a remarcat în cuprinsul considerentelor hotărârii, că, „inculpatul fiind trimis în judecată pentru infracțiunea de trafic de influență, instanța de fond are obligația verificării în temeiul art.300¹ C.proc.pen. a legalității și temeiniciei măsurii preventive”, obligație căreia de altfel i s-a conformat la un termen anterior, în consecință, fiind vorba de o eroare materială, câtă vreme ce se execută este dispozitivul unei hotărâri judecătorești, iar în acesta a fost menționat legal temeiul arestării, respectiv art.300² rap.la art.160^b C.proc.pen.

Durata arestării preventive nu este un temei al înlocuirii măsurii preventive, aceasta având relevanță numai sub aspectul prevăzut în art.140 C.proc.pen., referitor la încetarea de drept a măsurilor preventive, text care nu are incidență în cauză.

Potrivit art.6 alin.1 din Convenția Europeană, orice persoană învinuită de săvârșirea unei infracțiuni are dreptul să obțină, într-un termen rezonabil, o “decizie definitivă” cu privire la temeinicia și legalitatea acuzației ce i se aduce. Instanța europeană a făcut sublinierea, de principiu, că scopul acestui text al Convenției este ca persoanele aflate în această situație “să nu rămână multă vreme, nejustificat, sub o asemenea acuzație”. (cauza Eckle c.Germaniei din 27 iunie 1968).

O altă subliniere făcută de Curte, se referă la “criteriile după care se apreciază termenul rezonabil al unei proceduri penale”, statuându-se că acestea sunt similare cu cele referitoare și la procedurile din materie civilă, adică: complexitatea cauzei, comportamentul inculpatului și comportamentul autorităților competente.(decizia CEDO din 31 martie 1998 paragraf 97 citat de Corneliu Bârsan).

Referitor la determinarea momentului de la care începe calculul acestui termen, instanța europeană a statuat că acest moment este “data la care o persoană este acuzată”, adică data sesizării instanței competente, potrivit dispozițiilor legii naționale sau “o dată anterioară” (data deschiderii unei anchete preliminare, data arestării sau orice altă dată, potrivit normelor procesuale ale statelor contractante). În această privință, Curtea Europeană face precizarea că noțiunea de “acuzație penală” în sensul art.6 alin.1 din Convenție, semnifică notificarea oficială care emană de la autoritatea competentă; adică a învinuirii de a fi comis o faptă penală, idee ce este corelativă și noțiunii de “urmări importante” privitoare la situația învinuitului (decizia CEDO din 25 mai 1998 cauza Hozee c.Olandei).

Cât privește data finalizării procedurii în materie penală, luată în considerare pentru calculul “termenului rezonabil”, curtea a statuat că aceasta este data rămânerii

definitive a hotărârii de condamnare sau de achitare a celui interesat. (decizia din 27 iunie 1968 în cauza Eckle contra Germaniei).

Curtea Europeană a avut în vedere și “comportamentul acuzatului” cerând ca acesta să coopereze activ cu autoritățile judiciare (decizia din 25 februarie 1993 în cauza Dobbartin contra Franței), dar că nu i se va putea imputa prelungirea procedurii de urmărire penală dacă a voit să producă anumite probe de natură să-l discolpe sau, pentru că a cerut efectuarea unor investigații suplimentare pertinente, ori pentru că a utilizat toate căile de atac disponibile în legislația națională.(decizia din 8 februarie 1996 în cauza A. contra Danemarcei; decizia din 29 aprilie 1998 în cauza Henera contra Franței; decizia din 31 martie 1998, paragraful 99, cit. de Corneliu Bârsan).

Curtea Europeană a mai decis că faptul că o persoană se află în detenție este un element ce trebuie luat în considerație pentru a se determina dacă s-a statuat într-un “termen rezonabil” cu privire la temeinicia acuzației formulate împotriva ei (decizia din 25 noiembrie 1992 în cauza Abdoella contra Olandei).

Curtea apreciază că soluția Tribunalului Cluj este temeinică și legală, fiind în concordanță cu hotărârile CEDO (hotărârea din 31 iulie 2000 Jecius v.Lituania; hotărârea Kudla v.Polonia din 26 octombrie 2000 și hotărârea Labita v.Italia din 6 aprilie 2000) prin care s-a decis că nu a fost încălcat art.5 paragraf 3 din Convenție în ceea ce privește durata detenției preventive.

Potrivit textului de mai sus, modificat prin Protocolul nr.11² “orice persoană arestată sau deținută, în condițiile prevăzute de paragraf 1 lit.c din prezentul articol, trebuie adusă de îndată înaintea unui judecător și are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere.

Conform jurisprudenței CEDO, aspectul privind caracterul rezonabil al unei perioade de detenție nu poate fi apreciat în abstract. Caracterul rezonabil al detenției unei persoane trebuie evaluat de la caz la caz, în funcție de trăsăturile specifice ale acestuia. Menținerea stării de detenție preventivă poate fi justificată într-un caz concret, numai dacă există indicii precise în sensul unei necesități reale și de interes public care, în pofida prezumției de nevinovăție, prevalează asupra regulilor privind libertatea individuală (a se vedea hotărârea W.v.Elveția din 26 ianuarie 1993).

Este în primul rând datoria autorităților judiciare naționale să se asigure că, într-o cauză determinată, detenția preventivă nu depășește o perioadă rezonabilă. În acest scop și având în vedere respectul convenit pentru principiul prezumției de nevinovăție, autoritățile trebuie să ia în considerare toate argumentele pentru și împotriva existenței unei necesități de ordin public care să justifice o îndepărtare de la regula respectării libertății individuale și care să constituie considerente pentru hotărârea autorităților de a respinge cererea de punere în libertate.

Persistența unei suspiciuni rezonabile că persoana arestată a comis o infracțiune este o condiție sine qua non pentru legalitatea menținerii stării de detenție. În situațiile în care autoritățile judiciare au continuat să justifice privarea de libertate, dacă aceste motive au fost apreciate ca “relevante” și “suficiente” CEDO a stabilit și dacă autoritățile naționale competente au arătat o “diligență specială” în conducerea procedurilor (a se vedea hotărârea Contrada v.Italia din 24 august 1988 și hotărârea I.A.v.Franța din 23 septembrie 1998).

Aplicând aceste principii la speța de față, durata arestării preventive a inculpatului V.F. de 2 luni și 2 săptămâni este justificată din perspectiva exigențelor art.5 paragraf 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, aceasta nefiind excesivă. Este de remarcat că infracțiunea de care este învinuit recurentul, afirmativ s-ar fi comis în luna februarie 2009, dată de la care s-a derulat urmărirea penală

împotriva recurentului, rechizitoriul a fost întocmit la 25 martie 2009, dată la care a fost sesizată și instanța de judecată, demarând cercetarea judecătorească.

În aceste condiții, este evident că autoritățile naționale au arătat o diligență specială în conducerea procedurilor, neputându-li-se imputa nimic.

Referitor la comportamentul părților, nici inculpatului nu i se poate imputa poziția de nerecunoaștere a infracțiunii, nici modul în care își exercită dreptul la apărare, și invocarea excepțiilor de neconstituționalitate, ca motiv al prelungirii duratei procedurilor.

În privința complexității în fapt și în drept a cauzei, curtea remarcă că în speță, este supus judecății un singur inculpat, un număr mic de 4 martori potrivit rechizitoriului ce trebuie audiați, astfel că nu se poate discuta de o nerezonabilitate a procedurilor prin raportare la criteriile enumerate mai sus.

Potrivit jurisprudenței CEDO, se poate discuta de o încălcare a art.6 paragraf 1 în cazul în care ar fi existat perioade de inactivitate a autorităților, iar durata globală a procedurii ar fi nerezonabilă (a se vedea cauzele Petroulia contra Greciei 2008, Crăciun contra României 2008, Petrov contra Bulgariei 2008).

În acest dosar, este dovedit în afara oricărui dubiu că durata urmăririi penale și a cercetării judecătorești, nu a încălcat prevederile art.6 paragraf 1, și nici durata arestării preventive de 2 luni și 2 săptămâni nu a depășit termenul rezonabil prevăzut de art.5 paragraf 3 așa cum s-a învederat și în cauza Stogmuller contra Austriei.

Curtea a reținut că infracțiunea pentru care inculpatul a fost trimis în judecată prezintă o gravitate sporită, fapta presupus a fi comisă de inculpat având rezonanță în rândul opiniei publice și determinând reacția negativă a acesteia, față de împrejurarea că persoane asupra cărora planează astfel de acuzații sunt judecate în stare de libertate, unită cu calitatea inculpatului de fost cadru militar, justifică pe deplin menținerea măsurii arestării preventive a recurentului, neexistând motive de revocare a acesteia sau de înlocuire cu o altă măsură preventivă.

Așa fiind, recursul inculpatului a fost respins ca nefondat conform art.385¹⁵ pct.1 lit.b C.proc.pen

3. INFRAȚIUNEA DE TÂLHĂRIE ȘI INFRAȚIUNEA DE ȘANTAJ. DEOSEBIRI.

Sub aspectul laturii obiective, infracțiunea de șantaj presupune o constrângere, exercitată prin violență sau amenințare, exercitată asupra unei persoane pentru a o determina să dea, să facă, să nu facă sau să sufere ceva. De esența infracțiunii de șantaj este încălcarea libertății morale a persoanei astfel că pentru existența acestei infracțiuni nu este necesar ca persoana constrânsă prin violență sau amenințare să satisfacă pretenția făptuitorului. În ipoteza în care victima, neputând rezista constrângerii, satisface cerința făptuitorului, îi sunt încălcate și alte drepturi sau interese de ordin patrimonial sau nepatrimonial. Deși între infracțiunea de șantaj de aceea de tâlhărie există asemănări, ambele având 2 obiecte juridice speciale – relațiile sociale referitoare la libertatea persoanei și cele privind patrimoniul acesteia -, deosebirea între aceste infracțiuni rezidă din aceea că în cazul șantajului sunt încălcate, în principal, relațiile sociale referitoare la libertatea morală a persoanei, pe când în cazul tâlhăriei sunt încălcate în primul rând relațiile sociale privind patrimoniul.

Pentru a fi încălcată, în principal, libertatea morală, iar fapta să constituie infracțiunea de șantaj, este necesar să i se producă victimei o stare de temere care să

persiste pe parcursul unui anumit interval de timp, între momentul exercitării constrângerii și momentul când, satisfăcând cererea făptuitorului, aceasta își redobândește libertatea morală. Altfel spus, este necesar ca pericolul la care se vede expusă victima să fie unul viitor și nu iminent, iar rezultatul violenței sau amenințării urmărit de făptuitor să fie distanțat în timp de actul constrângerii. Dimpotrivă, satisfacerea de îndată a cerinței făptuitorului face ca acțiunea acestuia să constituie infracțiunea de tâlhărie deoarece relațiile sociale încălcate în principal sunt cele referitoare la patrimoniul persoanei și nu cele la libertatea morală.

În cauză, exercitare actelor de violență asupra părții vătămate, urmată de deposedarea acesteia de autoturism, realizează conținutul infracțiunii de tâlhărie, iar amenințarea aceleiași victime cu darea în vileag a unui presupus viol cu scopul de a o determina să remită inculpatului recurent o suma de bani, urmată de predarea efectivă a acestei sume la un anumit interval de timp după exercitarea constrângerii, realizează elementele constitutive ale infracțiunii de șantaj.

DECIZIA PENALĂ NR.316/R/18.05.2009

Prin sentința penală nr.618 din 27.10.2008 a Judecătoriei Dej s-a dispus condamnarea inculpaților:

1. C.I. la pedepsele de: 9 ani închisoare, pentru comiterea infracțiunii de tâlhărie în modalitatea prev. de art. 211 alin. 2 ind. 1 pct. 2 lit. a C.pen., totul cu aplic. art.75 lit.c și 37 lit. b C.pen.; 8 ani închisoare, pentru comiterea infracțiunii de lipsire de libertate în mod nelegal prev. de art. 189 alin.2 C.pen., cu aplicarea art. 75 lit.c și 37 lit. b C.pen.; 3 ani închisoare, pentru comiterea infracțiunii de șantaj prev. de art. 194 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 37 lit.b C.pen., totul cu aplicarea art. 33 lit. a C.pen.

În temeiul art. 34 lit. b C.pen. s-au contopit pedepsele aplicate în pedeapsa mai grea de 9 ani închisoare, fără aplicare de spor, care se execută în detenție.

În temeiul art. 71 C.pen. s-a interzis inculpatului exercitarea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe durata executării pedepsei pronunțate.

În temeiul art. 350 C.proc.pen., s-a menținut măsura arestării preventive a inculpatului și conf. art. 88 C.pen., s-a scăzut din pedeapsa pronunțată, timpul reținerii și al arestării preventive, începând cu data de 29 mai 2008 până la zi.

2. V.L.R. la pedepsele de: 2 ani închisoare, pentru comiterea infracțiunii de lipsire de libertate în mod nelegal prev. de art. 189 alin. 2 C.pen., cu aplicarea art. 75 lit. c, și art. 74 lit. a,c, rap. la art. 76 lit. b C.pen.; 5 luni închisoare, pentru comiterea infracțiunii de șantaj prev. de art. 194 alin.1 C.pen., cu aplic. art. 75 lit.c, art. 74 lit. a,c, rap. la art. 76 lit. c C.pen., totul cu aplic. art. 33 lit. a C.pen.

În temeiul art. 34 lit. b C.pen., s-au contopit cele două pedepse în pedeapsa mai grea de 2 ani închisoare.

În temeiul art. 81 - 82 C.pen., s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe durata termenului de încercare de 4 ani.

S-a făcut aplicațiunea față de inculpat asupra disp. art. 359 C.proc. pen. și art. 83 C.pen..

3. K.V.S., la pedeapsa de: 2 luni închisoare, pentru infracțiunea de șantaj prev. de art. 194 alin.1 C.pen. cu aplic. art. 74 lit. a,c, rap. la art.76 lit. d și art. 99 și urm. C.pen..

În temeiul art. 81 C.pen., s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe durata termenului de încercare de 1 an 2 luni, conf. art. 110 C.pen..

În temeiul art. 359 C.proc.pen. s-a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 83 C.pen..

În temeiul art. 169 C.proc.pen., s-a dispus restituirea către partea vătămată H.E.F. a bunurilor descrise în procesul - verbal de custodie din 19 iunie 2008 respectiv autoturismul OPEL CORSA.

S-a constatat recuperate parțial în natură bunurile sustrase, prin restituire părții vătămate H.E.F., respectiv: telefon mobil N. cu cameră de luat vederi și telefon mobil marca LG cu încărcător complet și toc pentru telefon mobil, o cutie cu o pereche de role SS 313 mărimea 38-41 și suma de 4400 EURO și 897 lei.

În temeiul art. 346 C.proc.pen., rap. la art. 14 lit. b din același cod, cu aplicarea art. 998 Cod civil, a fost obligat inculpatul C.I. să achite părții civile 1000 EURO cu titlu de prejudiciu material nerecuperat cu dobânda legală aferentă până la acoperirea integrală a prejudiciului, și 5000 EURO cu titlu de daune morale.

În temeiul art. 189, 191 C.proc.pen., a fost obligat fiecare inculpat la câte 500 lei cheltuieli judiciare în favoarea statului, din care câte 200 lei onorariu pentru apărător din oficiu, s-a achitat din fondurile Ministerului Justiției, către Baroul Cluj.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că inculpatul C.I. a cunoscut-o de mai mult timp pe inculpata K.V.S. încă de la vârsta când aceasta era minoră. La rândul ei, inculpata minoră s-a cunoscut cu partea vătămată H.E.F. cu care a întreținut relații intime, de comun acord. Pe fondul unor discuții pe care inculpata le-a avut cu inculpatul C.I., acesta din urmă a aflat despre natura relațiilor dintre inculpata minoră și partea vătămată, motiv pentru care C.I. i-a cerut inculpatei minore să o contacteze la data de 26 mai 2008 pe partea vătămată pentru a se întâlni cu acesta, urmând ca inculpatul C.I. să profite de această situație și să-i solicite bani pentru a nu divulga soției părții vătămate aceste relații extraconjugale.

Astfel, în aceeași seară în jurul orelor 20,30 - 21 inculpata minoră l-a contactat telefonic pe H.E.F. - parte vătămată solicitându-i cu titlu de împrumut suma de 20 lei astfel că, cele două părți s-au înțeles să se întâlnească în mun. Dej la intersecția străzilor 1 Mai cu Dumbrava Roșie. Între timp, inculpatul C.I. l-a contactat pe nepotul său, inculpatul V.L.R. zis "M.", pe care l-a luat cu autoturismul său marca RENAULT CLIO, după care s-a deplasat la locul unde inculpata minoră K.V.S. urma să se întâlnească cu partea vătămată.

După ce partea vătămată s-a întâlnit cu inculpata minoră K.V.S., ambii s-au deplasat cu autoturismul părții vătămate Skoda Octavia în zona barajului de pe râul Someșul Mic undeva pe raza comunei M., sat M. Între timp, au ajuns în acel loc și inculpații C.I. și V.L.R. zis "M." care s-au deplasat la mașina părții vătămate H.E.F., după care l-au tras afară din mașină și i-au aplicat mai multe lovituri cu pumnii și picioarele. În continuare, inculpatul C.I. a legat-o pe partea vătămată cu o sfoară de mâini și de picioare și, ambii, au introdus-o în portbagajul autoturismul părții vătămate.

Cu acest autoturism, condus de inculpatul C.I. s-au deplasat apoi pe un câmp pe raza comunei Mica unde au continuat actele de violență asupra părții vătămate, care, în aceste condiții a fost constrânsă să dea o declarație olografă prin care recunoștea faptul că ar fi violat-o pe inculpata minoră K.V.S., iar pentru a nu se afla acest lucru de către familia sa, se obliga să-i dea inculpatei minore suma de 30.000 lei sau autoturismul SKODA OCTAVIA, iar în decurs de 2-3 luni să-i cumpere pe numele acesteia o garsonieră și să o angajeze la firma a cărui patron este..

După circa o oră, partea vătămată a fost transportată până în apropierea locuinței sale unde a fost lăsată să coboare, după ce, în prealabil, inculpatul C.I. i-a solicitat acesteia să revină a doua zi pentru a se întâlni și pentru a-și recupera autoturismul de la inculpat, trebuia să îi achite acestuia suma de 10.000 EURO.

A doua zi, pe 27 mai 2008, partea vătămată s-a întâlnit din nou cu inculpatul C.I. și inculpata K.V.S. cărora le-a dat suma de 10.000 EURO, după care inculpatul C.I. i-a predat părții vătămate autoturismul Skoda Octavia și actele acesteia.

Partea vătămată a fost amenințată de inculpatul C.I. că dacă va relata la poliție cele întâmplate, va avea de suferit întreaga familie. Tot în acea zi, inculpatul C.I. i-a cumpărat inculpatei K.V.S. un telefon mobil, precum și o pereche de patine cu rotile cu suma de 1000 lei, (bunuri care ulterior au fost predate poliției), iar inculpatului V.L.R. i-a dat suma de 2300 lei solicitându-i în același timp să plece din Dej, iar în caz că va fi depistat de organele de politie, să nu recunoască faptele săvârșite.

În aceeași zi, inculpata minoră K.V.S. a relatat mamei sale cele întâmplate, în acest fel fiind sesizate și organele de politie.

La 29 mai 2008, inculpatul C.I., s-a deplasat în municipiul Sighetu - Marmației, iar din banii primiți de la partea vătămată a cumpărat un autoturism marca OPEL CORSA, cu suma de 4000 EURO. În momentul când a fost prins, inculpatul C.I. mai avea asupra sa suma de 4400 EURO și 257 lei, iar asupra inculpatului V.L.R. s-a găsit suma de 640 lei și un telefon mobil, marca N. N.73 cumpărat din banii primiți de la inculpatul C.I. cu ocazia faptelor comise asupra părții vătămate.

Pe parcursul cercetării penale partea vătămată s-a prezentat la I.M.L. Cluj, iar după examinarea sa, i-a fost eliberat Certificatul medico-legal nr. 3854/I/a/815 din 29.05.2008 care atestă faptul că urmare loviturilor primite de la inculpați a suferit leziuni corporale vindecabile în 11 -12 zile de îngrijiri medicale.

În instanță, partea vătămată s-a constituit parte civilă cu suma de 1000 EURO cu titlu de despăgubiri materiale și 5000 EURO cu titlu de daune morale.

Inculpatul C.I. nu a recunoscut faptele pentru care a fost trimis în judecată, arătând că în seara de 26 mai 2008 aflându-se în locuința inculpatei minore, a auzit cum partea vătămată a contactat-o telefonic pe inculpata minoră, solicitându-i o întrevvedere ce urma să aibă loc la o barieră de cale ferată pe str. Dumbrava Roșie. În versiunea sa, inculpatul tinde să acrediteze ideea că a vrut să o ajute pe inculpata minoră, care a fost abuzată sexual și pentru a sesiza organele de poliție.

Astfel, Inculpatul C.I. arată că s-a deplasat la locul întâlnirii cu o altă mașină, după ce, în prealabil i-a cerut inculpatului V. să stea în apropiere, recurentul rămânând într-un loc unde să poată supraveghea întâlnirea dintre inculpata minoră și partea vătămată, potrivit susținerilor sale, pentru a interveni la momentul oportun.

Inculpatul recunoaște că a intervenit în momentul când inculpata s-a întâlnit cu partea vătămată, cerându-i explicații asupra naturii relației avute cu inculpata și, totodată, a solicitat inculpatului Varga de a veni la fața locului după care au tăbărât asupra părții vătămate, au trântit-o la pământ, au legat-o de mâini și de picioare, înghesuind-o în portbagajul propriei sale mașini.

Recurentul își motivează această atitudine prin aceea că intenția sa a fost de a se deplasa toți la poliție. Cu toate acestea, au cedat insistențelor și rugămintilor părții vătămate care a afirmat că dorește să se împace cu minora astfel că a fost nevoit să își schimbe planul și s-au deplasat undeva pe un câmp, pe raza comunei Mica, iar când inculpata minoră i-a spus că ar fi întreținut relații sexuale cu partea vătămată contra cost, a început să o lovească și pe aceasta, astfel încât chiar partea vătămată l-a rugat să nu o mai lovească că îi va dărui mașina și 100 mil. lei, iar pe deasupra îi va trimite salariul de la firma lui, pe un an de zile, pentru a nu fi dus la poliție. Inculpatul susține că tocmai partea vătămată s-a obligat în scris și chiar a consemnat într-o chitanță scrisă personală că îi va da inculpatei minore cele promise. Mai arată că pentru garantarea promisiunii, victima a lăsat în gaj autoturismul său.

Inculpatul C. recunoaște că s-a întâlnit cu partea vătămată în cursul zilei următoare, aceasta din urmă predându-i banii promiși, adică 10.000 EURO și fiindu-i restituit autoturismul, însă a afirmat că banii i-a dat apoi coinculpatei și nu a beneficiat

Instanța de fond a înlăturat apărările inculpatului C.I. prin care a încercat a acredita ideea neimplicării infracționale motivând că susținerile inculpatului sunt infirmate de întreg probatoriul aflat la dosar.

În drept fapta inculpatului C.I. care la 26 mai 2008 în jurul orelor 21,00 prin exercitarea unor acte de violență împreună cu inculpatul V.L.R. și K.V.S. au imobilizat-o și a lipsit-o de libertate pe partea vătămată H.E.F., iar ulterior i-au sustras autoturismul, după care au pretins suma de 10.000 lei în vederea restituirii autoturismului și a nedivulgării unor relații extraconjugale întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de lipsire de libertate în mod ilegal prev. de art. mod nelegal, prev. de art. 189 alin. 2, șantaj în modalitatea prev. de art. 194 alin. 1 C.pen. și tâlhărie în modalitatea prev. de art. 211 alin.2 ind. 1 pct 2 lita C.pen., totul cu aplic. art. 33 lita C.pen., 37 litb și 75 lit c C.pen..

Fapta inculpatului V.L.R., care la aceeași dată și la aceeași oră, prin exercitarea actelor de violență împreună cu alte două persoane din care una minoră, au imobilizat-o și lipsit-o de libertate pe aceeași parte vătămată iar ulterior au pretins suma de 10.000 EURO în vederea restituirii autoturismului și a nedivulgării unor relații extraconjugale, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de lipsire de libertate în mod nelegal prev. de art. 189 alin.2 C.pen. și șantaj prev. de art. 194 alin. 1 C.pen., cu aplic. art. 33 lit. a și 75 lit. c C.pen..

Fapta inculpatei minore K.V.S. care la aceeași dată a pretins suma de 10.000 EURO de la partea vătămată H.E.F. în vederea nedivulgării unor relații extraconjugale întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de șantaj prev. de art. 194 alin. 1 C.pen. cu aplic. art. 99 și urm C.pen..

În cel privește pe inculpatul C.I., s-a reținut că a comis faptele în stare de recidivă postexecutorie, a avut o atitudine nesinceră pe parcursul procesului, încercând să escamoteze aflarea adevărului și să acrediteze ideea unei alte stări de fapt, în varianta personală, contrar adevărului obiectiv demonstrat cu probe concludente.

La individualizarea pedepselor ce s-au aplicat inculpaților, s-a ținut seama de limitele de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunile comise, gradul de pericol social concret constând în modul în care a fost concepută și pusă în executare activitatea infracțională de către inculpatul C.I., în care i-a implicat și pe ceilalți doi inculpați, atitudinea total nesinceră a inculpatului C.I., starea acestuia de recidivă postexecutorie și împrejurarea că a comis fapta împreună cu o inculpată minoră.

În ceea ce îi privește pe ceilalți doi inculpați s-a reținut că au avut o conduită sinceră pe parcursul procesului, au recunoscut infracțiunile la care au participat declarând în mod obiectiv cu privire la întreaga activitate infracțională, împrejurări care au fost reținute ca și circumstanțe atenuante.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel inculpatul C.I., solicitând a se dispune achitarea sa de sub orice învinuire, având în vedere faptul că din probele dosarului nu rezultă vinovăția sa, așa cum se susține în actul de inculpare, condamnarea sa s-a făcut pe baza unor probe forțate, interpretate abuziv, singura faptă penală care s-ar putea reține în sarcina sa fiind eventual infracțiunea de lovire sau alte violențe față de partea vătămată H.E.F.

Prin decizia penală nr. 85/A/23.03.2009 a Tribunalului Cluj s-a respins ca nefondat apelul declarat de inculpatul C.I. împotriva sentinței penale nr.618/27.10.2008 a Judecătoriei Dej.

S-a menținut starea de arest a inculpatului.

S-a dedus din pedeapsa aplicată acestuia timpul detenției preventive începând cu data de 29.05.2008 și până la zi.

S-a stabilit în favoarea Baroului Cluj suma de 200 lei reprezentând onorariul apărătorului din oficiu care s-a avansat din F.M.J.

A fost obligat inculpatul să plătească în favoarea statului suma de 350 lei cu titlu de cheltuieli judiciare în apel, din care 200 lei reprezintă onorariul avocațial din oficiu.

În motivarea acestei decizii, tribunalul a apreciat că prima instanță a pronunțat o hotărâre legală și temeinică sub toate aspectele. Pe baza unui probatoriu obiectiv și corect interpretat s-a reținut o stare de fapt conformă cu realitatea, din care a rezultat, fără dubiu, vinovăția acestui inculpat în comiterea infracțiunilor reținute în sarcina sa. Acest inculpat apelant nu a recunoscut faptele pentru care a fost trimis în judecată penală, arătând că în seara de 26 mai 2008, aflându-se la locuința inculpatei minore K.V.S., a auzit-o pe partea vătămată că a contactat-o telefonic pe inculpată, solicitându-i o întrevvedere la o barieră de cale ferată pe str. Dumbrava Roșie; în versiunea sa, inculpatul a dorit să inducă ideea că a vrut să o ajute pe minoră, ce fusese abuzată sexual și să anunțe organele de poliție; astfel, l-a implicat pe nepotul său, inculpatul V.L.R. Astfel a arătat că s-a deplasat la locul întâlnirii cu o altă mașină, după ce, în prealabil, l-a plasat pe nepotul său într-un loc în apropiere, el rămânând să supravegheze întâlnirea dintre minoră și partea vătămată, pentru a putea interveni în momentul oportun.

A declarat, de asemenea, că el a intervenit în clipa în care minoră s-a întâlnit cu partea vătămată, recunoscând că împreună cu nepotul său au sărit asupra acesteia, au trântit-o la pământ, au legat-o de mâini și de picioare, înghesuind-o în portbagajul propriei mașini; a susținut că intenția sa a fost de a se deplasa la poliție, însă când partea vătămată a insistat să se împace, au schimbat direcția de mers, ajungând undeva pe raza comunei M., devenind agresiv și față de inculpata minoră când aceasta a arătat că ea dorește să se împace cu partea vătămată. Pentru a înceta agresiunile față de minoră, partea vătămată a arătat că el plătește și 100 milioane lei și este dispusă să-și dea și mașina sa, numai pentru a nu depune plângere la poliție.

Aceste susțineri, în apărare, ale inculpatului C.I. sunt infirmate de întreg probatoriul administrat în cauză, nu se coroborează cu nici una dintre probele de la dosar, chiar ceilalți inculpați în declarațiilor lor, au relatat altă stare de fapt, respectiv cea descrisă în actul de sesizare. În calea de atac a apelului, acest inculpat a solicitat administrarea, în parte, a aceluiași probe sau altele noi, care s-au dovedit însă irelevante și neconcludente cauzei. Ca atare, soluția pronunțată de către instanța de fond, atât sub aspectul încadrării juridice, a condamnării inculpatului (având în vedere quantumul pedepselor, precum și modalitatea de executare, fiind în măsură să contribuie la constrângerea și reeducarea acestui inculpat) a fost legală și temeinică și a fost menținută în totalitate, respingând apelul declarat.

A fost menținută starea de arest preventiv a inculpatului C.I. și s-a dedus din pedeapsa aplicată, timpul detenției preventive începând cu data de 29.05.2008 la zi.

Potrivit art.189 C.proc.pen., onorariul avocațial din oficiu în sumă de 200 lei s-a suportat de la FMJ.

În temeiul art.192 al.2 C.proc.pen., inculpatul a fost obligat să plătească 350 lei cheltuieli judiciare în apel în favoarea statului, din care suma de 200 lei reprezintă onorariul avocațial din oficiu.

Împotriva acestei decizii și, implicit împotriva sentinței instanței de fond, a declarat recurs inculpatul C.I., criticând soluțiile atacate ca fiind nelegale și netemeinice și pronunțarea unei decizii prin care să se dispună achitarea sa deoarece

nu se face vinovat de comiterea infracțiunilor imputate dat fiind faptul că acțiunile sale au fost determinate de intenția de a asigura protecție coinalpatei.

În motivarea recursului, inculpatul a mai arătat că în faza de urmărire penală nici el, nici ceilalți coinalpați nu au beneficiat de apărători, că este greșită încadrarea juridică a infracțiunii de tâlhărie prin reținerea agravantei prev. de art. 211 pct. 2/1 lit. a C.pen. atâta timp cât ceilalți inculpați nu au fost trimiși în judecată pentru această infracțiune și că, pe fond, nici această infracțiune nu subzistă deoarece actele comise realizează elementele constitutive doar ale infracțiunii de șantaj prev. de art. 194 al. 1 C.pen., judecarea apelului a avut loc fără citarea legală a unor părți la proces, instanța nu s-a pronunțat asupra unor probe administrate în cauză și asupra unor cereri de natură a influența soluția cauzei, cu referire la martorul O.D.S. și la cererea de procurare a listingului convorbirilor telefonice dintre partea vătămată și coinalpata, precum și la cererea de a se verifica proveniența telefonului marca LG aflat în posesia coinalpatei.

Recurentul a contestat și măsurile asigurătorii dispuse, afirmând că autoturismul marca OPEL CORSA și cele trei telefoane predate părții vătămate nu i-au aparținut niciodată acesteia din urmă.

Procedând la soluționarea recursului prin prisma motivelor invocate, precum și pe baza actelor și lucrărilor dosarului, Curtea a constatat următoarele:

Atât instanța de fond, cât și cea de apel a reținut o stare de fapt conformă cu realitatea și sprijinită pe interpretarea și analiza judicioasă a probelor administrate în cauză.

Rezultă, în esență, că inculpatul C.I., împreună cu inculpații V.L.R. și K.V.S., în data de 26 mai 2008, prin exercitarea unor acte de violență, au imobilizat-o pe partea vătămată H.E.F., introducând-o în portbagajul autoturismului acesteia, lipsind-o astfel de libertate, după care i-au reținut autoturismul, pretinzând suma de 10.000 lei în vederea restituirii acestui bun și a nedivulgării unor relații extraconjugale avute cu inculpata K.V.S.

Pe baza stării de fapt reținute, s-a stabilit o încadrare juridică legală faptelor comise de inculpat, iar sancțiunile penale aplicate au fost corespunzător dozate având în vedere criteriile de individualizare prevăzute de art. 72 C.pen.

Susținerile inculpatului C.I. prin care încearcă a acredita ideea neimplicării infracționale sunt infirmate de întreg probatoriu aflat la dosar și nu se coroborează cu nici una din probele administrate.

În primul rând, probele administrate relevă faptul că recurentul este cel care a inițiat, organizat și coordonat întreaga activitate infracțională și, mai mult, a atras în această activitate pe ceilalți doi inculpați.

Astfel, potrivit declarației inculpatei K.V.S., aflând despre faptul că inculpata a întreținut relații intime cu partea vătămată, recurentul i-a cerut susnumitei să o contacteze telefonic pe victimă și să se întâlnească cu acesta astfel că inculpata l-a sunat și i-a solicitat suma de 20 lei împrumut. Victima a acceptat să se întâlnească cu inculpata, cerându-i la rândul său ca întâlnirea să aibă loc într-un loc ferit, pentru a nu fi văzuți, stabilind ca loc al întâlnirii zona Fabricii de Ace.

Inculpata mai arată că deplasarea la locul întâlnirii s-a făcut cu o mașină condusă de recurent care i-a cerut ca, după sosirea victimei, să-l atragă în zona barajului de pe râul Someș, loc unde urma să vină și recurentul pentru a-i pune în vedere victimei dacă este dispusă să plătească vreo sumă de bani în schimbul nedivulgării relației avute cu inculpata. Inculpata precizează că ea personal a înțeles că recurentul dorea să obțină bani de la victimă cu orice mijloace.

La rândul său, cunoscând locul întâlnirii, inculpatul C.I. l-a contactat pe coinculpatul V.L.R. (care este nepotul său), căruia i-a cerut să-l însoțească, aspect recunoscut de ambii.

Potrivit declarației părții vătămate, dar și a inculpatei K.V.S., inculpatul C.I. l-a tras din mașină pe partea vătămată și, împreună cu inculpatul V., a început să-l lovească cu pumnii și picioarele, l-a legat cu o frânghie de mâini și picioare și l-a introdus în portbagajul propriului autoturism, după care s-au deplasat cu mașina circa 10-15 minute pe un câmp înspre com. Mica. Apoi a oprit din nou mașina după care inculpații C.I. și V.L.R. au început din nou să-l lovească pe partea vătămată, cu pumnii și picioarele, iar inculpatul recurent și cu o bâtă găsită în mașină, victima fiind în acest timp legată în portbagajul mașinii. Apoi, la cererea și dictarea inculpatului C.I., victima a redactat un înscris prin care confirma că ar fi violat-o pe inculpată și, în schimbul nedenunțării organelor de poliție și pentru a nu fi informată familia, se obligă să achite inculpatei suma de 300 mil. lei vechi sau să-i lase autoturismul, să-i achiziționeze o garsonieră în timp de 2-3 luni și o va angaja la firma sa.

De altfel, din planșele fotografice rezultă că pe mocheta portbagajului mașinii victimei, precum și pe palca interioară de acoperire a portbagajului au fost identificate numeroase pete de culoare brun roșcată, dar și numeroase urme de deteriorare a autovehiculului (urme de adâncime, rupturi de material) ceea ce confirmă susținerea victimei că a fost lovit în portbagajul mașinii, cauzându-i-se leziuni care au produs sângerare.

În continuare, inculpatul C.I. i-a cerut victimei suma de 10.500 Euro pentru a-și recupera mașina, stabilind să se întâlnească în cursul zilei următoare după care partea vătămată s-a deplasat la domiciliul fratelui său, martorul H.E.K.. Potrivit declarației acestui martor, victima, care prezenta numeroase urme de lovituri pe mâini și picioare, precum și numeroase urme de sânge, i-a spus că a fost bătut de 2 bărbați care i-au luat mașina, solicitându-i totodată suma de 10.000 Euro pentru a-și recupera autoturismul. Pentru a verifica cele susținute de partea vătămată, martorul a sunat pe numărul de telefon al victimei, apelul fiind preluat de către un bărbat care s-a identificat sub numele „Gheorghe” și care a confirmat că partea vătămată și-a uitat telefonul în mașina sa, în cursul zilei anterioare.

Așa fiind, în cursul zilei de 27.05.2008, în jurul orelor 09.00, victima s-a deplasat împreună cu martorul H.E.K.. la bancă de unde acesta din urmă a scos suma de 10.000 Euro, după care ambii, cu mașina martorului, s-au deplasat în Dej. Potrivit declarației acestui martor, partea vătămată l-a contactat telefonic pe recurent care i-a cerut victimei să vină singur în zona Rex Parc Dej și că, atunci când partea vătămată i-a spus că nu are asupra sa decât 10.000 Euro, cei doi au început să negocieze, însă s-a căzut de acord asupra sumei de 10.000 Euro. Apoi, recurentul l-a atras pe partea vătămată în mulțime, martorul pierzându-l din vedere pe fratele său, timp în care acesta din urmă a înmânat banii inculpatului. În continuare, partea vătămată s-a deplasat în fața pieței din cartierul Dealul Florilor unde se afla mașina sa unde apoi a venit și martorul, după care, împreună, s-au deplasat la domiciliul părții vătămate.

Susținerea recurentului potrivit căreia banii ar fi fost predați coinculpatei sunt nesincere și contrazise de probele administrate în cauză.

Astfel, martorul P.A. arată că în data de 28.05.2008, în jurul orelor 19,00 a fost sunat de către inculpatul V.L.R. care i-a cerut să-l transporte din localitatea Ileanda până în localitatea Ruscova, că pe traseu inculpatul a fost sunat de o femeie și a auzit când aceasta i-a cerut explicații asupra unui furt de 10.000 Euro. Martorul mai arată că inculpatul V.L.R. i-a răspuns femeii că banii au fost furați de unchiul său, că persoana căreia i s-au luat banii nu va reclama nimic pentru că atât el cât și unchiul său au înscrisuri care atestă faptul că acea persoană ar fi dat banii fără

constrângeri. Totodată martorul a relatat că a înțeles că la comiterea faptei ar participat și o fată și că a auzit când inculpatul V.L.R. i-a spus acelei femei că el a primit suma de 1000 Euro.

Din banii obținuți, inculpatul C.I. a cumpărat în data de 29.05.2008 un autoturism marca Opel Corsa cu suma de 4000 Euro de la martora C.I., aceasta confirmând faptul că tratativele le-a purtat cu acest inculpat, că a primit banii de la acesta în bancnote de câte 500 Euro și au întocmit formalitățile la Primăria Sighetu Marmației, după care i-a predat mașina. Inculpatul a fost prins în timp ce venea din Sighet, după achiziționarea acestei mașini și avea asupra sa suma de 440 Euro și 257 lei.

Totodată, recurentul i-a dat inculpatului V.L.R. suma de 23 mil. lei vechi (din care acesta și-a cumpărat un telefon mobil Nokia N73, găsit asupra acestuia împreună cu suma de 640 lei) și i-a cumpărat coinculpatei un telefon mobil și o pereche de patine cu rotile.

În al doilea rând, apărarea inculpatului potrivit căreia a încercat să ofere protecție coinculpatei, încercând astfel să justifice acțiunile întreprinse, este lipsită de temei, fiind infirmată de declarația acestei coinculpate. Totodată, chiar dacă ar fi fost reală împrejurarea potrivit căreia coinculpata ar fi fost victima unui viol, unicul mod permis de lege de a proceda era acela de a încunoștința organele în drept și părinții coinculpatei, singurii în drept să asigure sprijin acesteia.

Nu sunt confirmate nici susținerile referitoare la încălcarea dreptului la apărare în faza de urmărire penală. Astfel, din declarația inculpatului dată în fața procurorului în data de 30 mai 2008 rezultă că acestuia i s-a asigurat asistență juridică, apărătorul depunând delegația avocațială și semnând la rubrica „apărător” de pe declarație, ceea ce confirmă participarea apărătorului la procedura luării depoziției inculpatului. Totodată, inculpatului recurent i s-a prezentat materialul de urmărire penală, în prezența unui avocat care a semnat procesul verbal de prezentare. Cu privire la ceilalți inculpați din cauză, atâta timp cât aceștia nu au exercitat vreo cale de atac în cauză, în recursul declarat doar de inculpatul C.I., Curtea este ținută de respectarea dispozițiilor art. 385/6 C.proc.pen.

Cu privire la încadrarea juridică a faptelor în infracțiunile de tâlhărie și șantaj, Curtea reține următoarele:

Sub aspectul laturii obiective, infracțiunea de șantaj presupune o constrângere, exercitată prin violență sau amenințare, exercitată asupra unei persoane pentru a o determina să dea, să facă, să nu facă sau să sufere ceva. De esența infracțiunii de șantaj este încălcarea libertății morale a persoanei astfel că pentru existența acestei infracțiuni nu este necesar ca persoana constrânsă prin violență sau amenințare să satisfacă pretenția făptuitorului. În ipoteza în care victima, neputând rezista constrângerii, satisface cerința făptuitorului, îi sunt încălcate și alte drepturi sau interese de ordin patrimonial sau nepatrimonial. Deși între infracțiunea de șantaj de aceea de tâlhărie există asemănări, ambele având 2 obiecte juridice speciale – relațiile sociale referitoare la libertatea persoanei și cele privind patrimoniul acesteia -, deosebirea între aceste infracțiuni rezidă din aceea că în cazul șantajului sunt încălcate, în principal, relațiile sociale referitoare la libertatea morală a persoanei, pe când în cazul tâlhăriei sunt încălcate în primul rând relațiile sociale privind patrimoniul.

Pentru a fi încălcată, în principal, libertatea morală, iar fapta să constituie infracțiunea de șantaj, este necesar să i se producă victimei o stare de temere care să persiste pe parcursul unui anumit interval de timp, între momentul exercitării constrângerii și momentul când, satisfăcând cererea făptuitorului, aceasta își redobândește libertatea morală. Altfel spus, este necesar ca pericolul la care se vede

expusă victima să fie unul viitor și nu iminent, iar rezultatul violenței sau amenințării urmărit de făptuitor să fie distanțat în timp de actul constrângerii. Dimpotrivă, satisfacerea de îndată a cerinței făptuitorului face ca acțiunea acestuia să constituie infracțiunea de tâlhărie deoarece relațiile sociale încălcate în principal sunt cele referitoare la patrimoniul persoanei și nu cele la libertatea morală.

În cauză, exercitare actelor de violență asupra părții vătămate, urmată de deposedarea acesteia de autoturism, realizează conținutul infracțiunii de tâlhărie, iar amenințarea aceleiași victime cu darea în vileag a unui presupus viol cu scopul de a o determina să remită inculpatului recurent o suma de bani, urmată de predarea efectivă a acestei sume la un anumit interval de timp după exercitarea constrângerii, realizează elementele constitutive ale infracțiunii de șantaj.

Recurentul a criticat reținerea agravantei prevăzută în art. 211 al2/1 lit. a C.pen., respectiv comiterea infracțiunii de tâlhărie de 2 sau mai multe persoane împreună invocând împrejurarea că celorlalți coinalpați nu le-a fost reținută în sarcină această infracțiune.

Nici această critică nu este însușită de către Curte. Pentru existența acestei circumstanțe agravante se cere o participare efectivă a două sau mai multor persoane, acțiunile acestora complinindu-se pentru realizarea rezultatului, determinantă fiind cooperarea fizică, în sens material, măbind forța de acțiune a făptuitorilor, cu consecința anihilării ori micșorării posibilității victimei de a se apăra. Agravanta nu este însă condiționată de aptitudinea tuturor participanților de a fi trași la răspundere penală. Așa fiind, atâta timp cât în cauză s-a dovedit că recurentul a exercitat actele de violență fizică împreună cu inculpatul V.L.R.L, după care victima a fost deposedată de autoturismul său și că acțiunile ambilor inculpați au fost de natură a anihila rezistența părții vătămate, existența agravantei este probată fără dubiu chiar dacă, sub aspectul comiterii infracțiunii de tâlhărie, inculpatul V.L.R. nu a fost trimis în judecată.

De asemenea, chiar dacă inculpatul V.L.R. a realizat doar actele de agresiune, respectiv comiterea acțiunii adiacente, iar deposedarea a fost realizată doar de către recurent, existența agravantei nu este înlăturată deoarece prin contribuția sa, chiar parțială, inculpatul V.L.R. și-a adus aportul la realizarea întregii infracțiuni complexe și la producerea rezultatului acesteia pe care l-a urmărit și l-a acceptat.

Totodată, în fața instanței de fond a fost audiat martorul O.S. astfel că nu este fondată nici critica recurentului privind omisiunea soluționării acestei cereri în probațiune. De asemenea, corect a fost respinsă cererea de atașare a listingului convorbirilor telefonice dintre victimă și coinalpată deoarece, sub aspectul existenței conținutului laturii obiective a infracțiunilor reținute în sarcina inculpatului, nu prezintă relevanță dacă partea vătămată a fost contactată de către inculpată ori aceasta din urmă a fost cea care l-a sunat pe victimă. De asemenea, atâta timp cât s-a dovedit că telefonul i-a fost cumpărat coinalpatei cu banii primiți de către recurent de la partea vătămată în urma comiterii infracțiunilor din cauză, nu prezintă utilitate a se verifica proveniența telefonului marca LG aflat în posesia coinalpatei.

În final, cu privire la predarea în custodie către partea vătămată a autoturismului marca OPEL CORSA și a celor trei telefoane (2 marca LG și unul Nokia) este de observat că măsura dispusă este legală și temeinică atâta timp cât s-a dovedit că aceste bunuri au fost procurate de inculpați cu banii obținuți de la victimă în urma comiterii unor infracțiuni împotriva acesteia, aceste bunuri constituind drept garanție părții vătămate constituite parte civilă pentru recuperarea prejudiciului.

Pentru toate aceste motive, Curtea a concluzionat că motivele invocate de către recurent nu sunt întemeiate motiv pentru care în baza art. 385/15 pct. 1 lit. b

C.proc.pen. s-a respins ca nefondat recursul declarat în cauză, iar decizia atacată s-a menținut în totalitate ca fiind legală și temeinică.

Potrivit art. 88 C.pen. s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului timpul arestului preventiv, începând cu data de 29 mai 2008 și până în prezent.

În temeiul art. 189 C.proc.pen. s-a stabilit în favoarea Baroului de Avocați Cluj-Napoca suma de 200 lei onorariu pentru apărător din oficiu, ce se va plăti din fondul Ministerului Justiției.

Potrivit art. 192 al. 2 C.proc.pen. s-a obligat inculpatul C.I. la plata în favoarea statului a sumei de 400 lei cheltuieli judiciare, din care 200 lei reprezentând onorariu avocațial.

Întocmit,
JUDECĂTOR DELIA PURICE
-PREȘEDINTE SECȚIE PENALĂ-